enigma

PHILIP MACDONALD

odihnească-se în pace!

Coperta de MIHAI MĂNESCU

R.I.P.
by
Philip MacDonald
THE CRIME CLUB

THE ALBATROSS

PHILIP MACDONALD

---

odihnească-se în pace!

I've bought it on the 28th of March from the 2nd hand book-shop.

28.03.'74

Alyane.

În româneşte de Lida Constantinescu

Bucureşti — 1970
● EDITURA UNIVERS ●

Nr. colilor de tipar 12

Combinatul Poligrafic
„CASA SCÎNTEII"
București — R.S.R
Comanda 633

CAPITOLUL I

De la 6 p.m. la 8,15 p.m.

George Crecy sosi la ora şase. Venise de la Londra trecînd prin Tuxford, Battistock şi Gowborough Head. Kilometrajul arăta că maşina parcursese 325 de mile. Făcuse zece ore. O cursă de nouă ore şi optsprezece minute. În medie, treizeci şi cinci de mile pe oră. Nu-i rău pentru un bătrîn în maşina pe care nu o cunoaşte a unui tînăr.

Maşina era a fiului său — o maşină deschisă cu două locuri, marcă americană. Era albă de praf. Şi George Crecy era plin de praf ; un praf gros pe faţa lui cărămizie şi pe mustaţa căruntă, mică, ţepoasă ; şi hainele îngrijite de flanelă uşoară, gri, erau prăfuite. Coborî cu greutate şi-şi dădu seama că era la jumătatea celui de al cincizeci şi cincilea an al său şi că praful era nu numai pe dinafara, ci şi pe dinăuntrul lui şi al hainelor. Privi spre silueta înaltă a femeii a cărei scrisoare îl adusese aici şi, ca să înece alte emoţii pe care le crezuse pe jumătate moarte, dădu glas furiei bruşte născute din oboseala fizică şi morală.

— Ce dracu înseamnă toate astea ? spuse George Crecy cu glas aspru.

Verity coborî scările pînă la portal, oprindu-se în faţa aleii cu pietriş alb.

— Nu tuna şi fulgera, George, spuse Verity. Hai să bei ceva.

Norman Bellamy sosi la şase şi treizeci, într-o limuzină Daimler confortabilă, mare şi capitonată. Venise din Aldershot prin Londra, Tuxford, Manningstoke şi Fawley Point. Daimlerul parcursese 374 de mile în nouă ore şi patruzeci şi cinci de minute.

George Crecy auzi primul maşina. Îşi bea tocmai al doilea whisky cu sifon, în timp ce gazda lui fuma, urmărindu-l cu privirea şi jucîndu-se cu paharul gol. Camera în care erau ocupa toată aripa de vest a parterului. Avea ferestre pe toate cele trei laturi, de fapt uşi cu geamuri, care înălţîn-

du-se pînă aproape de tavanul înalt, făceau ca odaia să pară zidită din sticlă. În partea dinspre sud, toate trei uşile erau larg deschise în afară, date de perete. În ciuda zăpuşelii, în cameră intra o adiere uşoară, plăcută, aducînd atît mirosul mării cît şi miresmele mai dulci ale grădinii care cobora în trei terase înguste spre marginea abruptă a stîncilor.

Pe cînd Daimlerul trecea de ultimul cot al aleii şerpuite, Crecy îl auzi, se întoarse brusc şi se duse la fereastra din mijlocul peretelui de nord. Aceasta era închisă, dar privind pe geam văzu Daimlerul care tocmai era parcat în spatele Chryslerului. Privi fix cu ochi mari de un albastru pal de oţel, cu capul dat pe spate, pe gîtul scurt şi gros. Verity Destrier privea de pe locul ei. Un zîmbet scurt îi arcuia colţurile gurii mari şi frumoase. Cunoştea această atitudine. Mai vedea şi o pată roşie, mai închisă decît de obicei, apărînd pe ceafa lui George Crecy revărsată peste guler.

— Dumnezeule, e *Bellamy!* spuse Crecy şi se întoarse. Ce dracu...

Se opri văzînd-o pe Verity că zîmbeşte. Pentru a cincea oară poate de cînd intrase în această cameră, îşi scoase batista albastră din buzunarul de la piept şi-şi şterse fruntea. Ridică din umerii drepţi, puternici, luă paharul şi dădu pe gît ultima picătură.

Verity se sculă, traversă camera şi se opri chiar în spatele primului ei oaspete. Silueta ei, toaleta şi graţia mişcărilor se combinau în aşa fel, încît îi dădeau o înfăţişare uimitoare de tînără fată. Continuă să zîmbească în timp ce mergea, dar cînd se opri lîngă umărul lui Crecy şi privi pe geam la noii sosiţi, zîmbetul se transformă într-o încruntare. Se întoarse şi se îndreptă cu paşi mari spre uşă.

— Aşteaptă ! îi spuse peste umăr lui Crecy şi ieşi trîntind uşa în urma ei.

Rămas singur, generalul-maior sir George Walsingham Crecy, cavaler al diferitelor ordine ca Steaua Indiei, Ordinul Băii şi altele, se întoarse din nou la fereastră. Privi fix, cu un resentiment feroce ce-i săpa o cută adîncă de încruntare între sprîncene, spre şoferul dichisit de la volanul Daimlerului. Înjură în gînd, se-ntoarse şi se duse cu paharul spre măsuţa pe care se aflau sticla şi sifonul. Îşi turnă un amestec mai tare decît cele două care îl precedaseră.

În holul rece, cu pereți de stejar Verity Destrier se întîlni cu valetul ei. Se sunase la ușa din față și Skinner se pregătea să răspundă. Îl trimise înapoi și se duse ea însăși la ușa mare pe care o deschise brusc. De cealaltă parte a pragului stătea Norman Bellamy. Deși era înaltă, noul venit privea în jos spre ea. Era elegant, în haine de flanelă albastră, cu dungi albe, subțiri. Pe fața slabă, negricioasă, dinții îi străluceau foarte albi sub linia îngustă a mustății negre care-i mărginea buza de sus.

— M-ai chemat, spuse Norman Bellamy... și iată, am răspuns chemării.

Verity Destrier nu mai zîmbea.

— Să te ia dracu ! spuse ea. Nu ți-am spus să conduci singur ?

Bellamy continua să zîmbească.

— Parcă mi-ai spus așa ceva în scrisoare dar, draga mea, n-am luat-o în serios. Spune-mi, cine ar fi putut s-o ia ?

Verity tăcu. Privi în jos ca și cînd ar fi meditat, apăsîndu-și buza de jos cu degetul mare și cu arătătorul.

— Al cui e Chryslerul ? întrebă Bellamy. Și, ce zici, să intru ? Sau să plec pentru că am călcat una din reguli ?

Verity privi în sus. Apoi se dădu la o parte.

— O, intră ! spuse ea.

Nu era prea multă amabilitate în tonul ei.

Bellamy păși în hol. Pe o banchetă de stejar, aflată chiar lîngă ușă, aruncă o pălărie gri deschis. Se întoarse și văzu că gazda sa era din nou cufundată în gînduri, cu capul auriu aplecat în jos. Veni spre ea și o apucă cu brațul drept pe după umeri și cu degetele mîinii stîngi de bărbie. Se aplecă s-o sărute. O clipă, ochii ei negri se înnourară și încruntătura dintre ei se adînci. Dar deodată încruntarea dispăru și norul se risipi din nou, iar ea rîse. Se răsuci ușor de sub strîngerea lui.

— Nu fi nebun !

— La dispoziția dumneavoastră !

Bellamy zîmbi, dar zîmbetul era forțat.

— Chryslerul este al... ?

Verity răspunse absentă :

— Al lui George Crecy. Spune-mi, de cînd îl ai pe omul ăsta ?

Făcuse un pas spre ușă și privea afară spre Daimler.

— Crecy !

În tonul lui Bellamy se observa uimirea.

— Ce dracu...

— Răspunde-mi, te rog. De cînd îl ai pe omul ăsta ?

— Ce om ? A ! Te referi la Wilcox ? De unde interesul ăsta brusc, draga mea ? Te asigur că fără șapcă...

— Nu fi nebun !

Bellamy o privi.

— Iartă-mă ! De vreo trei luni.

— De unde l-ai luat ? De la vreo agenție ?

— Nu. Mi l-a trimis un prieten de-al soră-mi. Aveam nevoie de un om și i-am spus lui Betty. O săptămînă sau două mai tîrziu a apărut Wilcox. Dar ce s-a întîmplat, draga mea ?

Culoarea dispăruse aproape de tot de pe chipul lui Verity ; roșul care fusese dozat cu atîta iscusință pentru a fi invizibil ieși la iveală în pete de furie.

— Îi cunoști pe acești prieteni ai lui Betty ?

Bellamy se gîndi.

— Parcă Widdershin sau Catesby — cam așa ceva... A, știu ! Milford. Asta e — Milford.

— Îi cunoști ?

— Nu i-am văzut niciodată. Dar ce înseamnă toate astea ?

— N-a avut nici o recomandație ? întrebă Verity.

— Sigur că a avut. Teancuri întregi.

— Ai verificat vreuna ?

— Nu-mi aduc aminte. Nu cred. Dar, oricum, ce ai cu Wilcox ? E un om teribil de cumsecade.

Verity închise ușa grea. Bellamy o privi în lumina tulbure a holului. O parte din neliniștea de care era cuprinsă parcă trecu și asupra lui. Dar la el, neliniștea era amestecată cu o mare uimire. Mult timp rămaseră nemișcați. Femeia fu prima care se mișcă. Își îndreptă umerii, redînd trupului adevărata lui înălțime. Culoarea îi reveni pe față și, deși în ochii negri mai exista o urmă de neliniște, zîmbi și spuse :

— Chiar acum ți-am spus că ești nebun, Norman. Iartă-mă. Fără îndoială că eu sînt nebună. Hai să bei ceva și să-l vezi pe George. Într-o clipă pun să-ți aducă bagajele înăuntru.

Traversară holul unul lîngă altul, părul auriu și strălucitor al lui Verity atingînd umărul stîng al lui Bellamy.

George Crecy, îmbujorat după o baie, cu pantaloni negri și cămașă albă, își peria părul cu putere. Proasta dispoziție, provocată întîi de oboseala călătoriei și apoi de apariția nu numai a lui Norman Bellamy dar și a șoferului acestuia, îi trecuse în mare măsură. Se afla încă într-o serioasă stare de perplexitate, dar asta era singura lui neplăcere. Casa, cum era poate de așteptat, era în același timp și ciudată și cît se poate de confortabilă. Valiza îi fusese despachetată, hainele desfăcute, periate și aranjate la fel de bine ca și cînd totul ar fi fost făcut de propriul lui valet. Pe dinăuntru, cele trei whisky-uri tari îl ardeau plăcut. Pe dinafară, pielea îi furnica pe sub haine. Își legă cravata de mătase, realizînd de la prima încercare o simetrie perfectă a nodului. Începu să fluiere fals printre dinți — cei de jos ai săi și cei de sus puși de dentist.

Toate cele trei ferestre ale odăii lui fermecătoare, lungă și joasă, erau larg deschise spre mare, și totuși atmosfera din cameră părea încărcată ; fără să-și pună haina, se îndreptă spre fereastra din mijloc, își sprijini coatele de pervaz și privi afară. Jos, grădina în terase cobora în trei trepte abrupte. La capătul celălalt al celei de a treia terase, un șir de copaci mici, tăiați cu grijă ca niște arbuști, marcau hotarul dintre grădină și marginea stîncilor acoperite cu mușchi verde. De la ferestrele de jos putuse vedea marea doar ca o licărire slabă acoperită de pîclă, la cîteva mile depărtare, dar de-aici, de sus, o putea vedea pînă după vîrful stîncii unde, la o sută cincizeci de picioare în jos, un val se retrăgea în cercuri netede de pe fîșia de nisip auriu acoperit cu grămezi de pietre de un verde închis, ca spinările unor animale uriașe, necunoscute, ce se pregătesc să se scoale dintr-un pat în care dormiseră veacuri întregi. Cerul era ca o cupă de plumb care se unește undeva, în ceață, cu o mare netedă, plumburie. Orice adiere ușoară dispăruse. Aerul era încremenit, într-o încremenire rău prevestitoare. Respirîndu-l, parcă trăgeai pe nas fulgi de bumbac mătăsoși și sărați. O lumină ciudată învăluia lumea. Undeva, în spatele bolții de plumb a cerului, se ghicea încă amurgul de august. Dar trecînd prin plumb, razele piezișe nu mai erau aurii, ci dădeau o lumină difuză, stranie, ce părea în mod ciudat dar clar, chiar și unei minți așa de puțin imaginative ca a lui George Crecy, de un albastru metalic. În această lumină neobișnuită și în această încreme-

nire bizară, moartă și totuși îngrozitor de enervantă, verdele îngrijit al ierbii și al gardurilor vii din grădină, albastrul, stacojiul și auriul sclipitor al florilor, arătau ca accesoriile unui pictor decorator ambițios.

George Crecy trase adînc aer pe nări, strîngîndu-le cu putere deasupra mustății aproape albe, țepoase, netezite cu peria.

— Hm, își spuse George Crecy. O să fie furtună.

Tocmai voia să plece de la fereastră, cînd silueta înaltă, grațioasă a lui Verity apăru la o fereastră a camerei mari de dedesubt. Nu se uită în sus. George Crecy nu o strigă. Se mulțumi s-o privească. Extraordinar cum și-a păstrat tinerețea. La dracu ! Privind-o, era greu pentru un om să creadă că ceasul nu dăduse înapoi cu doisprezece sau treisprezece ani. Era exact la fel. Nici o linie în plus pe chipul ciudat. Sau dacă era, *el* nu observase. Fără îndoială nici un kilogram în plus — cel puțin nu așa ca să se observe — și s-o vezi în pijamaua aceea era aproape o plăcere imensă, ca în zilele de altădată cînd o văzuse de atîtea ori. Și, Dumnezeule, nu-i displăcea s-o mai vadă o dată ! Extraordinară femeie ! Fantastic de extraordinară ! Era teribil cum putea să părăsească un amant mai repede decît ar scăpa din mînă un negru o cărămidă fierbinte, și totuși să și-l păstreze ca prieten fără să-i rănească sentimentele mai mult decît ar trebui...

George Crecy plecă de la fereastră. Fața lui mare, roșie, era din nou brăzdată de neliniște și uimire. Se așeză, cam greoi, pe marginea patului și căută o țigară, pe care o aprinse. Pe cînd fumul i se încolăcea în jurul capului, cugetă încet și greu ca un animal care încearcă să gîndească, la amestecul de emoții care-i tulburau cu atîta cruzime creierul și trupul de cincizeci și cinci de ani. După un mare efort, își împărți în cele din urmă sentimentele în două : curiozitate și resentiment. Curiozitatea era legată de prezența lui aici, de scrisoarea care-l adusese și, mai ales, de insistența de a conduce singur mașina. Resentimentul era din cauza prezenței lui Norman Bellamy în general și, în special, a faptului că lui Bellamy, un bărbat poate cu zece ani mai tînăr ca el, nu i se ceruse să facă singur călătoria, sau avusese destulă minte ca să refuze să se conformeze.

Căldura celor trei whisky-uri băute scăzuse. Se simțea moale și gol, cu acea durere sîcîitoare în el care cerea alcool.

Fusese o vreme, cu mai mulți ani în urmă decît voia să-și aducă aminte, cînd era în stare să rîdă de acea durere și să să felicite pentru setea pe care o avea și pe care n-ar fi dat-o nici pentru o bancnotă de o liră. Dar vremea aceea trecuse; acum știa că durerea sîcîitoare, dacă n-o satisfăcea repede într-un fel, s-ar transforma într-o senzație mult mai neplăcută, de gol și disperare, care-i umplea capul cu șoapte aruncînd o îndoială îngrozitoare asupra respectabilității lui George Walsingham Crecy. Se ridică greoi în picioare. Își puse încet vesta albă pregătită pentru el cu atîta grijă, apoi, revenindu-i puțin satisfacția în fața vieții, savură mătasea plăcută a căptușelii în timp ce-și punea cea mai bună haină de seară din cîte îi făcuse Crandall.

În camera alăturată Norman Bellamy, gata îmbrăcat și de o eleganță întunecată într-o haină de seară la două rînduri, cu o floare albă la butoniera reverului stîng, își așeză brațele pe pervazul ferestrei deschise și privi silueta alungită, suplă a lui Verity Destrier, care, jos, pe a doua terasă a grădinii, se ocupa cu strîngerea chaise-longue-urilor și a pernelor variat colorate. De două ori întredeschise gura cu buze subțiri de sub linia frumoasă a mustății negre, ca pentru a o striga pe femeia de jos, dar de fiecare dată gura se închise la loc fără un sunet. Într-un mod mai ager, mai rafinat și ceva mai plin de imaginație, mintea lui Norman Bellamy trecu printr-un proces mult asemănător cu acela prin care, cu cîteva clipe înainte, trecuse mintea lui George Crecy. Pe cînd privea mișcările grațioase, agile, dar totuși leneșe ale trupului frumos al lui Verity, pe jumătate ascuns sub mătasea subțire, strălucitoare a pijamalei de culoarea smaragdului și a fildeșului, se simți vrăjit atît de amintirea veche de zece ani cît și de tulburarea de curînd apărută. De ce George Crecy? Simțea că George o să-l enerveze acum chiar mai mult decît îl enervase în trecut. Simțea că i-ar place să fie foarte nepoliticos cu George și știa, în același timp, că ar fi nepoliticos cu George implica atîtea pericole, încît nu va fi cîtuși de puțin — în orice caz nu așa încît George să-și poată da seama. La urma urmei George, din motive pe care doar zeii le cunoșteau — și, Dumnezeu știe de ce, ei păstrau bine secretul — fusese distins cu ordine mai mari, iar Norman Bellamy, deși lucrul putea părea, și de fapt chiar părea, multora ciudat, era cel mai ambițios dintre ofițeri.

Mușcă din capătul țigării de foi și, o clipă, își luă privirile de pe silueta lui Verity, mutîndu-le dincolo de ea, spre marginea stîncilor și spre marea plumburie. Parcă-l cuprinse o parte din neliniștea ciudată a încremenirii încărcate de furtună și o fracțiune de secundă cugetă, cu mintea gonind liberă, umplîndu-se în ciuda tuturor barierelor ridicate între compartimentele ei cu un amestec divin din conținutul ei. Toate acestea îl făceau să fie conștient doar de trei lucruri: o dorință, brusc trezită, după trupul frumos și spiritual ciudat al lui Verity Destrier; o conștiință neașteptată și îngrijorătoare a persoanei neînsemnate a lui Norman Bellamy; și o senzație răvășitoare, covîrșitoare, de dezastru iminent și înfricoșător...

De jos, pe cînd urca cele cinci trepte spre terasa cea mai de sus, Verity, cu cîte o pernă sub fiecare din brațele-i frumoase, goale și cu cîte un șezlong în fiecare mînă, se uită în sus și-l văzu. Strigă ceva ce el nu azi. Îi zîmbi și mintea lui, din nou activă, își reveni și-l făcu să privească din nou cum se cuvine respectabilitatea lui Norman Bellamy.

— Cobor într-o clipă, îi strigă.

Verity dispăru de sub privirile lui și intră în casă. El se îndepărtă de la fereastră și se duse spre ușă. Înainte de a ajunge la ea, se auzi o bătaie discretă, căreia îi urmă, la invitația lui, trupul drept, solid, cu umerii lați al valetului lui Verity. Stătea chiar în ușă și-l privea pe Norman Bellamy.

— Aveți tot ce vă trebuie, domnule?

Bellamy dădu din cap afirmativ.

— Da, mulțumesc. Dumneata mi-ai pregătit hainele?

— Da, domnule.

— Îți rămîn îndatorat, spuse Bellamy. La ce oră e masa?

— Doamna m-a rugat să vă spun, domnule, că masa va fi servită la opt și jumătate. Trebuie să mai adaug că doamna speră că nu vi se va părea prea tîrziu.

Bellamy dădu din cap. Se duse spre ușă, iar valetul se dădu la o parte pentru a-l lăsa să treacă. Tocmai ieșea pe ușă cînd din spate auzi vocea lui Skinner.

— Iertați-mă, domnule. Spatele hainei dumneavoastră.

Și pășind fără zgomot spre masa de toaletă, se întoarse cu o perie de haine și, cu mișcări dibace, îi curăță haina.

— Mulțumesc, spuse Bellamy și coborî fluierînd încetișor un cîntec provensal.

Cînd George Crecy deschise ușa, îl găsi pe Skinner în prag. Drept răspuns la întrebarea acestuia, îi spuse că totul fusese pe deplin satisfăcător ; că nu mai dorea nimic altceva : că presupunea că o va găsi pe lady Destrier în „camera mare de jos".

Skinner spuse :

— Doamna se îmbracă, dar colonelul Bellamy tocmai a coborît, domnule.

Crecy mormăi ceva. Îi aruncă omului o privire rapidă, pentru a vedea deasupra umerilor drepți, largi, un cap rotund, cu părul negru, cu o față proaspăt bărbierită și trăsături puternic conturate, avînd pe ea acea așteptare încremenită care, socotită ca fiind potrivită valeților stilați, rămîne o ghicitoare fără răspuns. Dacă ar lumina-o omenia, ce fel de față ar mai fi ea oare ? Aceasta era întrebarea pe care și-o punea — bineînțeles într-un mod confuz — George Crecy. Nu găsi desigur nici un răspuns. I-ar fi plăcut să găsească un răspuns, pentru că i se strecurase în minte o întrebare cu privire la Verity. În ultimul an auzise foarte puține despre Verity, ceea ce era neobișnuit în cercurile pe care le frecventa. Și oare nu se îngropase ea în acest loc de la capătul pămîntului ? Și, de asemenea, neobișnuitul lui obicei de a citi cărți îl făcu pe George Crecy să-și amintească de povestirile lui Somerset Maugham ? O povestire din colecția aceea admirabilă intitulată „La persoana întîi" îi rămăsese mai cu seamă în minte — și anume povestirea intitulată „Natura umană".

Furios, George Crecy coborî. În camera mare îl găsi pe Bellamy ocupat cu shaker-ul, gheața și multe sticle. Shaker-ul era unul din cele mai mari pe care Crecy le văzuse vreodată. Se gîndi că ar putea intra în el peste două kilograme. Norman Bellamy îl ținea ușor între mîini, cu degetele-i lungi. Îl scutura mișcîndu-și umerii, pieptul și stomacul ca un barman înnăscut. Clipocitul lichidului și zornăitul înăbușit al gheții făceau un zgomot care mări durerea sîcîitoare din George Crecy pînă la adîncimea unde durerea se unește cu extazul. Dar era destul de furios pentru a nu lua în seamă salutul vesel studiat al lui Bellamy, pentru a-i răspunde mormăind neprietenos și aproape nepoliticos și pentru a înșfăca un ziar săptămînal, trîntindu-se apoi în colțul unei canapele largi, cu perne moi, cu ziarul desfăcut în față.

Bellamy încetă să mai agite shaker-ul. Luă capacul de pe cana de argint și turnă lichidul roz pal, acoperit cam cu un centimetru de spumă albă aromată, în două pahare, fiecare cuprinzînd în ciuda formei înșelătoare aproape o jumătate de kilogram. De pe o farfurioară luă două felii de lămîie, pe care le stoarse cu eleganță înainte de a le da drumul să se învîrtească deasupra spumei. Luă un pahar, savură aroma, apoi gustă. Îl puse jos, îl ridică pe celălalt și-l duse spre canapea.

— Poftim, spuse el adresîndu-se spatelui ziarului „English Hermes".

Ziarul fu lăsat în jos descoperind chipul roșu și încruntat al lui sir George Walsingham Crecy, dar o mînă ieși și luă paharul, apoi continuînd traiectoria mișcării îl duse spre buzele uscate.

— A, ah ! spuse George Crecy și zîmbi. Mulțumesc ! și mai sorbi o dată, și mai adînc. E ceva nou, adăugă pe un ton de admirație prietenească, privind lichidul rămas pe fundul paharului. Ce-i în el ?

Norman Bellamy îi spuse.

— M-am gîndit la asta cînd eram în baie, adăugă.

— Sună urît ! Dar e al naibii de bun ! De fapt, totdeauna ai fost un barman teribil, tinere Bellamy. De aici și atîtea decorații, ce zici ?

Rîse tare de propria-i glumă.

Bellamy zîmbi. Deși zîmbetul îi era crispat, nu arăta mai sardonic ca de obicei.

— Probabil că ai dreptate. Dumneata m-ai recomandat pentru cele mai mari.

George Crecy privi în sus cu asprime. Fața lui roșie era mai roșie, dar acum se citea pe ea doar camaraderie.

— Nu fi prost ! N-am vrut să te jignesc !

Sorbi ultima picătură și întinse paharul.

— Poftim ! Mai prepară-mi unul la fel și spune-mi ce căutăm aici.

Bellamy prepară încă două. După de Crecy bău jumătate din al doilea pahar, iar el însuși sorbi dintr-al lui, spuse :

— Tocmai m-ai întrebat ceva. M-ai întrebat ce căutăm aici.

George Crecy dădu din cap. Bellamy continuă :

— Aveam de gînd să te-ntreb același lucru.

George Crecy deschise ochii mari.
— Vorbești serios ? Credeam că știi... Ți-a spus și dumitale să conduci singur ?
Bellamy se crispă. Un răspuns gata pregătit și acru îi veni pe buze, dar îl înghiți. În loc de aceasta spuse :
— Scria așa ceva în scrisoare. Mă tem că eram prea ocupat și n-am dat multă atenție. Totuși, mi-a cerut socoteală.
George Crecy chicoti tare :
— Era cazul să-ți ceară !
— A și făcut-o ! Asta îmi aduce aminte... Oare ce s-a întîmplat cu șoferul meu ?
Aruncă repede o privire prin cameră apoi, după o secundă de căutare, se duse spre ușă și apăsă pe butonul de sub cele patru comutatoare.
George Crecy își termina al doilea cocktail. Bellamy mai avea două treimi. Nu mai vorbiră nimic.
Ușa se deschise și intră Skinner. Se opri lîngă ei, dar nu prea aproape, și se uită cînd la unul cînd la celălalt.
— Poți să-mi spui ce s-a întîmplat cu șoferul meu ? întrebă Bellamy.
— Da, domnule. Doamna mi-a dat instrucțiuni și eu le-am îndeplinit. Wilcox a fost instalat în bungalowul servitorilor. Dacă aveți nevoie de el, domnule, nu aveți altceva de făcut decît să folosiți telefonul interior. E în hol, chiar lîngă telefonul principal.
— Bungalowul servitorilor ? strigă George Crecy. Bungalowul servitorilor ?
— Da, domnule. Știți, doamna mai are pe lîngă această casă și un bungalow, chiar după colțul stîncii. E vorba doar de vreo două sute de iarzi, domnule. Bucătăreasa și jupîneasa dorm acolo.
— Dar dumneata dormi în casă, nu-i așa ?
— Da, domnule.
Crecy mormăi ceva. Încă o dată se adăposti în spatele ziarului „English Hermes".
— Mulțumesc, spuse Bellamy. Astă seară n-am să am nevoie de Wilcox. Poate că ești așa de bun să-l anunți.
— Desigur, domnule. Voi telefona la bungalow. Altceva, domnule ?
Bellamy dădu din cap.
— Nimic, mulțumesc.

Skinner se opri o clipă privind spre spatele ziarului. Dar cum nu se auzi nici un sunet, Skinner se întoarse și ieși din cameră. Ușa se închise încet în urma lui.

— Bun servitor ! spuse Bellamy.

Ziarul nu fu lăsat în jos, dar din spatele lui se auzi un mormăit. Nu era de așteptat ca Bellamy să înțeleagă, dar mormăitul, interpretat, însemna că în mintea lui George Crecy se trezise încă o dată amintirea povestirii intitulate „Natura umană".

Vreo trei minute fu tăcere. După care ambele pahare erau goale, iar ziarul zăcea întors, mototolit și neluat în seamă la celălalt capăt al canapelei.

— Ei ? Ce-ai de spus ? întrebă George Crecy.

Bellamy îl privi.

— Despre ce ?

Tonul era mai amabil decît cuvintele.

— Pentru ce ne aflăm aici ?

Durerea sîcîitoare trecuse, așa că tonul ridicat al lui George Crecy era, cel puțin în esență, vesel.

— Să fiu al naibii dacă știu ! spuse Bellamy.

Crecy privi uimit.

— Cum ?... A, înțeleg ! Ha ! Habar n-ai ?

— De loc.

— Drept să-ți spun, nici eu. Ce fel de scrisoare ți-a scris Verity.

Asta însemna prea mult pentru Bellamy. Răspunse înțepat :

— Mă privește.

Dar George Crecy îi aruncă o privire plină de franchețe.

— Iartă-mă, iartă-mă ! N-am vrut să te jignesc ! Ești susceptibil în ultima vreme. Pe vremuri nu erai.

Bellamy zîmbi :

— Făceam parte din statul dumitale major.

George privi încă o dată cu ochi mari ; apoi deschise gura și rîse în hohote spasmodice.

— Ei, fir-ar să fie ! spuse el și scoase o batistă cu care-și șterse ochii.

Pentru a ascunde rînjetul care știa că-i curbează buzele, Bellamy se întoarse cu spatele. Se opri în fața biroului mare. Pe acesta, cu spatele la el, se afla un obiect curios de aur, bătut în ținte, susținut de un suport de abanos. Ca să facă ceva, îl luă cu o mișcare leneșă și, întorcîndu-l, văzu că e un

calendar care, prin manipularea unor butoane, ștergea zilele trecute cu o linie sîngerie. De pe fața calendarului îl privea fix o dată. Semnificația ei nu-l izbi decît după ce-l puse jos și plecă de lîngă masă. Atunci, cuprins de un val neașteptat de certitudine, își aminti. Deodată își lovi pumnul încleștat al mîinii drepte de palma stîngă. Lovitura se auzi ca împușcătura unui revolver.

George Crecy sări în sus.

— Ce dracu... !

Bellamy întinse o mînă.

— Stai ! Ce-i azi ?

— Ce dracu vrei să spui cu ce-i azi ?

— Ceea ce spun. Ce dată e ?

— De unde dracu să știu ?

Mustața gri păru a se zburli ca blana de pe spinarea unei pisici.

Norman Bellamy începu repezit :

— De unde să știi ? Am să-ți spun eu. E 21 august.

Rosti aceste cuvinte cu o deliberare înceată, neașteptată, care parcă le dădea o valoare mult mai mare decît înțelesul lor aparent.

De pe canapea Crecy se încruntă la el. Arăta, se gîndi Bellamy, mai mult ca oricînd ca un porc cu fața roșie, spălată și arătoasă. Spuse aspru :

— Nu-mi pasă nici dacă sînt Idele lui Marte !

Binențeles că nu știa ce ar putea însemna Idele lui Marte, dar cuvintele îi ieșiră din gură la fel de ușor ca un ordin militar.

— 21 august. 21 august. Gîndește-te, omule, gîndește-te, spuse Bellamy.

Ceva din tonul lui îl făcu pe Crecy să-și înfrîneze indignarea. Se gîndi. După un moment spuse :

— Îmi sună un clopoțel în cap. 21... Dumnezeule mare !

Înjurătura, sau rugăciunea, fu rostită pe nerăsuflate.

Bellamy zîmbi :

— Credeam că o să-ți dai seama.

— E... e... (Crecy se bîlbîi în timp ce cuvintele i se îmbulzeau pe buze.) E absurd ! Nu fi nebun, Bellamy ! Coincidență ! Coincidență, asta e !

Ușa camerei se deschise încet. Nici unul din ei nu auzi.

— La dracu cu coincidența ! spuse Bellamy.

— De ce ? se auzi o voce caldă în spatele lui.

Bellamy se răsuci. Crecy sări în picioare ca un flăcău, cum se simțea în clipa aceea. O priviră fix pe Verity ; și aveau la ce să se uite.

Purta o rochie din material negru și argintiu. Brațele-i erau goale, dar de data aceasta era aproape șocant că în rest totul era acoperit. Rochia era strînsă pe talie, de unde cobora spre podea într-o curbă grațioasă, accentuată. În contrast cu rochia, albul brațelor, al gîtului și al umerilor ei era uluitor : carnea avea parcă o lumină înnăscută, strălucitoare. Își ținea drept capul mic și frumos, cu bărbia ciudată, provocatoare, ridicată în sus. De pe chipul ei în formă de inimă, ochii mari, ca de catifea neagră, vii și sclipitori, priveau lumea pe sub sprîncenele subțiri, arcuite, la fel de negre. Deasupra sprîncenelor, fruntea albă înaltă, iar deasupra frunții albe, părul ca o podoabă strălucitoare de aur arzînd. Nu purta alte bijuterii în afară de inelul subțire, de platină palǎ ce părea moartă, pe al treilea deget al mîinii stîngi, și două picături ce atîrnau licărind de loburile urechilor mici.

Lui George Crecy îi trecu prin mintea greoaie gîndul că unei astfel de frumuseți trebuie să-i aduci un omagiu. Dar, chiar în timp ce el se lupta cu acest gînd, Bellamy îl traduse în faptă. Făcu un pas înainte. Se aplecă foarte grațios din talie. Întinse mîna dreaptă, în care Verity și-o puse pe a ei. El o duse la buze apoi, foarte delicat, îi dădu drumul și se îndreptă.

George Crecy înjură în gînd și rămase tăcut, în timp ce fața lui devenise aproape stacojie.

— Ce nu-i în regulă cu coincidența ? întrebă Verity.

— Spuneam că data e o coincidență, răspunse Crecy.

Dădu tare din cap în direcția lui Bellamy.

— El spunea că nu e.

Verity își lăsă bărbia în jos. Se uită cînd la unul, cînd la celălalt, cu o privire pătrunzătoare, puțin neliniștită.

— Data ? Coincidență ?

Se opri. Apoi își ridică din nou bărbia și rîse.

— Am impresia că puneți ceva la cale, nu-i așa ?

Îl privi pe Crecy.

— Ei bine, George, trebuie să-ți spun că Norman are dreptate !

Crecy holbă ochii.

— Ce vrei să spui ?
— Data nu-i o coincidență.
— Vrei să spui, vorbi Bellamy, că ne-ai chemat astăzi aici, pe Crecy și pe mine, din cauza... din cauza afacerii Bastion ?
Verity îi zîmbi.
— Da. Și nu e nevoie să te sperii, Norman — drăguț cuvînt a se speria !
Crecy spuse apăsat :
— Credeam că de mult ți-a ieșit din cap prostia asta absurdă.
— Adevărat, dragă George ? întrebă Verity.
Traversă camera ducîndu-se spre un fotoliu de lîngă bar și se cufundă în el. Privi în sus spre Bellamy și zîmbi.
— Norman, pregătește-mi un coctail.
Bellamy își făcu din nou de lucru cu sticlele și shaker-ul.
— Și mie, spuse Crecy.
O privi pe Verity :
— E... e... la dracu, dar este într-adevăr absurd !
Zîmbetul dispăru de pe chipul lui Verity, pentru a fi înlocuit de cea mai fermecătoare privire de reproș blînd.
— George, vorbești prostii ! Norman s-a speriat, iar tu vorbești prostii ! Ajunge !
Bellamy turnă încă o dată în două pahare băutura trandafirie, tivită cu spumă. Cu un gest elegant oferi primul pahar gazdei. Ea gustă o dată, apoi încă o dată. Nu spuse nimic, dar îl privi și zîmbi deschis dînd din cap aprobator. Bellamy luă celălalt pahar și-l întinse lui George Crecy.
— Poftim !
George Crecy îl luă și dădu peste gît jumătate din conținut, dintr-o înghițitură lacomă.
— Vandalul ! spuse Verity.
— Oare nu putem să lăsăm puțin deoparte amabilitățile ? Vrei sau nu să răspunzi la cîteva întrebări clare ?
— George, dar sînt încîntată s-o fac ! Întrebări clare ! Întrebări clare puse clar de... Oh, îmi pare rău, spuse Verity.
— Nu trebuie să-ți pară rău !
Tonul lui Crecy era sălbatic :
— Vrei sau nu ?
— Dar bine-nțeles, George ! E ceea ce vreau să fac. Dă-i drumul ! Întrebarea numărul 1 ?

Verity puse jos paharul și-și încrucișă mîinile în poală așteptînd.

Tăcere. George Crecy mormăi și-și drese glasul, trăgîndu-se de guler cu furie. Avea fața foarte roșie.

— Cînd începem ? întrebă Verity.

Dinspre George Crecy se auziră mai multe sunete.

— Ce-ar fi să te-ntrebăm ce anume ți-a readus povestea asta în minte ? spuse Bellamy.

Verity își întoarse capul și-l privi. Ochii negri erau foarte larg deschiși.

— Readus ? Dragul meu, nu era nevoie să fie readusă. Nici măcar n-a părut vreodată să fi dispărut.

— Ce înseamnă asta ? Nu te pot urmări. Nu vorbi în cimilituri ! Dacă ai ceva de spus, spune deschis !

Verity își duse un deget la frunte în semn de salut.

— Iartă-mă, sir George ! Ca să vorbesc clar, trebuie să vă spun că, deși nu am mai atins acest subiect de vreo cinci ani, el a existat permanent în mintea mea. Nu pentru că am vrut să existe — căci nu e un lucru plăcut pe care să-l păstrezi în minte — ci pentru că altcineva a avut grijă să nu-l uit.

Bellamy fluieră încet.

— Vrei să spui că ai mai primit scrisori ca aceea pe care ne-ai arătat-o nouă ?

Verity îl privi :

— Firește că am primit.

— Doamne Dumnezeule ! exclamă George Crecy.

Dădu pe gît paharul pe care-l ținea în mînă și-l puse pe masă.

— La dracu, e... e...

— *Te rog*, nu mai spune așa ! îl rugă Verity.

Crecy o privi mirat, trăgîndu-și gulerul.

— Ce să spun ?

— Că e absurd ! Nu suport.

— Verity, îți bați joc de noi ? întrebă Bellamy.

Verity îl privi lung, apoi își întoarse privirea spre George Crecy, adresîndu-se amîndurora :

— Dragii mei, aș vrea să fie așa. Sînteți atît de drăguți ! Dar nu-mi bat joc. În clipa asta am la mine, ascunse într-un loc tradițional și considerat pe vremuri indecent, șase scri-

sori, cinci din ele primite după cea pe care v-am arătat-o acum cinci ani.

— Vreun nebun care-şi bate joc de tine ! exclamă nestăpînit Crecy.

— George, e foarte nepoliticos ! Să sugerezi că cineva şi-ar putea bate joc de mine e destul de rău. Să spui că un nebun ar putea face asta e şi mai rău !

Din gîtlejul lui Crecy ieşiră mai multe sunete.

— Ar trebui să faci ceva, spuse blînd Verity. Nu-i aşa, Norman ?

Buzele lungi, subţiri ale lui Bellamy se curbară într-un început de zîmbet, dar ochii îi erau gravi.

— Am putea vedea scrisorile ?

Verity îşi duse mîna la decolteul pătrat al rochiei negre-argintii.

— Dar, desigur, dragul meu. Şi oricum, mă zgîrie.

Căută şi scoase un pacheţel subţire de hîrtii legate cu o panglică.

— Miros a săruri de baie. În timp ce parfumul acesta puternic o să se împrăştie, am să vi le citesc. Apoi, exponatele vor putea fi examinate în tihnă.

George Crecy scoase din buzunar o batistă de mătase albă, la fel de mare ca un şervet de masă. Îşi şterse fruntea şi spuse :

— Al dracului de cald ! O să fie furtună !

Bellamy îl privi, dar nu scoase un sunet.

— Să-i dau drumul, spuse Verity, şi desfăcu pachetul cu hîrtii cenuşii. Atenţie ! Asta am primit-o la 17 august 1928, la un an fără cîteva zile doar după prima scrisoare pe care v-am arătat-o. Am păstrat plicul. E din Detroit. Nu are dată şi adresă. Sună aşa : „Către Verity, lady Destrier. Sper că veţi primi această scrisoare în ziua aniversării. Nu pot fi prea sigur de mersul poştei şi, dacă ajunge prea devreme, sper s-o citiţi din nou pe 21. Vreau doar să ştiţi că nu v-am uitat ; nici pe dumneavoastră nici pe cei doi bărbaţi. Mă aflu foarte departe de voi. Viaţa, din punct de vedere material, nu e pentru mine mai uşoară decît din punct de vedere spiritual, altfel aş fi mult mai aproape de dumneavoastră — de fapt foarte aproape. Scopul meu adevărat scriindu-vă această scrisoare este de a păstra vie în mintea dumneavoastră

amintirea păcatului pe care l-aţi făcut. Nu auziţi oare ţipetele celor şapte sute de bărbaţi din morminte? Eu le aud. Le aud glasurile tot timpul. N-am fost cu ei şi n-am putut face nimic ca să-i salvez, dar trăiesc — deşi n-aş vrea — în aceeaşi lume cu dumneavoastră şi ceilalţi doi. Scopul pentru care rămîn în acest loc neplăcut cred că-l cunoaşteţi. E pentru a vedea că, mai devreme sau mai tîrziu, vi se va întîmpla ceea ce aţi realizat pe 21 august 1918."

Verity termină de citit. Cu glas schimbat, în care se observa pentru prima dată o notă forţată, spuse încet:

— Bineînţeles că nu e semnată. A crezut probabil că semnătura nu e necesară. Şi nu era, nu-i aşa?

Luă altă scrisoare din pacheţelul din poala ei şi o deschise, netezind-o pe genunchi.

— Următoarea am primit-o la 25 august 1929. Marca de pe plic e din Bombay. Ca toate celelalte nu a fost datată şi nu avea adresă. Sună aşa: „Sînt şi mai departe de dumneavoastră, în spaţiu. Dar cu spiritul şi cu intenţia sînt la fel de aproape ca întotdeauna. Nu uitaţi..." Bineînţeles că nu era semnată.

— Vreun nebun blestemat care risipeşte cerneală şi hîrtie! spuse George Crecy.

Vocea lui era ca un mîrîit nesigur. Ştergîndu-şi din nou fruntea, se duse spre una din ferestrele deschise care dădeau în grădină.

— Dumnezeule, ce cald e!

Din spatele lui se auzi vocea lui Verity, rece, monotonă şi clară.

— Următoarea scrisoare a sosit din China. Am primit-o la 2 septembrie 1930. Nu era datată nici semnată. Sună aşa: „Nu ştiu dacă din punct de vedere geografic sînt mult mai aproape de dumneavoastră, dar sînt în drum spre dumneavoastră. Nu ştiu cît timp o să-mi ia călătoria. Probabil că aveţi senzaţia că Dumnezeu a murit. Eu cred că da, din moment ce v-a lăsat să trăiţi atîta. Sau poate că nu a murit, dar se foloseşte de mine. Probabil că e drept să trebuiască să trăiţi pentru a suferi. Spuneţi-le şi celorlalţi."

O linişte de cîteva secunde se aşternu în cameră. La fereastră George Crecy respira adînc, căutînd aer curat pe care nu-l putea avea. Norman Bellamy stătea pe canapeaua

largă. Fuma şi era preocupat de studiul fără rezultat al unghiilor admirabil îngrijite.

— Scrisoarea următoare, spuse Verity, pe care după un an am primit-o la data exactă, venea de la Paris. Conţinea doar două cuvinte : „Mai aproape."

— Hmm ! făcu Norman Bellamy, iar de la fereastra unde se afla George Crecy se auzi un ţîfnet strangulat.

— Aşteptaţi ! continuă Verity. La 15, luna asta, acum şase zile, am primit ultima scrisoare : „În sfîrşit. Sigur că acum îi puteţi auzi, dacă nu cumva i-aţi auzit dinainte. După 21 veţi ajunge lîngă ei..." Şi asta, dragii mei, a fost trimisă pe 14, din Tuxford, pe unde aţi trecut amîndoi azi după-masă.

— Hmm ! făcu din nou Norman Bellamy.

George Crecy veni cu paşi scurţi, apăsaţi în mijlocul camerei. Se opri şi-şi privi ţintă gazda. Din cauza furiei şi poate şi din alte motive, strigă :

— Îţi spun că e opera unui nebun !

— Fără scandal, George ! Se prea poate să ai dreptate.

— Dar întrebarea e : cine e nebunul ? spuse Bellamy.

Verity îl privi fix :

— Norman, cred că *eşti* destul de inteligent ca să ştii că e Bastion.

— Bastion ! exclamă George. Bastion ! Prostii ! Individul e mort. E vreun nebun inofensiv !

— Dragă George, spuse Verity, bietul, dragul meu George, complexul tău de dorinţe e probabil o chestiune de virilitate. Numai că în loc de copii, ai idei !

— Nu ştiu ce vrei să spui, zise George.

Bellamy se sculă în picioare. Se duse la fereastra pe care Crecy tocmai o părăsise şi rămase o clipă uitîndu-se afară la cerul plumburiu. Spuse, fără să se întoarcă :

— Verity are dreptate. Bastion trebuie să fie.

Uşa camerei se deschise cu un zgomot uşor. Toţi trei tresăriră : Bellamy cu o răsucire imperceptibilă a umerilor, Verity cu o tresărire scurtă, Crecy cu un icnet reţinut de ură. Era doar Skinner. Intră tăcut în cameră şi se opri în faţa stăpînei lui.

— Iertaţi-mă, doamnă, dar cineva vrea să vă vorbească la telefon. N-am putut să-l conving să-şi spună numele.

Verity îi zîmbi :

— Nu-i nimic de făcut, Skinner. Știi că nu vorbesc cu persoane care nu-și spun numele.

— Știu, doamnă, dar e un domn extrem de insistent. Mai mult ca să-l liniștesc am...

— Foarte bine. Spune-i că sînt ocupată. Dacă nu-și poate spune numele, nu voi vorbi.

— Am înțeles, doamnă.

Skinner se retrase fără zgomot, la fel cum intrase. Ușa se închise ușor în urma lui.

— Ascultă, Crecy, fii rezonabil ! spuse Bellamy. Trebuie să admiți că autorul acestor scrisori este Bastion. Poate că e nebun, într-adevăr, dar dacă e...

— Asta îl face doar mai... să zicem interesant ? adăugă Verity.

George Crecy suflă și pufni. Începu să spună ceva, dar se opri. Încercă din nou, și din nou nu ieși nici un sunet. În cele din urmă vorbi :

— Tot ce pot să vă spun e că... e... *absurd !*

— Să te ia dracu, George ! spuse Verity rar și distinct. Ți-am spus să încetezi și nu vrei. Altă dată spune altceva — abracadabra dacă vrei. Are la fel de mult sens.

Ușa se deschise încă o dată și Skinner intră iar. Și încă o dată se opri în fața stăpînei lui.

— E cel mai insistent domn pe care l-am văzut. Dar nu vrea să-și spună numele. Spune că este absolut convins că ați vrea să vorbiți cu el. A spus... Skinner se opri brusc.

Verity privea fix. Skinner făcu o mișcare, jenat, căci simțea fără îndoială șase ochi ațintiți asupra lui, dintre care vedea doar doi.

Urmă o tăcere lungă.

Verity o întrerupse. Spuse, cu un glas neașteptat de tare și totuși foarte sigur :

— Întreabă-l dacă nu cumva numele lui este Rudolph Bastion.

Așteptară. Ceasul arăta că Skinner lipsea de data asta de aproape trei minute. Dar nici unul dintre ei nu se uită la ceas, și li se păru un interval de cel puțin douăzeci de minute.

Skinner se întoarse.

— L-am întrebat dacă numele lui este Rudolph Bastion, dar nu a răspuns, doamnă, spuse el.
— Ce a spus? întrebă Verity.
— Nimic, doamnă. A închis.

CAPITOLUL II

De la 9,00 p.m. la 9,45 p.m.

Limbile ceasului pătrat, de aur, de pe căminul lui Verity se opriseră la nouă fără trei minute. În partea de sud, dinspre mare a camerei, ușile cu geam din mijloc erau larg deschise. Pe același perete, de o parte și de alta, se aflau două ferestre cu rame mobile, care erau și ele deschise complet. Masa lungă din sufragerie era în seara aceasta trasă lîngă fereastră, lăsînd loc de trecere doar pentru servit. În capul mesei — spre vest — stătea Verity Destrier. În dreapta ei se afla George Crecy, cu spatele spre ferestrele deschise, iar în fața lui Norman Bellamy. Două sfeșnice de argint cu multe brațe stăteau pe masă, dar nici o lumînare nu era aprinsă și nici o lumină nu venea dinspre globul din mijlocul tavanului sau dinspre lămpile așezate cu iscusință în cornișă. Pe fereastră intra destulă lumină pentru a se putea mînca, dar părțile mai îndepărtate ale camerei erau învăluite într-o umbră grea, ce părea amestecată bizar cu cenușiu și purpură. Afară amurgul începuse să se unească cu lumina azurie, neobișnuită, a serii mai timpurii. Încă nu se simțea nici un zgomot și nici o mișcare în aer. În afară de mirosul fin dar pătrunzător al mării, nu se bănuia, de unde stăteau ei, că marea era aproape: căci, privind dincolo de marginea stîncilor, cenușiul învăluit putea apare ochilor, la prima vedere, în aceeași măsură nor, sau ceață, sau amîndouă. Nu era nici o adiere, iar în grădina cu formă regulată, neobișnuită, arbuștii și florile stăteau nemișcate, drepte și cam artificiale, ca niște decoruri de carton și pînză. Toată ziua temperatura fusese foarte ridicată, dar acum, deși mercurul din termometrul de la fereastra sufrageriei coborîse cu cîteva linii, lumea părea un loc mai fierbinte ca oricînd.

George Crecy continua să-şi vîre degetul pe după gulerul înalt, strîns, pe care se şi vedeau semne de murdărie umedă. Faţa lui roşie, parcă ceva mai puţin congestionată, strălucea umedă în lumina ciudată. Cînd nu se trăgea de guler, îşi ştergea fruntea cu batista uriaşă de mătase.

Bellamy nu pufăia, nu transpira şi nici nu se ştergea; dar pe faţa lui întunecată, ascuţită, se observa o umbră palidă de enervare.

Verity îşi sprijinea coatele pe masă. Între degetele mîinii stîngi ţinea o ţigară pe jumătate fumată, iar în mîna dreaptă un evantai mic, cu care făcea din cînd în cînd o încercare înceată, graţioasă dar zadarnică de a crea curentul dorit.

George Crecy puse jos un pahar în care fusese vin de Rin.

— Serveşte-te, George. Nu vrei fructe? spuse Verity.

— Nu, mulţumesc.

Întinse mîna după sticla pe care Skinner o lăsase la îndemîna lui. Îşi umplu paharul şi puse sticla jos.

— Un pahar cu vin, Norman? întrebă Verity.

Bellamy îşi ridică ochii de pe piersica pe care o curăţa.

— Nu, mulţumesc.

Şi privind peste umăr spre uşa pe care, cu cîteva clipe în urmă, dispăruse Skinner, întrebă:

— Se întoarce?

Verity clătină din cap.

— Ei? spuse George Crecy.

Cuvîntul, ca o mică bombă, sfărîmă liniştea într-o mie de cioburi urîte.

Verity se încruntă.

— Te rog, George, nu striga!

— Iartă-mă, iartă-mă! mormăi George. Dar ce vreau să ştiu este: ce facem? Am stat aici mai bine de jumătate de oră cu individul ăla al tău în cameră şi am vorbit despre vreme şi cum are să fie vînătoarea şi despre o mulţime de alte lucruri. Nu ne interesau cîtuşi de puţin. Nici măcar nu auzeam ce spunea celălalt. Acum sîntem singuri şi întreb: ce facem?

— Elocventa cuvîntare ţinută de generalul-maior sir George Walsingham Crecy, spuse Verity. Vezi, George, nu pot pricepe de ce trebuie să mă întrebi pe mine ce facem. Te-am chemat aici să-ţi pun aceeaşi întrebare.

— Şi pe mine? întrebă Bellamy.

— Bineînțeles.
— Dar ce putem *face?* spuse George. Nu e nimic de făcut. Doar să ardem blestematele alea de scrisori nebunești și să uităm totul.
Se făcu din nou tăcere. Verity fu aceea care o întrerupse. Îl privi pe Crecy și spuse:
— Deci, crezi că nu e nimic... să spunem lucrurilor pe nume... nimic de care să ne temem?
Crecy mîrîi.
— Să ne temem!
Își împinse scaunul spre spate, astfel încît picioarele acestuia zgîriară supărător podeaua. Puse picior peste picior și-și privi sever gazda.
Verity se uită la celălalt oaspete. Bellamy lăsă jos cuțitul și furculița. Degetul lung, subțire al mîinii drepte se juca cu paharul cu margine aurie. Spuse după o pauză:
— Nu prea știu ce să cred.
Și, privindu-l pe Crecy peste masă:
— Doar că nu sînt de acord cu dumneata.
— Dumnezeule mare! explodă Crecy.
— Nu. Ajunge, George! Amintește-ți de băiatul care tot striga: lupul!
Crecy o privi fix:
— Nu știu ce vrei să spui.
Privirea fixă deveni severă cînd o îndreptă spre celălalt bărbat:
— Cît despre dumneata, Bellamy, nu pot pricepe ce dracu ai! Din cauză că vreun nebun deznădăjduit — posibil, dar improbabil să fie chiar Bastion — se hotărăște să scrie o grămadă de scrisori nebunești unei femei fermecătoare, dumneata te apuci să răscolești focul. De ce, doar Dumnezeu știe! Trebuia să te gîndești că ai fi putut să lași asta pe seama femeilor. Ia lucrurile cum sînt, omule, ia lucrurile cum sînt! Acum paisprezece ani, în aceeași zi a avut loc un... ăă... un incident, în care fermecătoarea noastră gazdă, dumneata, eu și Barraclough am fost... ăă... amestecați. Un lucru foarte normal, de fapt un „incident" doar în ochii lui Bastion. Și dacă el ar fi fost soldat, și nu un amărît de ofițer din corpul de voluntari, ar fi văzut lucrurile în lumina adevărată, care le-ar fi arătat ca pe un fleac. Dar cum nu era soldat, și cum era, ca voluntar, cam debil mintal, face din țînțar armăsar.

Săvîrşeşte o grămadă de prostii, e dat afară din armată — şi asta a fost o treabă a dracului de bună ! Curînd după ce e dat afară, e recrutat cum se cuvine şi-şi ia locul potrivit în armata britanică, ca soldat adică. Nesatisfăcut, dezertează. E prins, şi pentru dezertare şi împotrivire la arestare şi cine ştie ce încă e condamnat, cu multă indulgenţă, la trei ani. După trei ani iese, e trimis într-o închisoare civilă unde presupun că a fost prea uşor pentru el, şi tot aşa dispare din nou. Peste cinci sau şase ani Verity primeşte o scrisoare isterică, lăsînd să se înţeleagă că e din partea lui Bastion. Mi-o arată mie...

— Şi mie, intervine blînd Bellamy.

— ...mi-o arată şi eu fac cercetări descoperind că, după toate probabilităţile, individul numit Bastion a fost una din victimele catastrofei feroviare de la Vancouver din '25. Verity primeşte o a doua scrisoare peste un an, cam la aceeaşi dată, scrisă de aceeaşi mînă şi conţinînd o grămadă de lucruri care nu sînt decît vorbe fără rost ! Toate astea sînt foarte bine calculate pentru a călca pe nervii unei femei fermecătoare. Dar de ce un om ca dumneata, Bellamy, care a servit peste douăzeci de ani în armată, trebuie să-ţi zdruncini nervii din cauza asta, nu pot să înţeleg ! Mă scîrbeşte ! Cinstit, cred că ar trebui să-ţi fie ruşine ! Ce-ar trebui să facem e nu să stăm aici şi să pălăvrăgim lăsînd-o pe Verity să se înfricoşeze : ar trebui să facem exact contrariul — s-o asigurăm, aşa cum am încercat eu s-o fac, că nu e vorba decît de nişte prostii absurde !

Crecy se opri brusc. Respira greu. Vorbise mai tare şi mai aspru ca de obicei. Faţa roşie îi lucea umedă în lumina de culoarea ardeziei. Îşi scoase din nou batista uriaşă şi-şi şterse nu numai fruntea, ci întreaga faţă. De sub batistă se auziră anumite sunete care sugerau cuvîntul absurd.

— Altă cuvîntare elocventă ţinută de maiorul-general sir George Walsingham Crecy ! spuse Verity. George, te felicit ! Nu bănuiam că ştii atît de multe cuvinte.

Îl privi pe Norman :

— Ei, Norman, ce facem ? E clar că sîntem în minoritate.

Degetele lui Bellamy se jucau încă cu paharul, sucindu-l într-o parte şi în alta. Spuse fără să ridice ochii :

— Asta-i dificultatea. Cred că nimeni nu poate face nimic.

Dinspre partea lui George Crecy se auzi deodată un sunet exploziv, ceva care parcă semăna cu: Bah! Apoi spuse:

— Dacă vreți într-adevăr să faceți ceva, de ce nu telefonați la poliție? Ei! Telefonați-le și spuneți-le că la telefon e colonelul Bellamy, care e înspăimîntat de moarte pentru că un nebun îngrozitor de periculos îi scrie scrisori unei prietene de-a lui. Cînd poliția va întreba ce poate face, ar fi bine să le spui să trimită o gardă specială de treizeci-patruzeci de oameni.

— Ajunge, George! spuse Verity. Toate astea încep să mă obosească.

Avea un glas foarte tăios.

George Crecy privi mirat, fața i se împurpură, mormăi ceva și tăcu. Își lăsă ochii în jos spre masă. Semăna foarte tare cu caricatura unui copil prost crescut, hiperdezvoltat și neascultător. Privindu-l, Verity își strînse buzele.

— Îmi pare rău dacă..., spuse ea.

— Șșș... vorbi Bellamy, ridicînd o mînă.

În cameră era tăcere. Se auzi zgomotul unei mașini, slab din cauza zidurilor, dar evident în apropiere.

— Cine-o fi? întrebă Bellamy.

— Nimeni în mod special, spuse Verity. Trebuie să fie Anne și prietenul ei.

— Anne? întrebă Crecy. Prietenul ei?

Tonul lui era nedumerit.

— Anne Lavenham. Fata lui Faith, deci nepoata mea. Prietenul — e iubitul Annei. Locuiesc aici.

Se ridică, urmată de cei doi bărbați.

— Bem cafeaua în camera mare? Puteți rămîne aici să vă beți vinul de Porto, dar nu am vin de Porto. Sau să veniți să beți brandy cu mine. De acord?

Cei doi porniră, iar ea ajungind lîngă masă apăsă pe un buton de dedesubt.

Intră Skinner, căruia Verity îi spuse:

— Am auzit o mașină.

— Domnișoara Lavenham, doamnă, și domnul Forsyth.

— Așa am spus și eu. Cafeaua s-o servești în camera mare, Skinner. Și brandy.

— Am înțeles, doamnă.

Skinner se înclină, se întoarse și ținu deschisă ușa care ducea direct în hol. Trecu întîi stăpîna lui, apoi George Crecy și Bellamy.

În hol era foarte întuneric. Privind peste capetele din fața lui, Bellamy distinse cu greu două siluete care stăteau sub arcada dintre hol și vestibulul de la intrare. Una din ele spuse cu o voce feminină, tinerească, clară :

— Aprinde lumina, Hugo.

Se auzi declicul unui comutator și globul mare de cristal opac din mijlocul tavanului din hol revărsă o lumină plină de căldură.

— Ai sosit, Anne. Bună, Hugo. Ați petrecut bine ?

— Minunat, spuse Anne Lavenham.

Parcă ar fi vrut să mai spună ceva, dar se opri cînd îi văzu pe cei doi bărbați în spatele mătușii ei.

— Anne, să-ți prezint doi vechi prieteni de-ai mei — sir George Crecy și colonelul Bellamy, spuse Verity.

Se întoarse spre ei.

— Fiica lui Faith.

Dînd mîna cu fata, cei doi bărbați văzură o siluetă subțire dar bine făcută, deosebit de grațioasă, bine conturată de rochia de jerseu viu colorată. Nu avea pălărie și nu era greu să ghicești o mașină deschisă, căci părul scurt, negru ca pana corbului, era răvășit, deși nu se putea spune de loc că nu-i stătea bine. Amintindu-și cît de diferite erau Verity și sora ei, Faith, bărbații nu găsiră nimic deosebit în faptul că fata lui Faith era brunetă ca o meridională. Pe cînd dădea mîna cu ei, le zîmbi pe rînd ; un zîmbet prietenos, spontan, care făcea mai mult decît să evidențieze drăgălășenia chipului mic. Își duse mîinile la păr și spuse, pe un ton de descumpănire semicomică :

— Trebuie să mă duc să mă schimb !

Privind în spatele fetei spre bărbatul care încă stătea în ușa vestibulului, Verity spuse :

— Hugo, nu te ascunde.

Era ceva în tonul ei care, împreună cu zîmbetul cald ce-l însoțea, îl făcu pe George Crecy să-și privească gazda pătrunzător.

Bărbatul căruia i se spunea Hugo înaintă. Era de înălțime mijlocie sau poate ceva mai înalt, cu ținuta dreaptă și umerii

lați ai unui bărbat puternic ce-și îngrijește corpul. Era la fel de blond pe cît era Anne de brunetă. De pe chipul ars de soare și vînt priveau niște ochi foarte albaștri, care păreau cam mînioși. Sub un nas scurt, ușor coroiat, ca și cînd ar fi fost spart odată, se afla buza superioară lungă, apoi o gură destul de frumoasă dar cam subțire. Bărbia o avea energică. Era îmbrăcat într-o haină veche de tweed, o cămașă de pînză cu carouri de un albastru cam țipător, deschisă la gît, și niște pantaloni de flanelă, vechi și cam boțiți.

Verity făcu prezentările :

— Domnul Forsyth ; sir George Crecy și colonelul Bellamy.

Forsyth se înclină cu o mișcare stîngace, rigidă. Nu întinse mîna.

— Hugo Forsyth o să se însoare cu Anne. El o spune. Și eu. Și Anne. Faith spune că nu. Dar timpul va hotărî. Hugo, pentru Dumnezeu, du-te și schimbă-te ! Acum ești în armată.

Anne Lavenham era la jumătatea scărilor.

— Grăbește-te, Hugo ! strigă ea.

Cu pași mari, iuți, Forsyth o ajunse din urmă și dispărură împreună, el ținînd-o de talie.

— Veniți ! le spuse Verity celorlalți doi, apoi se dădu la o parte cînd Skinner trecu pe lîngă ea cu tava.

În urma lui Skinner, cei trei traversară holul spre ușile duble, acum larg deschise, ale camerei mari. Chiar în ușă, Skinner, printr-o scamatorie miraculoasă, cunoscută doar de cei mai buni servitori, luă greutatea tăvii pline într-o mînă în timp ce cu cealaltă aprinse luminile. O strălucire dulce, venind dinspre mai multe lămpi mici ascunse în scobitura aproape invizibilă a cornișei, dădu cu blîndețe viață camerei mari.

— Felicitări ! spuse Bellamy trecînd pragul. Fermecător !

— Ce-i asta ? Ce-i asta ? întrebă Crecy.

Bellamy se uită la el :

— Nimic.

— E într-adevăr foarte drăguț, nu-i așa ? Spuse Verity.

Începu să-și facă vînt cu micul evantai pe care încă îl mai purta.

— Ce neajuns preferi — fluturi de noapte în păr sau o baie turcească ?

— Ce ? Ce-i asta ? întrebă Crecy.

— Fluturi, rîse Bellamy.

— Foarte bine. Skinner, nu trage perdelele... ce s-a întîmplat ?

Ultimele trei cuvinte fură rostite pe un ton brusc, ridicat. Crecy tresări, ca şi cînd cineva i-ar fi înfipt un ac în carne.

— Ce... începu Bellamy, apoi închise gura.

Cei trei îl priveau fix pe Skinner. Acesta pusese tava pe masa pe care înainte de cină fuseseră cocteilurile şi stătea cu spatele la ei, privind fix spre podea într-un punct aflat chiar sub cele trei ferestre de pe peretele de nord.

De unde stăteau ei puteau vedea la ce se uita fix — un plic alb, pătrat.

— Ce-i acolo, Skinner ? întrebă Verity. Ia-l de jos.

Acum vocea ei era plată şi tonul din nou normal.

Skinner se aplecă. Cu grijă, luă plicul de pe podea. Apoi se întoarse, veni spre Verity şi i-l puse în mîna întinsă.

— Iertaţi-mă, doamnă, spuse el. Nu ştiu de ce, dar m-a surprins să-l văd acolo.

Verity privi plicul cu o nepăsare admirabilă.

— Probabil că l-am scăpat înainte de masă. Mulţumesc.

Skinner se întoarse pe jumătate şi aruncă o privire rapidă, cercetătoare asupra conţinutului tăvii.

— Mai e nevoie de ceva, doamnă ? întrebă el.

Verity se uită şi ea la tavă.

— Nu, mulţumesc.

Skinner se retrase pe tăcute. Cei doi bărbaţi se apropiară de Verity, care ţinea întinsă mîna cu plicul. Era adresat lady-ei Destrier ; scrisul era cel cunoscut tuturor. Sus, în colţul din stînga, cu litere de tipar, erau scrise cuvintele „Personal şi urgent". Verity privi în sus, întîi spre Bellamy, apoi spre George Crecy. Faţa lui Bellamy era încremenită, iar încruntarea duşmănoasă îi unea sprîncenele negre. Chipul lui Crecy avea o expresie uimită şi într-un fel îndurerată, ca a unui animal buimăcit.

— Îmi pare rău că trebuie s-o spun, George, te-am prevenit doar. Dar vezi şi tu..., zise Verity, foarte calm.

Cu o mişcare bruscă, hotărîtă, luă plicul în mîna stîngă şi cu degetul mare de la mîna dreaptă îl deschise. Zgomotul hîrşîit produs de ruperea hîrtiei păru amplificat de o mie de ori de liniştea din cameră. Înăuntru era o foaie de hîrtie ordi-

nară, liniată, de culoarea levănțicăi. Pe ea erau scrise trei rînduri : „N-a fost nevoie de timbru. În sfîrșit, sînt aproape de dumneavoastră, în carne și oase, așa cum în ultimii ani am fost totdeauna aproape de dumneavoastră cu gîndul.

Pregătiți-vă și rugați-vă ca Ei să nu fie prea aspri".

— Ei bine ? spuse Verity și privi pe fiecare pe rînd.

— Nebun ! Spuse Bellamy și scoase un sunet scurt, surd, care ar fi putut fi rîs dacă s-ar fi simțit veselie în el.

— Nici vorbă de glumă ! spuse Crecy. Absurd ! Îmi... îmi retrag cuvintele, Bellamy. Iartă-mă.

— E foarte frumos din partea ta, George, spuse Verity. Dar ce facem acum ?

— Telefonăm poliției, spuse George. Nu celei locale — ci la Tuxford, sau ceva asemănător.

Verity îl privi pe Bellamy :

— Ce părere ai, Norman ?

— Îmi pare rău, dar nu sînt de acord, răspunse Bellamy. Crecy, nu putem face așa ceva. Cel puțin asta e părerea mea. Dacă telefonăm și ne trimit vreun inspector sau vreun sergent, ce-o să-i spunem ?

Crecy bolborosi :

— Bine... ăă... De ce... ăă... Nu-i nevoie să intrăm în... ăă... Le spunem doar ce s-a întîmplat. Le spunem doar că un nebun o amenință pe lady Destrier. Nu trebuie să ne facem griji din pricina noastră, ce zici ?

Bellamy clătină din cap :

— Nu e așa de simplu. Cred că dacă am chema poliția, ar însemna de fapt să cerem protecție pentru Verity, dacă nu pentru noi. Și Anglia nu este așa de plină de polițiști încît să-și poată permite să trimită oameni cu asemenea sarcini fără să știe mai întîi că există un pericol și, apoi, care e cauza presupusă a acestui pericol. Iar noi, sigur că nu vom putea răspunde satisfăcător la a doua întrebare fără să le spunem mai mult decît sugerezi dumneata.

Crecy cugetă.

— Nu... nu. Bine, înțeleg. Să zicem că ai dreptate. Hm ! Atunci, ce facem ?

— O păzim chiar noi pe Verity, răspunse Bellamy.

— La naiba, așa e! Ești mai deștept decît te credeam, tinere Bellamy. Sînt... sînt cam nervos astă-seară... Probabil din cauza căldurii. Sînt sigur că o să fie furtună.

— E foarte drăguț din partea voastră, spuse Verity. Pot totuși să vă întreb ce-aveți de gînd să faceți ca să mă păziți?

— Da, da, spuse Crecy. Ce-avem de gînd să facem? Asta cere gîndire, Bellamy.

Verity zîmbi larg, dar zîmbetul nu-i ascunse neliniștea din ochii negri. Îl privi pe Norman Bellamy, în așteptare. Dar nu scoase un cuvînt.

— Mai bine să-l chemăm înapoi pe Skinner, spuse Bellamy.

Verity îl privi ridicînd din sprîncene.

— Pentru ce anume?

— Doar nu-ți închipui că a crezut cu adevărat că ai pierdut plicul. Nimeni n-ar crede. În primul rînd, era ușor să vezi că nu era deschis.

— De ce să-l amesteci pe individ? întrebă Crecy.

Avea o voce neprietenoasă și enervată, de parcă ar mai fi fost obsedat de „Natura umană".

— Nu-l „amestec", spuse Bellamy. Dar o scrisoare pentru stăpîna lui a apărut în chip misterios. E firesc să vrem să aflăm cum a ajuns aici. Skinner este prima persoană pe care o putem întreba. Ai încredere în el? o întrebă pe Verity.

— Fără discuție!

— De cînd e angajat la tine?

Verity se gîndi:

— Trei ani și ceva, aproape patru.

Bellamy dădu din cap:

— Bine! Te superi dacă mă ocup eu de asta?

— Dragul meu, să mă *supăr!* exclamă Verity.

Bellamy îl privi pe Crecy:

— S-o fac?

— Da, da, mormăi Crecy.

Mormăind în continuare, se duse în fața ferestrei deschise spre sud și rămase privind afară și ștergîndu-și fruntea. Bellamy se apropie de ușă și sună. Cînd veni Skinner, Verity spuse:

— Skinner, s-a întîmplat un lucru foarte ciudat. Vrem să ne ajuți să-i dăm de capăt.

— Da, doamnă, răspunse Skinner impasibil.

— Deci, n-ai să te superi dacă, pentru a ne ajuta, ai să răspunzi la cîteva întrebări pe care colonelul Bellamy ar vrea să ţi le pună ?

— Bineînţeles că nu, doamnă.

— Skinner, spuse Bellamy, lady Destrier a greşit. Scrisoarea pe care ai luat-o de jos nu era cea pe care o scăpase.

— Nu, domnule.

— Ce vrem să aflăm este cum a ajuns acolo scrisoarea aceea — pe care ai găsit-o lîngă fereastră. Poţi să ne ajuţi ?

— Nu văd cum aş putea. M-a surprins şi pe mine.

— De ce ?

— Pentru că după ce v-am lăsat la desert, am venit aici să văd dacă totul era în ordine şi atunci scrisoarea nu era acolo, domnule.

George Crecy se întoarse de la fereastră. Se opri lîngă Verity şi privi mînios spre Bellamy, apoi spre Skinner. Păru că vrea să spună ceva, dar Verity îi puse uşor degetele pe braţ şi atunci tăcu.

— Eşti sigur ? întrebă Bellamy.

— Absolut convins, domnule.

— Ai observat cumva dacă fereastra era încuiată ?

— Încuiată, domnule ? N-am cercetat, dar pot să vă spun că nu era. Ferestrele nu se încuie niciodată înainte de culcare.

— Dar nu poţi să le deschizi pe dinafară, Norman, spuse Verity. Nu pe cele dinspre nord. Nu au mînere. Le-am comandat special aşa.

— Deci, dacă cineva ar vrea să deschidă fereastra pe dinafară n-ar putea ? întrebă Bellamy.

— Exact, domnule.

— Cu cît timp înaintea noastră ai fost aici ultima oară, Skinner ?

Skinner se gîndi.

— Să văd, domnule... După ce am adus desertul la masă, am ieşit şi m-am dus în cămară, trecînd prin sufrageria servitorilor. Am rămas acolo vreo cinci minute. Apoi m-am dus sus în camera mea, unde am stat vreo zece minute. M-am întors jos şi am venit direct aici. Asta ar fi cam la un sfert de oră după ce v-am lăsat pe dumneavoastră în sufragerie, deci cam cu un sfert de oră înainte ca dumneavoastră să veniţi aici, după masă.

— Da, așa trebuie să fie, spuse Bellamy. Așa că oricine a pus scrisoarea acolo a avut la dispoziție numai cincisprezece minute. Cîți servitori mai sînt în casă ?

— Astă-seară doi, domnule. Bucătăreasa și fata în casă. E seara liberă a jupînesei, domnule.

— Ai idee dacă bucătăreasa sau fata în casă... Dar unde sînt ? întrebă Bellamy.

— În sufrageria servitorilor, domnule, care e lîngă bucătărie, la celălalt capăt al coridorului din spatele sufrageriei și al salonului.

— Mulțumesc, spuse Bellamy. Știi cumva de cînd stau acolo ?

— Da, domnule. Pot spune cu siguranță că sînt acolo cel puțin de cînd v-am adus desertul.

— Cum poți fi atît de sigur ?

— Deoarece Carr — fata în casă — m-a ajutat să pregătesc desertul înainte de a-l aduce. Îndată după ce l-am adus m-am întors, și Carr începuse o partidă de dame cu bucătăreasa. Le place foarte mult jocul ăsta, domnule. S-au cam încurcat în joc, și erau tot la prima partidă. Chiar de-acolo veneam cînd m-ați chemat acum. Au fost foarte mirate cînd le-am spus de cît timp stau acolo.

Bellamy își frecă bărbia.

— Da. Bănuiesc că nu dumneata ai pus scrisoarea aici.

— Nu, domnule.

— Te rog, Norman, fii atent ! spuse Verity.

Bellamy o privi.

— Cred că Skinner va înțelege că întrebarea mea a fost pur și simplu...

Ezită în alegerea cuvîntului.

— Rutină, spuse Crecy sec. Rutină.

— Mulțumesc, spuse Bellamy. Sper că nu te-ai supărat, Skinner.

— De loc, domnule, vorbi Skinner, impasibil. Înțeleg foarte bine situația.

Bellamy spuse, zîmbind aproape pentru prima dată în seara aceea :

— Grozav aș vrea să înțeleg și eu. Dacă nici dumneata, nici bucătăreasa, nici fata în casă nu a pus scrisoarea acolo, dacă nici lady Destrier, nici sir George, nici eu n-am pus-o, probabil că a pus-o cineva dinafară.

— Da, domnule.

— Şi că acela trebuie să fi intrat sau pe uşă sau pe una din cele trei ferestre deschise sau... Ce-i cu ferestrele dinspre vest ?

— Sînt ca şi cele dinspre nord, domnule. Pot fi deschise doar pe dinăuntru.

— Aha. Deci cel care ne-a lăsat scrisoarea a avut de ales doar între ferestrele deschise şi uşă, nu ?

— Chiar aşa, domnule.

— Şi, mai mult, a avut la dispoziţie doar cincisprezece minute dacă a intrat pe fereastră, sau zece minute dacă a intrat pe uşă.

— Nu văd cum ar fi făcut-o, domnule.

— Nici eu, Norman, spuse Verity. O, ba da, înţeleg totuşi ! Spuneai că am stat în hol de vorbă cu Anne şi cu Hugo cinci minute ?

— Exact, spuse Bellamy.

— Totul e foarte inteligent, dar unde ne duce ? întrebă Crecy.

— Linişteşte-te, George, spuse Verity.

Bellamy nu luă în seamă întreruperea. Continuă să vorbească cu Skinner :

— Astăzi sau zilele astea ai văzut vreun străin dînd tîrcoale pe-aici ?

— Nu, domnule, spuse Skinner clătinînd din cap.

— Crezi că dacă ar fi fost cineva, ai fi putut să-l vezi ?

— Da, domnule. Sau dacă nu eu, altcineva l-ar fi văzut — dacă nu bucătăreasa sau una din fete, atunci Carswell.

— Carswell fiind... ?

— Grădinarul, domnule.

Bellamy îşi privi gazda.

— Ai văzut pe cineva necunoscut în ultimul timp ?

Verity dădu din cap negativ.

— Nici un străin. Îţi spun, Norman, un străin e un eveniment prin locurile astea. Dacă vedem vreunul, vorbim de el săptămîni întregi.

Crecy explodă :

— La ce bun să pălăvrăgim atîta ? V-am spus că e un singur lucru de făcut. Să telefonăm la...

— George ! spuse Verity cu o privire care-l făcu pe maiorul-general George Crecy să tacă, nu însă înainte de a bolborosi :

— Iartă-mă, iartă-mă !

Şi se duse din nou la fereastră, unde rămase neconsolat, cu spatele la ceilalţi.

Bellamy îl întrebă pe Skinner :

— Unde stă grădinarul ?

— La o oarecare distanţă de aici, domnule, la două sau trei mile. Vine cu bicicleta. Dar sînt sigur, domnule, că n-a văzut pe nimeni, altfel mi-ar fi spus mie, sau doamnei, sau vreuneia din fete.

Bellamy tăcu. Cu cotul în palma mîinii stîngi îşi freca preocupat maxilarul de jos cu degetele lungi de la mîna dreaptă. În cele din urmă spuse :

— Pari un tip priceput, Skinner.

— Vă mulţumesc, domnule.

— Soldat ?

— Doar în timpul războiului, domnule, nu de carieră.

Ochii lui Bellamy trimiseră într-o parte o privire rapidă, doar pe jumătate intenţionată, spre spatele dezolat încadrat între ferestrele deschise. O clipă, colţurile buzelor schiţară un început de surîs. Spuse :

— Nu eşti nervos, Skinner ?

— O nu, domnule. N-aş avea nimic împotrivă să iau lanterna şi să arunc o privire atentă prin jur.

Bellamy privi fix o clipă apoi, pentru prima oară de cînd intrase în casă, rîse tare.

— Bravo ! spuse. Treci la treabă, vrei ?

Se întoarse spre Verity :

— Cred că totul e în regulă, ce zici ?

— Perfect, răspunse Verity. Dacă Skinner nu se supără. Ce zici, Skinner ?

Îi zîmbi în timp ce vorbea. Şi avea în glas ceva care făcu să se audă dinspre fereastră un sunet înăbuşit ce putea să fie sau nu provocat de răceală.

— Sînt gata să mă duc, doamnă, spuse Skinner.

Verity îi zîmbi cu recunoştinţă.

— Atunci, la treabă, spuse Bellamy.

— Foarte bine, domnule.

Şi plecă.

George Crecy se întoarse de la fereastră. Se apropie încet de cei doi din mijlocul camerei. O încruntătură accentuată îi împreuna sprîncenele roşcate, puţin cărunte, de deasupra ochilor mici. Păru a voi să spună ceva, dar nu se auzi nici un sunet.

— George, ce e? întrebă Verity. Bea ceva, George... O, n-am băut cafeaua. Norman, fii drăguţ şi aprinde lampa de-acolo.

Bellamy se duse lîngă masă şi-şi făcu de lucru cu chibriturile şi lampa de spirt. Crecy se apropie de Verity. Spuse, şi cu toată strădania lui se simţea că vocea îi tremura de furie:

— Şi acum, ce dracu am rezolvat? Vrei sau nu vrei să fii raţională şi să faci ce spun eu?

— Dar credeam că eşti de acord cu Norman.

Crecy privi sever:

— Ce înseamnă „de acord cu Norman"?

Orice urmă de zîmbet pieri de pe faţa lui Verity.

— Aş folosi cuvîntul tău preferat în legătură cu tine, căci eşti!

— Sînt ce?

— Absurd! spuse Verity cu o bruscheţe doar pe jumătate voalată de umor. Al dracului de absurd!

George Crecy scutură din cap. Arăta mai degrabă ca un taur prost, în mijlocul arenei, încercînd să scape de primele două sau trei banderile. Spuse apăsat:

— Cinstit vorbind, nu ştiu la ce te referi!

— Chiar acum ai căzut de acord cu Norman că nu putem spune poliţiei, pentru că dacă îi spunem şi ne aşteptăm într-adevăr să facă ceva, ar trebui să-i spunem prea multe — oricum mai multe decît am voi noi.

— Da, da, spuse încet Crecy. Aşa e. Ai dreptate.

— Bei ceva? întrebă Verity.

Bellamy se întoarse de lîngă masa cu cafea şi spuse:

— Cît de multe ştie Anne?

Verity îl privi.

— Nimic. Ce să ştie?

— Crecy, te-am auzit întrebînd ce-am rezolvat. Probabil că nu prea mult, dar un pas înainte tot am făcut. Ştim ceva. Ştim că ori cineva din afară a pus scrisoarea acolo, ori...

Crecy îl întrerupse ca o explozie:

— Nu pot să te înțeleg ! Nu există nici un „ori". Cum ar putea exista un „ori" ? Dumnezeule mare, sau eu vorbesc ca un nebun, sau restul lumii a înnebunit !

— Biata lume ! spuse Verity.

De data asta Crecy nu o luă în seamă. Îl privi pe Bellamy și spuse :

— Nici un „ori". Știm sigur că cineva dinafară a pus scrisoarea acolo.

— Cum ? întrebă Bellamy.

Crecy îl privi cu gura căscată. Încercă să spună ceva, dar nici un cuvînt nu-i ieși din gură. Înghiți violent și spuse :

— Scrisorile, omule, scrisorile ! Doar au fost scrise de „cineva dinafară", nu ?

— Desigur, încuviință Bellamy.

— Bine, atunci... Bine... O, îmi faci silă !

— Dragul meu Crecy, vorbi Bellamy cu o voce rece și blîndă, totuși tăioasă. Dragul meu Crecy, nu ți-a trecut prin cap că autorul scrisorii — care eu zic că e Bastion, iar dumneata zici că e „vreun nebun" — nu ți-a trecut prin cap că ar putea avea un complice ?

Tăcut și congestionat, George Crecy îl privi pe Bellamy. Pe frunte îi apăruseră picături mari de sudoare. Cravata îi alunecase puțin într-o parte și un colț al gulerului se pleoștise de gîtul gros. Deschise gura ca să vorbească, dar fu oprit, poate spre binele lui, de sunetul neașteptat al unor voci chiar de partea cealaltă a ușii, apoi de deschiderea ușii.

Intră Anne Lavenham, urmată de bărbatul numit Hugo Forsyth. Fata purta acum o rochie fără mîneci, destul de lungă, dintr-o țesătură aurie pînă la talie, iar în rest dintr-un material transparent care cădea în valuri grațioase, de un albastru în același timp cald și foarte strălucitor. Părul negru era pieptănat cu grijă și îi stătea cît se poate de bine. În spatele ei bărbatul era foarte corect, și totuși nu prea în largul lui, într-o haină de seară croită bine, oarecum demodată. Privindu-l acum, cînd era spălat și aranjat, Bellamy observă că era un bărbat nu atît de tînăr cum i se păruse după ce se făcuseră prezentările ; un bărbat care putea avea orice vîrstă între treizeci și cinci și patruzeci și cinci.

Verity le zîmbi noilor veniți. Se duse spre masa cu cafea și se așeză acolo. Ochii ei negri îi aruncară lui Bellamy o privire rapidă, piezișă. Văzu, cu o tresărire scurtă de surprindere,

că acesta nu o privea pe Anne Lavenham, ci pe Hugo Forsyth ; îl privea fix, cu un interes brusc deșteptat și cam sălbatic, cu privirea unui om căruia tocmai îi venise, pe neașteptate, o idee cam șocantă.

— E groaznic de cald ! spuse Anne Lavenham. Dacă nu izbucnește mai repede furtuna, am să izbucnesc eu ! O, încă nu v-ați băut cafeaua ? Foarte bine !

Îi zîmbi lui Bellamy, se duse spre masa cu cafea, luă o țigară din cutia de pe ea și o aprinse. Privi spre sora mamei ei și îi spuse cu căldură :

— V, arăți minunat !

Trăgînd din țigară se duse la fereastră, se opri lîngă George Crecy și privi afară în noaptea stranie, care ar fi trebuit să fie neagră ca păcura — căci vălul cenușiu, acum negru, acoperea luna și stelele — dar care, într-un fel, era neplăcut de luminoasă.

— Îngrozitor ! spuse Anne Lavenham.

George Crecy întoarse capul s-o privească.

— Ce e îngrozitor ?

— Nimic, răspunse Anne și, după ce-i privi o dată chipul încruntat, uimit, începu să sporovăiască nimicuri.

George Crecy o găsi încîntătoare.

Lîngă ceașca de cafea, Verity stătea de vorbă cu logodnicul nepoatei ei.

— La urma urmei ce-ați făcut, Hugo ?

El se așeză pe brațul canapelei largi.

— După masă ne-am plimbat cu barca. Am mîncat la Tuxford și ne-am dus mai departe, să-l ascultăm pe Sanderson la miting.

Bellamy își dădu seama, nu fără să fie surprins într-un fel, că îl auzea pentru prima oară vorbind. Avea un glas neobișnuit : aspru și aproape discordant, și totuși nu neplăcut auzului. Avea o tonalitate joasă și — un obicei curios — doar partea dreaptă a gurii se deschidea pentru a rosti cuvintele. În ciuda acestei excentricități, fiecare cuvînt era perfect clar. Avea un accent ciudat, cu siguranță nu acela al clasei, sau mai bine zis al claselor cărora le aparțineau toți ceilalți din încăpere ; la fel de sigur, nu acela considerat ca fiind al oamenilor needucați. Bellamy se încruntă puțin încercînd să-l claseze. Nu putu și trebui să facă un compromis, spunîndu-și : „din vreo colonie".

— Sanderson ? întrebă Verity. A, da, mi-aţi spus. A fost amuzant şi înflăcărat ?

Hugo Forsyth zîmbi.

— De loc. O flacără de un roz şters.

Verity rîse :

— Ce dezamăgire pentru tine, Hugo. Nici o picătură de sînge !

Şi, întorcîndu-se spre Bellamy :

— Trebuie să ştii, Norman, că te afli în faţa unui revoluţionar periculos. Nu-i aşa, Hugo ?

Bărbatul zîmbi cu un zîmbet uşor, convenţional, fără pic de veselie. Nu spuse nimic.

— A, da ?

Bellamy era distrat. Se străduia să-şi alunge din ochii cu care-l privea pe viitorul soţ al Annei Lavenham suspiciunea din minte.

De la fereastră se auzi deodată un „oh" de surpriză, rostit tare, de o voce de femeie.

— E cineva afară ! ţipă Anne Lavenham. Pe ultima terasă a grădinii, V. Are o lanternă.

George mormăi ceva greu de înţeles. Verity şi Norman Bellamy schimbară o privire. Hugo Forsyth îi observa, cu un licăr de interes în privirea pînă atunci indiferentă.

Verity ridică glasul pentru a fi auzită în camera imensă.

— Linişteşte-te, Anne. E numai Skinner.

Anne se întoarse de la fereastră şi veni spre masă. Fără îndoială că era bucuroasă să scape de George Crecy şi de obligaţia de a susţine o conversaţie.

— Ce naiba face acolo ? întrebă ea.

Verity îl privi din nou pe Norman Bellamy. După o pauză scurtă, spuse :

— Ei bine, nu văd de ce să nu aflaţi. Tu şi cu Hugo ne-aţi putea da vreo idee.

Bellamy făcu o mişcare bruscă, imediat reprimată. Prinse privirea lui Verity şi dădu din cap, scurt dar hotărît. Ea făcu o grimasă spre el. Spuse, luîndu-şi privirea de pe chipul viu al fetei şi îndreptîndu-şi-o spre masca, acum atentă, a lui Hugo Forsyth :

— S-a întîmplat un lucru cît se poate de extraordinar. Cineva — nu din această casă — a lăsat aici în cameră o scrisoare pentru mine. Asta s-a întîmplat aproximativ în sfer-

tul de oră dintre desert şi venirea noastră aici. Vrem să ştim cum a ajuns în cameră. Din cauza asta umblă Skinner pe afară.

Bellamy, făcînd tot ce se putea din ceea ce considera o sarcină neplăcută, înaintă şi spuse :

— Oare domnişoara Lavenham sau domnul Forsyth nu ne-ar putea ajuta ? Poate că au văzut pe cineva dînd tîrcoale.

Anne Lavenham clătină din cap :

— Nici ţipenie de om. Niciodată nu e nimeni pe aici.

Bellamy se uită la Forsyth.

— Nu. Nici ţipenie, spuse acesta.

Anne Lavenham întrebă :

— V, dar ce *înseamnă* asta ? Mi s-a părut mie că e o atmosferă de mister !

— Draga mea, totul e prea stupid ! De doi-trei ani primesc o mulţime de scrisori de la un om care îşi închipuie că i-am făcut un rău în timpul războiului. Un fel de... scrisori de ameninţare. Omul e nebun. E destul de uşor să-ţi dai seama. Întrebarea e unde o să-l ducă nebunia lui. Nu e nimic care să ne neliniştească, desigur, dar cînd am ajuns să mi se arunce scrisori în casă, am considerat că e cazul să cercetăm puţin lucrurile.

Anne privea cu ochii larg deschişi.

— Da, cred că trebuie, desigur ! În viaţa mea n-am auzit de aşa ceva !

— N-ai spus toată povestea, Verity, zise Bellamy.

Verity îi aruncă repede o privire. Din obraji îi dispăruse o parte din culoare.

— Norman ! Despre ce naiba vorbeşti ?

— Cred că ar fi trebuit să-i spui domnişoarei Lavenham că şi George Crecy şi cu mine sîntem amestecaţi. De fapt, domnişoară Lavenham, acest tip e pornit mai mult împotriva mea şi a lui George Crecy decît împotriva lady-ei Destrier. Cum spunea şi ea, totul e o prostie, bineînţeles, dar asta e situaţia. Nu cred că i-am fi dat prea multă atenţie, dacă n-ar fi părut să-şi îndrepte ranchiuna, dintr-un motiv inexplicabil, împotriva lady-ei Destrier mai degrabă decît a noastră.

— Am putea vedea scrisoarea ? întrebă Forsyth.

— De ce nu, spuse rar Verity.

Scoase hîrtia din geantă şi i-o întinse.

În timp ce Forsyth o citea, aplecînd hîrtia astfel încît și Anne, care stătea lîngă umărul lui, s-o poată citi, Bellamy își privea gazda. Ochii lui spuneau multe. Verity zîmbi, dînd din umeri ca cineva care ar spune „nu contează". Bellamy, după un efort de memorie, zîmbi și el deodată. Își aminti conținutul acestei ultime scrisori și-și dădu seama că nu putea fi nimic în ea care să pară altceva decît nebunia unor oameni care nu cunoșteau povestea.

Anne Lavenham luă mîna de pe umărul iubitului ei, își îndreptă umerii și se întoarse spre Verity.

— Cine sînt „Ei" ? întrebă ea.

— Dumnezeu știe, draga mea ! Îți spun că omul e nebun, răspunse Verity.

— Mă întreb ce face Skinner, vorbi Anne.

Hugo Forsyth se ridică în picioare. Întinse scrisoarea înapoi gazdei sale și spuse :

— Ce-ar fi să mă duc și eu ?

— Dacă vrei ! E drăguț din partea ta, Hugo, spuse Verity.

— Vin și eu, se oferi Anne.

Hugo Forsyth se încruntă la ea :

— Rămîi unde ești.

— Nu fi așa de aspru ! Lasă-mă să vin.

Ieșiră amîndoi pe ușa cu geam, pe lîngă George Crecy, care nu se mișcă din loc.

— Acum ai dat totul la iveală, draga mea, spuse Bellamy.

Verity îl privi. Chipul îi rămînea palid, dar zîmbetul era sincer.

— De ce ? întrebă ea.

— Poate că nu, dar... dar...

Bellamy strînse buzele, parcă dîndu-le ordin să nu mai scoată nici un cuvînt.

— Știu ce-i în capul tău, spuse Verity.

— Oare ? Adevărat ?

Bellamy o privea atent.

Din spate, George Crecy veni spre ei cu pași grei. Fără un cuvînt trecu pe lîngă Bellamy spre masa de lîngă Verity.

— George ! N-ai băut cafea ! exclamă Verity.

— Cafea ! spuse George, și-și turnă într-un pahar mare o cantitate serioasă de brandy.

Legănînd paharul în mîini, George Crecy se aşeză pe braţul canapelei, de unde tocmai se ridicase Hugo Forsyth. Duse paharul la nas savurînd parfumul băuturii.

— Da, Norman, ştiu ce e în capul tău, repetă Verity. Crezi că dacă nu a fost un străin — cineva dinafară — care a venit în casă şi a lăsat scrisoarea, probabil că a fost pusă acolo sau de Anne, sau de prietenul ei

Bellamy ridică din sprîncene :

— Isteaţă mai eşti !

— Foarte iute la minte. Ar trebui s-o ştii, spuse Verity.

Crecy îşi îndepărtă paharul de la buze. O privi pe Verity, apoi pe Bellamy care stătea în picioare. Spuse :

— Ce sugerezi ? Că tipul ăsta... cum îl cheamă — tipul ăsta în cămaşa aia ciudată, care se învîrte în jurul fetei — sugerezi că el ar putea fi tipul care a pus scrisoarea ?

— Nu. Spuneam doar că bănuiesc că asta e ce crede Norman.

— Trebuie să-i treacă prin cap oricui care se gîndeşte la asta, spuse Bellamy. A avut destul timp. Îţi aduci aminte că am auzit maşina. Au fost două sau trei minute bune înainte ca noi să ajungem în hol. Cînd am ajuns în hol, ei abia intraseră.

— Ideea e absurdă ! Spuse Crecy.

Verity oftă.

Bellamy îşi privi superiorul. Pentru prima oară masca îi dispăru de pe faţă şi în privire i se citea dispreţ. Spuse rece :

— De ce absurdă ?

— După propriile dumitale teorii anterioare, ceea ce sugerezi e că tipul ăsta — individul ăsta, cum îl cheamă, cu cămaşă ciudată — sugerezi că e chiar Bastion, iar eu spun că ideea e o tîmpenie absurdă ! Şi asta, ca să mă exprim blînd în faţa unei doamne.

— Credeam că te-am convins ceva mai înainte că oricine ar fi scris scrisorile, putea foarte bine să aibă un complice. Ca să folosesc propriul dumitale cuvînt, sugestia dumitale că însuşi Bastion se află aici în casă e absurdă.

Brusc, George Crecy zîmbi. Mai sorbi o dată din brandy, puse paharul cu o grijă exagerată pe tava de unde-l luase şi se ridică. Apoi rînji spre Bellamy :

— De ce absurdă ? Ştii cum arată Bastion ? L-ai văzut vreodată ? Ţi-a spus vreodată cineva cum arată ? Ţi l-a de-

scris vreodată cineva ? Sau ai văzut măcar o fotografie de-a lui ? Răspunde, ofiţeraşule !

Bellamy îl privea fix. Din nou sprîncenele negre, drepte, se uniră într-o cută adîncă. Urmă o pauză lungă ; o pauză în care Verity se uita la el cu ochi mari, ultimele urme de culoare dispărîndu-i din obraji, iar Crecy îl fixa cu rînjetul sălbatic care devenea din ce în ce mai larg, pînă spuse :

— Hai ! Dă-i drumul ! Ai vreun mijloc de a afla cum arăta Bastion acum zece ani, ca să nu mai vorbim cum arată acum ?

— Nu, nu am, spuse Bellamy.

— Dumnezeule ! exclamă Verity.

— Tu ai ?

Crecy se întoarse spre ea. Verity dădu din cap fără să spună nimic.

CAPITOLUL III

De la 9,45 p.m. la 10,45 p.m.

1

Într-o tăcere triumfătoare, George Crecy îşi luă paharul cu brandy, agitîndu-l uşor. Îi aspiră zgomotos aroma şi dădu băutura pe gît.

Era tăcere. Cu intenţia de a o tulbura, puse paharul jos cu un zgomot scurt, cristalin şi spuse :

— Ei bine, doar nu sînt chiar aşa de prost pe cît par. Cît e ceasul ?

— E un ceas pe pian, spuse Verity.

Crecy întoarse capul să se uite.

— Hm ! Zece fără un sfert. Unde e telefonul ?

— Pentru ce-ţi trebuie telefonul ? întrebă Verity.

— N-are importanţă. Nu pentru poliţie.

Verity îl privi tăcută pe Norman Bellamy. El nu-i întoarse privirea. Poate că nici nu i-o observase. Privea în podea, trăgîndu-se de buza de jos cu degetele de la mîna dreaptă.

— În colţul holului, spuse Verity. Cum ieşi pe uşă, la stînga.

Fără un cuvînt, Crecy părăsi camera. Uşa se trînti în urma lui.

Verity se ridică în picioare. Îşi duse mîna la cap, apăsîndu-şi tîmplele cu degetele. În cele din urmă spuse :

— Căldura asta e insuportabilă !

Avea o voce plată, parcă moartă.

Bellamy nu răspunse. Nu-şi ridică ochii. Ea se duse lîngă el, îi luă braţul cu amîndouă mîinile şi-l scutură cu o mişcare scurtă, bruscă, violentă, care arăta că nervii erau pe punctul de a ceda.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spune *ceva !* Nu sta aici ca o statuie !

Bellamy îşi înălţă capul.

— Iartă-mă !

Şi arătînd cu capul spre uşă :

— Oare ce are de gînd ?

— Ce importanţă are... Pentru numele lui Dumnezeu, să încercăm să respirăm în voie :

Se duse cu paşi mari, hotărîţi spre cele trei ferestre deschise şi rămase aşa, cu spatele spre cameră. Bellamy o urmă. În întunericul cenuşiu de la capătul grădinii lungi în terase, văzu raza jucăuşă a unei lanterne. De undeva din stînga lui se auzi vocea unei femei.

— Nu m-am gîndit că lui George i-a trecut asta prin cap, spuse Verity.

— Am fost nebun, desigur, dădu din cap Bellamy. Uitasem că nici unul din noi nu-l cunoaşte pe Bastion.

— Nici unul din noi, în afară de bietul John Barraclough.

Vocea lui Verity sunase foarte joasă, aproape şoptită.

— Ţie ţi-a plăcut Barraclough, vorbi Bellamy. Mie nu. În afară de tine, nu ştiu pe nimeni care să-l fi simpatizat. El...

Se întrerupse brusc.

Verity îl privi mirată, cu gura pe jumătate deschisă şi ochii deodată îngustaţi. Avu impresia că observă o neaşteptată umbră de paloare.

— Ce s-a întîmplat, Norman ?

Bellamy se trase din nou de buza de jos. Urmă o tăcere prelungă înainte ca el să vorbească. Verity nu-şi lua ochii de pe chipul lui. În cele din urmă Bellamy vorbi, parcă pe jumătate cu sine însuşi :

— Doar o amintire. Știi cum lucrurile ciudate — lucrurile concrete ca datele — îți trec neașteptat de fulgerător prin minte fără nici o legătură. M-a uimit o dată, sau amintirea unei date.

Vîrful unei limbi roșii apăru între buzele și mai roșii ale lui Verity.

— 21 august...

Bellamy plescăi nerăbdător din limbă.

— Nu, nu ! E vorba de o altă dată.

Ridică privirea și se uită la ea atent :

— Spune-mi, îți amintești cumva de data cînd John Barraclough a murit la New York ? Nu anul — toți îl știm, 1926 — mă refer la zi și la lună.

Verity dădu din cap :

— Îmi amintesc. Nu uit niciodată datele. 13 octombrie.

Bellamy zîmbi, crispat.

— Dacă nu uiți niciodată datele, răspunde-mi la această întrebare : La ce dată l-a condamnat Curtea Marțială pe *soldatul simplu* Bastion la trei ani închisoare ?

— Nu știu. Ceea ce înseamnă că n-am știut niciodată. Cred... cred că nu m-a... interesat.

— Nu, nu cred că te-a interesat. Dar pot să-ți spun eu. E chiar data care mi-a venit în minte. O pot vedea în colțul raportului. Era 13 octombrie 1918, draga mea.

Verity nu spuse nimic, dar Bellamy, privind-o, vorbi cu un fel de blîndețe severă :

— Da. O mulțime de aniversări, nu-i așa ?

— Vrei poate să sugerezi că moartea lui John Barraclough n-a fost accidentul drept care a trecut, nici sinuciderea pe care cîțiva o bănuiau ? spuse Verity.

— Nu-mi dau o părere. Sugerez.

— Ei bine, nu mai sugera. Nu... nu-mi place asta.

Ușa se deschise cu putere și George Crecy intră în cameră. Verity se lăsă jos pe scaun. Îl privi pe George, care se opri în fața ei, ignorîndu-l pe Bellamy. Își scoase pieptul în afară, bătu din palme, și le frecă apoi și spuse cu o voce însuflețită :

— Ei, s-a aranjat !

Bellamy se duse la masa cu cafea, luă o țigară din cutia de argint și o aprinse. Stătea cu fața în umbră și asculta. Verity întrebă puțin neliniștită :

— Ce-ai făcut ?

— Mi-am permis să chem cîteva persoane, răspunse Crecy.

— Ce tot spui ? întrebă Verity.

Crecy își înfundă mîinile în buzunarele pantalonilor și rămase în picioare, privind-o pe Verity care stătea jos. Se clătina înainte și înapoi pe vîrfuri și pe călcîie. Spuse cu un fel de mulțumire iritată :

— Trebuia făcut ceva. Nimeni nu părea să facă altceva decît să vorbească, așa că eu... ăă... am luat lucrurile în mînă. Nu puteam umple, ăă... casa de polițiști, așa că am considerat că cel mai bun lucru de făcut este să umplem casa de oameni. Înțelegi ? Cît mai veseli și... ăă... mai siguri. E mai sigur cu mulți oameni, ce zici ?

Din umbra din spatele mesei, Bellamy vorbi :

— Cine vine ?

Vocea suna plat și monoton, lipsită complet de orice sentiment.

Crecy răspunse fără să se întoarcă, ca și cînd aparent întrebarea ar fi fost pusă de gazdă, pe care continua s-o privească. Spuse :

— Tînărul George Presdale. Băiatul lui Arthur. Îl cunoști, l-ai întîlnit la Fordbridge. Face serviciul militar la Mallow Moor. Mi-am amintit pe neașteptate. De-ndată ce mi-a venit ideea să umplu casa de oameni, m-am gîndit la tînărul George. De-asta m-am dus la telefon. Am sunat la Mallow Moor, am văzut că nu era acolo, dar mi s-a spus că aș putea să-l găsesc — unde crezi ? — la „Royal Arms“ din Gowborough Head. Am sunat la „Royal Arms“ și l-am găsit acolo. Era la masă cu trei prieteni. Trebuie să sosească într-o jumătate de oră.

George Crecy își termină discursul. Icnea și chicotea mîndru, și-și umfla pieptul.

— *Pentru ce* dracu l-ai chemat ?

Pe chipul lui Verity, ca și în tonul ei, surpriza, neliniștea și o oarecare ușurare se luptau într-un mod ciudat.

George Crecy privi mirat :

— Cum ? Pentru ce i-am chemat ? Dar nu ți-am explicat ? Nu putem chema poliția, așa că...

— Da, da, știu toate astea, întrerupse Verity. Vreau să spun *la ce* i-ai chemat ?

George Crecy rîse ; era un rîs atît de însuflețit, că Verity își încleștă dinții între buzele-i brusc schimonosite și, în um-

bră, Norman Bellamy respiră cu un şuierat aproape imperceptibil.

— Serată, spuse George Crecy. O mică serată fără ceremonie. Frumoasa mea gazdă, lady Destrier, s-a cam plictisit cu bătrînii demodaţi pe care i-a adus să stea cu ea. A vrut sînge tînăr. E totul în regulă, draga mea, nu se aşteaptă decît la băutură şi conversaţie, la o schimbare şi la şansa de a te vedea.

— Oh, Dumnezeule ! Şi mai mulţi militari ! Şi încă ofiţeraşi ! exclamă Verity.

George Crecy o privi aspru, obrajii lui roşii devenind deodată purpurii.

— Şi ce-ai cu militarii ?

Verity îl privi.

— Oh, nimic, nimic. Iartă-mă, sergentule ! E doar gîndul că va trebui să distrez trei sau patru ofiţeraşi care...

Crecy o întrerupse :

— Nici un fel de ofiţeraşi ! Tînărul George a obţinut a treia stea cu mai bine de şase luni în urmă. Şi nu trebuie să te nelinişteşti, pentru că cei trei cu care vine George nu sînt militari — din păcate.

Bellamy întrebă calm :

— Cine sînt ?

Crecy se întoarse să-l privească. Acum, cînd nu mai vorbea unei femei, lăsă ca toată furia să i se observe în voce.

— Ce dracu contează ? Sînt oamenii de care avem nevoie. De fapt, nişte prieteni de-ai băiatului. Mi-a spus cum îi cheamă, dar nu mai ţin minte. Oricum, cîţiva bărbaţi în plus nu strică, ce părere ai ?

— Nu, nu. Foarte bine ! spuse Bellamy.

Neaşteptîndu-se la această încuviinţare, Crecy privi mirat. Cînd vorbi din nou, tonul îi era mai blînd :

— Îmi pare rău că am ridicat tonul.

Se întoarse din nou spre Verity :

— Ştii, am făcut doar tot ce am putut.

Ea îi zîmbi.

— Desigur, George. Şi-ţi mulţumesc. *Eu* sînt cea care ar trebui să se scuze, nu tu.

Întinse languros un braţ şi-şi luă evantaiul de pe masă, pe care începu să-l agite uşor.

— Ce căldură îngrozitoare, spuse ea.

Crecy o aprobă zelos :

— Asta e ! Nu-mi amintesc o noapte mai caldă în Anglia. Absolut înăbuşitoare !

— În curînd trebuie să se dezlănţuie furtuna, spuse Bellamy.

Se auziră paşi scîrţîind pe pietriş şi, prin uşa cu geam cea mai apropiată, intrară Anne Lavenham şi Forsyth.

— Nimic, spuse fata. Nici un semn ! Nici măcar o urmă !

— Skinner nu a renunţat, spuse Forsyth. Cercetează cu lanterna în jurul stîncii.

— Skinner e foarte meticulos, spuse Verity. Hugo, vino să bei un brandy. Anne, bine că te-ai schimbat, o să avem oaspeţi.

— Nu mai spune ! exclamă Anne Lavenham.

Îl privi întîi pe Bellamy, apoi pe Crecy :

— Mă gîndeam că am putea juca bridge.

— Nu-i nici un motiv să nu jucăm. Nici un motiv.

George Crecy era de o amabilitate greoaie :

— Dumneata, eu, Bellamy şi... ăă... ăă...

— Forsyth îl cheamă, spuse Anne. Hugo Forsyth. Dar nu e bun de nimic. La bridge, vreau să spun. Nu joacă cărţi.

— Cum Dumnezeu ? exclamă George Crecy şi-l privi fix.

Verity se uita prin fereastra din mijloc. Apoi se ridică în picioare şi se îndreptă încet spre ea. Traversînd de pe terasa de sus, chiar lîngă fereastră, se apropia lumina jucăuşă a unei lanterne. Bellamy veni din spatele mesei, călcînd fără zgomot. Se afla lîngă gazdă cînd aceasta ajunse la fereastra deschisă. Ea îl privi zîmbindu-i uşor, ridică mîna dreaptă şi, o secundă, îi atinse braţul cu o scurtă apăsare de recunoştinţă. Bellamy spuse, privind afară în întuneric, cu glasul puţin mai ridicat :

— Dumneata eşti, Skinner ?

Din spatele luminii jucăuşe, licărinde, se auzi vocea lui Skinner răspunzînd şi, o clipă mai tîrziu, însuşi Skinner stătea în faţa lor.

— Ai găsit ceva ? întrebă Verity.

Skinner clătină din cap.

— Nu doamnă, nimic.

— Îmi închipuiam că n-ai să găseşti, spuse Bellamy.

— De ce nu ? îl întrebă Verity privindu-l.

Bellamy ridică din umeri aproape imperceptibil.

— N-aş putea spune de ce.

— Pot să jur că nu e nimic — nici o urmă, spuse Skinner. Bineînțeles, pămîntul e așa de uscat, că ar fi greu să găsești vreo urmă.

— Nu-i nimic, spuse Verity. Nu fi așa de dezolat, Skinner !... Și-ți mulțumesc foarte mult că ai încercat.

— N-aveți pentru ce, doamnă. Și sînt sigur că nu e nimeni care să se ascundă, cum spuneți dumneavoastră, prin preajmă.

— Mă bucur să aud asta, vorbi Verity. Și acum, am vești proaste pentru dumneata, Skinner. Mă tem că o să avem oaspeți. Peste vreo douăzeci de minute. Trei sau patru. N-or să vrea mîncare, dar probabil c-or să vrea băutură.

— Foarte bine, doamnă. Mă duc să pregătesc. Trei sau patru ați spus ? N-ar fi mai bine să mai fac niște sandvișuri ?

Verity îi zîmbi :

— Ar fi, dar cred că bucătăreasa a plecat.

— A plecat, doamnă. Pe cînd umblam pe-afară, le-am însoțit, pe ea și pe Carr, pînă la bungalow. Dar n-are importanță, doamnă. Le voi face eu.

— Dumnezeu să te binecuvînteze, Skinner !

— Mulțumesc, doamnă, spuse Skinner și plecă.

Bellamy coborî pînă pe aleea cu pietriș și stătu o clipă cu capul dat pe spate, scrutînd cerul întunecat, învăluit în cenușiu. Verity coborî și ea, rămînînd alături de el.

— E cald, spuse Verity. Insuportabil de cald.

Deodată, Bellamy ridică o mînă.

— Auzi ? întrebă el.

De undeva, înăbușit de depărtare, se auzi un zgomot vag, prelungit, de tunet.

— Slavă Domnului ! spuse Verity.

— Va începe într-o clipă. Te sperie furtunile ? întrebă Bellamy.

Verity îl privi :

— *Dragul meu !*

— Ești foarte drăguță.

Și întorcîndu-se, o luă de braț și spuse :

— Hai să intrăm !

Atingerea pielii moi, reci îi dădu un fior brusc și cu totul neașteptat, atît de ascuțit încît era dureros : o durere în care se îmbinau ciudat o amintire pe care o credea moartă și o speranță pe care nu se aștepta s-o simtă. Își ținu răsuflarea. Apoi își trase mîna, ca și cînd l-ar fi usturat.

Cu piciorul pe pragul ușii cu geamuri, Verity întoarse capul să-l privească. În penumbră, ochii ei erau ca niște lacuri strălucind întunecat în mijlocul ovalului alb al chipului. Bellamy le înfruntă privirea, dar nu putu citi ce spuneau. Cu un glas ce suna în propriile-i urechi sugrumat și răgușit, spuse :

— Pot să-ți fiu cu ceva de folos ? Tipul e ocupat. Dacă vrei, dau un ocol să controlez ferestrele. În zece minute ai să afli cu bucurie că sînt toate închise.

— Fii binecuvîntat ! E de-a dreptul surprinzător, Norman, cît de drăguț poți să fii uneori !

Verity intră în cameră și se duse încet spre micul grup din mijloc ; Anne Lavenham și George Crecy stăteau alături pe canapeaua mare ; Hugo Forsyth, cu un pahar cu brandy pe care-l ținea cu amîndouă mîinile, stătea pe brațul fotoliului jos pe care stătuse ea însăși. Anne Lavenham ridică privirea. Îi zîmbi lui Verity și parcă vru să spună ceva, dar cuvintele i se opriră pe buze. Căci deodată, cu un zgomot brusc, încă înăbușit de depărtare, dar puternic ca un pocnet de armă doar la cîteva mile, se auzi rostogolindu-se bubuitul unui tunet.

2

Furtuna se apropia cu fiecare clipă : se și dezlănțuiseră primele rafale bruște ale vîntului, aparent fără vreo direcție, care se opreau tot atît de repede cum începeau și care îi anunțau izbucnirea : cei cinci oameni din cameră auzeau deja, în pauzele lungi dintre tunetele mereu mai puternice, răpăitul încet, neregulat al picăturilor mari, rare căzînd pe aleea cu pietriș dintre casă și prima pajiște. De mai bine de zece minute, departe de mare, precedînd rafalele zgomotoase, vălul negru-cenușiu de pe cer fusese sfîșiat de fîșii strălucitoare de lumină vie, de un albastru alburiu și de niște dungi îngrozitor de galbene, neașteptate, ca niște rîuri fosforescente pe o hartă neclară, întunecată.

Verity stătea pe scaunul jos de lîngă masa pe care se aflau sticle și pahare. Privind-o în față, într-un colț al canapelei,

stătea George Crecy. Lîngă ferestrele încă deschise de pe peretele sudic stăteau Bellamy și Anne Lavenham, capul cu părul negru al fetei atingînd ușor umărul bărbatului. Singur, lîngă fereastra cea mai apropiată de ușă, stătea Hugo Forsyth.

Anne Lavenham se întoarse. Spuse cu glas ridicat, pentru a putea fi auzită de Verity :

— Să stingem toate luminile.

Și, arătînd cu o mînă, indică peisajul din spatele ei :

— Ar... ar fi într-adevăr magnific !

Forsyth plecă de lîngă fereastră și spuse cu vocea-i răgușită :

— O idee grozavă !

Și se îndreptă spre ușă, unde erau comutatoarele.

— Nu ! strigă ascuțit Verity.

Forsyth se opri în loc și spuse :

— Iartă-mă !

Se întoarse la fereastră și rămase cu mîinile în buzunare și picioarele încrucișate, lăsîndu-se cu toată greutatea pe un picior și privind afară.

Anne Lavenham vru să spună ceva, dar se opri. Verity vorbi :

— Îmi pare rău, draga mea, cu... nu uitați că oamenii aceia vor veni într-o clipă... și în orice caz nu mă simt...

— Oricum, e o idee prostească, V, spuse Anne. Oh, Doamne ! Ia, ascultați !

Deodată o dîră bifurcată de fulger, orbitor în lumina lui bruscă, fu urmată de un bubuit de tunet care, deși evident nu încă deasupra lor, era atît de puternic încît să-i asurzească pe moment.

Verity se ridică. Stătea foarte dreaptă, arătîndu-și din plin silueta înaltă. Spuse cu o voce care suna cam artificial :

— Mulțumesc lui Dumnezeu că, oricum, e mai răcoare.

George Cercy scoase un ceas dintr-un buzunar al vestei și-l privi încurcat. Mormăi parcă pentru sine :

— Ce dracu s-a-ntîmplat ?

— Cît e ceasul, George ? întrebă Verity.

El o privi.

— Unsprezece fără douăzeci și cinci. Ar fi trebuit să fi sosit.

Verity zîmbi.

— Dacă au plecat imediat. Poate că nu sînt așa de prompți ca...

Închise deodată gura. Fusese cît p-aci să spună „poliția".

Bellamy plecă de lîngă fereastră.

— Mi s-a părut că aud o mașină chiar acum, spuse el. Stați !...

Alt bubuit îngrozitor, care tot nu părea a fi chiar deasupra lor, îi acoperi celelalte cuvinte.

Verity tresări. Era foarte palidă și fardul îi ieșea acum la iveală în două pete distincte, dar care nu erau urîte pe obrajii ei albi.

— Se aude din nou ! spuse Bellamy. E precis o mașină.

Urmă un moment de acalmie. Era o liniște de mormînt, cu excepția răpăitului, acum mai des, al picăturilor mari de ploaie. În liniștea aceea, urechile mai atente datorită cuvintelor lui Bellamy auziră deodată motorul caracteristic al unui motor cu viteză încetinită. Și apoi, o clipă mai tîrziu, se zăriră fulgerările unor faruri, în timp ce întîi o mașină, apoi o a doua întoarseră pe alee și trecură pe lîngă ferestrele închise dinspre nord. Verity se uită la George Crecy :

— Două mașini ? întrebă ea. Trei, patru persoane, George ? Ori nouă, zece ?

Crecy mormăi :

— Așteaptă și ai să vezi.

Mașinile trecură pe lîngă ferestre și apoi, încetinind din ce în ce mai mult, se opriră scîrțîind pe pietriș. Zgomotele motoarelor încetară, pentru a fi înlocuite de uși trîntite, de voci și de pași. După o liniște de o clipă, o sonerie sună lung și tare, undeva la celălalt capăt al casei.

Anne Lavenham veni lîngă Verity și se așeză pe brațul fotoliului ei, punîndu-i o mînă pe umăr. Își apropie buzele de urechea ei și-i șopti ceva.

Verity ridică din umeri.

— Habar n-am, draga mea. De fapt sînt prieteni de-ai lui George Crecy. Doar pe unul îl cunosc, pe tînărul Presdale.

— George Presdale ? întrebă Anne. Dacă e George, îl cunosc. L-a cumpărat pe „Domnul Cindres" de la Tommy Volinger și aproape că a cîștigat cu el premiul „The Great Military".

Crecy se lumină la față.

— E chiar tînărul George. Aşadar, îl cunoşti. E văr cu mine.

— Cînd spun că-l cunosc, înseamnă doar că l-am întîlnit de două, trei ori într-un loc sau altul.

Soneria sună din nou, de data asta mai lung, mai nerăbdător.

Verity se încruntă.

— De ce nu s-o fi grăbind Skinner ?

Anne spuse :

— Ploaia o să-i ude pînă la piele.

Bellamy privi încruntat spre uşă. Toţi priveau spre uşă — Verity cu capul întors — toţi în afară de Hugo Forsyth, care stătea în continuare la fereastră, privind afară spre mare.

Soneria sună iar, de data asta cu un sunet care arăta că un deget apăsa tare pe ea. George Crecy se ridică în picioare.

— Mă duc eu, spuse el.

— Nu pot să-mi închipui ce s-a întîmplat cu Skinner, vorbi Verity.

George Crecy se îndreptă repede, cu paşi mari, apăsaţi, spre uşă, o deschise smucit şi ieşi, lăsînd-o larg deschisă în urma lui. Auziră cum traversează holul spre vestibul, apoi un clinchet şi un scîrţîit uşor de balamale, în timp ce deschidea uşa principală. Se auziră glasuri şi zgomotul mai multor picioare pe parchetul din vestibul. Corul glasurilor era dominat de baritonul profund şi, în seara aceea, destul de vesel al căpitanului George Presdale, dar în cor se distinse un sunet care o făcu pe Verity să se încrunte, apoi să privească atent, şi să-i arunce repede o privire lui Norman Bellamy. Acesta dădu din cap, ridicînd din umeri şi lăsîndu-şi o clipă în jos colţurile gurii. Verity se ridică şi-i spuse lui Anne :

— E şi o femeie cu ei. Mai bine mă duc şi eu.

Cînd ieşi în hol, oaspeţii conduşi de George Crecy veneau din vestibul. Verity îl văzu pe uscăţivul George Presdale într-un costum de flanel, dominînd grupul ; doi bărbaţi necunoscuţi, îmbrăcaţi în haine de seară, şi o femeie tot necunoscută, într-o rochie de seară din catifea neagră, peste care purta o capă din acelaşi material, cu un guler de blană, lăsat pe spate, descoperind nişte umeri goi şi rotunzi, dar frumoşi ; avea un cap drăguţ, părul negru şi o piele de o nuanţă măslinie caldă, clară.

Generalul-maior sir George Walsingham Crecy o prezentă pe necunoscută, mormăind un nume neînțeles, gazdei sale, lady Destrier. George Presdale înaintă. Se înclină și zîmbi atît de expansiv lady-ei Destrier, încît era clar pentru ea că acesta luase o cină copioasă.

— Mă numesc Presdale. George Presdale. Sper că vă amintiți de mine. Mă tem că sir George n-a reținut exact numele prietenilor mei. Dînsa este doamna Kepple. Doamnă Kepple, lady Destrier. Acesta e prietenul meu domnul Jeremy Norfolk. Jerry, lady Destrier. Iar acesta, lady Destrier, este alt prieten, domnul Paul Crozier. Paul, lady Destrier.

Zîmbindu-le, Verity îi examină rapid, cu atenție. Pe căpitanul Presdale, chiar dacă nu l-ar fi cunoscut înainte, ar fi știut acum cine este. Doamna Kepple era, cum căpitanul Presdale ar fi spus negreșit în mod confidențial oricărui prieten, deosebit de ușor de privit, fiind scundă, cu forme regulate și rotunde, de o rotunjime neîndoielnic atrăgătoare. Avea o toaletă admirabilă, chiar dacă — pentru timpul și locul acela — era cam țipătoare. Părea să aibă calmul unei femei bine crescute, iar glasul ei de contraltă era fără îndoială frumos, plin și cald. Avea, consideră Verity, cam între douăzei și șapte și treizeci și doi de ani.

Domnul Jeremy Norfolk avea ceva mai mult decît înălțimea medie, umerii foarte largi și o tendință, bine controlată, spre îngrășare. Fața proaspăt bărbierită, cu părul alb, sprîncenele negre și piele tăbăcită, era de o jovialitate sănătoasă, și din mijlocul ei te priveau doi ochi albaștri foarte strălucitori. Verity se gîndi că are un chip de la care te aștepți la un accent puternic și aspru, dar care rareori corespunde așteptărilor. Domnul Norfolk se înclină exact atît cît trebuia, iar glasul și accentul lui erau ale omului de aceeași naționalitate și clasă socială cu ale ei, și care-și petrecuse viața mai mult prin alte colțuri ale lumii decît în țara natală.

Domnul Paul Crozier era cît se poate de diferit. Ca și femeia, avea părul negru și pielea măslinie, aproape ca un latin. Era mai înalt decît domnul Norfolk și, deși cu ținută dreaptă și lat în umeri, avînd ceva din înfățișarea unui atlet, cîntărea probabil cam cu vreo șase kilograme mai puțin. Nu avea fața complet bărbierită ca domnul Norfolk, căci sub nasul frumos, de pasăre de pradă, i se vedea o mustăcioară neagră. Avea o gură ciudată, și un costum și maniere desă-

vîrşite. Glasul lui, atît cît putu să-şi dea seama Verity din răspunsul murmurat cînd se făcură prezentările, era cald şi plăcut, deşi mai acut decît se aşteptase.

Luaţi împreună, formau un cvartet destul de plăcut, de un amestec exact cît trebuie de neobişnuit pentru a trezi interesul fără să devină stînjenitori.

Se spuseră lucrurile obişnuite despre furtună şi despre norocul lor de a fi scăpat aşa de uşor. George Presdale se învîrtea prin cameră bine dispus şi cam zgomotos. Privirea i se lumina şi zîmbetul i se lărgea de fiecare dată cînd se uita la femeia mică, negricioasă. Se scuză faţă de Verity pentru ţinuta lui. Ea află, pe cînd îi conducea prin hol spre uşa deschisă a camerei mari, iar el se învîrtea ca un ţînţar înalt şi simpatic pe lîngă umărul ei, că escapada lor spre Gowborough fusese ceva cu totul neaşteptat. De fapt, el îi răpise „pur şi simplu, lady Destrier, din fumoarul hotelului lor — «Mitre» din Battistock — trebuie să ştiţi asta, lady Destrier. Cel mai bun loc de acest gen din toată Anglia..."

Verity îi conduse în camera mare. Calmă, făcu prezentările. Bellamy era grav şi distant, Anne cordială, Hugo Forsyth indiferent şi poate nu prea grijuliu să-şi ascundă plictiseala.

Grupul se simţea în largul lui. Verity se uită la ei şi la masa pe care erau sticla de brandy şi doar cinci pahare mari. Îl privi pe Forsyth făcînd un semn spre uşă, iar el se duse într-acolo şi apăsă pe butonul de sub comutatoare. Din celălalt capăt al casei se auzi din nou ţîrîitul unei sonerii.

Verity făcea conversaţie. Nu era o sarcină prea dificilă, căci brusc, furtuna se dezlănţui. Altă rafală prevestitoare, născută din nimic ; o unire bruscă a picăturilor rare, încete de ploaie, într-un zid de apă prăvălindu-se în jos ; o fîşie orbitoare de lumină alb-albăstruie învăluind lumea ; patru fulgere galbene, strălucitoare, ascuţite ca frunzele stricate de ferigă pe cerul întunecat ; apoi un tunet bubuitor, trosnitor, devastator, parcă chiar deasupra hornurilor...

Zidul de apă continua să cadă ; întunecata lume de după ferestrele luminate îşi aprindea iar şi iar propria-i lumină albă magică, iar pe sus şi de jur împrejur cădeau trăsnete şi tunete. Conversaţia încetă un timp. Cinci bărbaţi şi două femei priveau spectacolul cu toată atenţia. Cea de-a treia femeie, ghemuită ca o minge mică, neagră, în colţul canapelei, se afunda din ce în ce mai mult în perne, cu braţele

în jurul capului pe care se chinuia să-l ascundă cît mai mult. George Presdale o văzu primul. Scoase un sunet sugrumat între țipăt și geamăt și, dintr-o săritură, fu lîngă ea în genunchi. Ceilalți priveau cu ochi mari.

— Las-o, George, spuse Norfolk, las-o în pace. E mai bine așa pentru ea.

— Își va reveni într-o clipă, lady Destrier, spuse Crozier.

— Să aduc ceva... săruri, sau băutură, sau... ? întrebă Anne.

— Băutură ! Ce Dumnezeu s-a întîmplat cu Skinner ? vorbi Verity.

Se uită în jur după Norman Bellamy, dar el o și pornise spre ușă, iar lîngă ea stătea George Crecy. Îl privi și-i spuse :

— George, ce naiba...

Un tunet acum parcă aproape în spatele casei, dar mult mai puternic decît toate cele dinainte, îi înghiți celelalte cuvinte. Se auzi un tînguit lung „oo — oh !" dinspre femeia înfricoșată de pe canapea și sunete consolatoare dinspre George Presdale, care se străduia s-o liniștească.

Ieșind în hol, Bellamy închise ușa în urma lui. Rămase în mijlocul holului, chiar sub lampă, și strigă :

— Skinner ! Skin-ner !

Se gîndi că tunetul ar fi putut să-i acopere prima chemare dar sigur că nu o putuse destrăma pe a doua, căci chemarea lungă „Skin-ner !" căzuse parcă într-o fîntînă de liniște neagră, în care se învîrti de jur împrejur, spărgîndu-se într-o mie de ecouri.

Nu se auzi nimic.

Bellamy începu să traverseze holul. La jumătatea drumului constată că mersul se schimbase în fugă. Chiar în timp ce alerga se mira : dar nu se opri. Alergă pe coridor, trecînd pe lîngă ușa sufrageriei și pe lîngă cea a salonului. Se opri în ușa camerei servitorilor și o deschise brusc. Era întuneric.

— Skinner ! strigă și aprinse lumina.

Odaia era goală. Deschise ușa de la cămară și aprinse lumina. Cămara era goală. Deschise ușa de la bucătărie și aprinse ambele lumini, după o clipă de căutare neplăcută a comutatoarelor pe care nu le găsi de la început. Rămase în ușa bucătăriei și se uită în jur. Ridică glasul și chemă din nou „Skinner !" Nici un răspuns. Lăsă luminile aprinse în bu-

cătărie și se trezi alergînd înapoi pe coridor, apoi, sub un impuls neașteptat, în sus pe scări. Pe scări era foarte întuneric și, din greșeală, crezu că a treia treaptă e ultima. Căzu în patru labe. Palmele îl usturau și genunchiul stîng îl durea. Se ridică, înjurînd în surdină. Era foarte întuneric pe coridor, dar deodată izbucni altă fîșie de lumină alb-albăstruie ce învălui lumea. La ferestre nu erau perdele și, timp de o fracțiune de secundă poate, întregul coridor fu luminat aproape ca ziua...

— Doamne Dumnezeule! exclamă Norman Bellamy cu răsuflarea tăiată.

Se repezi spre peretele din dreapta și se agăță disperat cu degetele de el, găsind în cele din urmă comutatorul. Apăsă pe el și un glob mic din mijlocul coridorului împrăștie o lumină caldă, gălbuie. Alergă pe coridor spre ceea ce-i arătase fulgerul. Străbătu distanța din cinci pași mari.

Îngenunche lîngă ceea ce zăcea de-a latul coridorului, în celălalt capăt. Era Skinner. Complet nemișcat. Avea fața întoarsă în jos, dar era întins pe partea dreaptă, cu picioarele strînse ca și cînd ar fi dormit. Bellamy îl întoarse încet. Văzu o față albă, cu pleoape închise ce adăugau palorii ultima impresie de moarte. Deasupra sprîncenii se vedea o pată mare decolorată, în jurul unei tăieturi din care se prelingea o șuviță subțire de sînge.

Bellamy privi atent. Avu impresia că văzu pleoapele mișcîndu-se ușor. Descheie nasturii de la vestă și-și strecură o mînă în partea stîngă, pipăind pieptul bărbatului. Inima bătea rar, dar tare.

Bellamy răsuflă într-un șuierat lung. Își trecu dosul mîinii drepte peste frunte și privi apoi prostit la umezeala strălucitoare de pe încheieturi. Observă o adiere care îi atingea ceafa și auzi niște bătăi intermitente. Întoarse capul să privească în jur și văzu că fereastra din capătul coridorului se mișca liberă — ultima dintre ferestre pe care el însuși, nici cu o jumătate de oră înainte, o închisese și o încuiase.

Bărbatul de pe podea scoase un suspin. Bellamy se uită în jos și văzu că ochii lui Skinner, tulburi și întrebători, îl priveau. Îngenunche și-și vîrî un braț sub capul lui, ridicîndu-l încet.

— Cum te simţi ? Ce s-a întîmplat ? îl întrebă el.

Skinner deschise gura să vorbească, dar nu se auzi nici un cuvînt.

— Nu-i nimic... nu te grăbi, spuse Bellamy. Aşteaptă.

Buzele lui Skinner se deschiseră din nou şi scoaseră un scîncet subţire. Bellamy îşi lăsă capul în jos să asculte.

Skinner spuse :

— Îmi... revin... într-o... clipă.

Apoi, vocea devenindu-i mai puternică cu fiecare cuvînt :

— M-a lovit

— Cine te-a lovit ? se miră Bellamy.

— Un... bărbat... ceva...

Se căzni să se ridice, dar Bellamy îl ţinea strîns.

— Încetişor ! îi spuse.

— Mă simt bine acum, vorbi Skinner.

Vocea îi era din nou puternică. Îşi duse o mînă la cap şi, printre dinţii strînşi, scoase un geamăt scurt.

— Spune-mi ce s-a întîmplat. Nu te grăbi.

— Acum mă simt ceva mai bine... Eram jos... Mi s-a părut că aud o fereastră pocnind. Am venit sus. N-am aprins lumina. Am venit pe coridor şi am văzut că e fereastra asta. Cineva tocmai intra. Sau ieşea. Am scos un strigăt şi am sărit după el. Atunci ceva m-a lovit... Asta-i tot ce ştiu.

— Hai, întoarce-te încet şi sprijină-te de zid, îi spuse Bellamy.

Îl ridică cu amîndouă braţele, pînă ce Skinner îşi sprijini spatele de peretele coridorului.

— Acum mă simt mai bine. Am să mă scol, vorbi Skinner.

— Rămîi acolo ! spuse Bellamy.

Se ridică şi, întorcîndu-se, se aplecă afară peste fereastra deschisă. Nu văzu nimic. Tunetul, îndepărtîndu-se pentru moment, bubuia ca nişte împuşcături trase la două mile distanţă.

Bellamy închise fereastra, fixînd apoi zăvorul şi bara de siguranţă. Privi în jos spre Skinner şi spuse din nou :

— Rămîi acolo !

Şi o porni alergînd cu paşi mari în josul coridorului. La capătul scării rămase o clipă pe gînduri, apoi, ducîndu-şi mîinile la gură, strigă :

— Crecy !

CAPITOLUL IV

De la 10,45 p.m. la 11,30 p.m.

Se auzi un alt bubuit. Gîndindu-se că i-ar fi putut acoperi primul strigăt, Bellamy aşteptă ; apoi, cu mîinile la gură, strigă încă o dată. Auzi deschizîndu-se jos uşa camerei mari şi glasuri, atît de femei cît şi de bărbaţi. Aruncă peste umăr o privire rapidă în spate. În capătul coridorului Skinner stătea încă proptit de perete, cu mîna la cap. Bellamy alergă pînă la jumătatea scărilor, de unde putea să vadă şi să fie văzut de cei de jos.

Hugo Forsyth era în mijlocul holului, iar George Crecy tropăia apăsat în urma lui. În prag stăteau strînşi Anne şi Verity, precum şi Norfolk şi Crozier care se uitau peste umerii lor.

— Opriţi-vă ! spuse Bellamy.

— Ce este ? întrebă calm Forsyth.

— Ce s-a întîmplat ? Ce s-a întîmplat ? strigă Crecy.

Un murmur incoerent de voci feminine urcă dinspre uşă spre Bellamy. El spuse :

— Totul e în perfectă ordine ! Skinner a fost puţin lovit. Rănit la cap. Verity, nu poţi face nimic. Întoarce-te.

Apoi, privindu-i pe Forsyth şi pe Crecy :

— Voi doi, veniţi aici !

Cei doi se apropiară în grabă, Forsyth în frunte. Bellamy arătă du degetul spre fundul coridorului, la figura deznădăjduită a lui Skinner.

— L-am găsit inconştient, spuse Bellamy. Cu capul spart. A auzit o fereastră pocnind şi a urcat s-o închidă. Ultima fereastră din capăt. N-a aprins lumina. Cînd s-a apropiat de fereastră, a văzut o siluetă. Spune că ori intra, ori ieşea. A alergat după individ, şi asta-i tot ce-şi aminteşte.

Forsyth nu spuse nimic. Ochii lui adînci aruncau priviri în dreapta şi-n stînga, pe coridorul lung care se întindea pe întreaga faţadă de nord a casei.

Crecy exclamă :

— Ei, drăcia dracului ! Asta le întrece pe toate !

— Întrebarea este — vizitatorul se află înăuntru, sau afară ? vorbi Bellamy.

Crecy cugetă o secundă. Pus în fața nevoii de a acționa, pe chip îi apăru o expresie diferită. Își încordă trupul. Contururile neclare prindeau formă. Omul deveni deodată hotărît, stăpîn pe sine. Spuse, cu un glas pe care Bellamy îl mai auzise doar cu mulți ani în urmă :

— O să aflăm. Nu e bine să-i ascundem lui Verity. Nu e bine să ascundem nimănui. Bellamy, du-te jos și spune-i. Tot ce trebuie să-i spui lui George și celorlalți e că cineva a încercat să intre în casă și l-a pocnit pe individul ăsta cum-îl-cheamă. Închide toate ferestrele din camera mare și lasă-le acolo pe femei, cu George Presdale care să aibă grijă de ele. Apoi tu și ceilalți doi duceți-vă să căutați la parter. Peste tot. Înțelegi ?

Își întoarse brusc capul spre Forsyth.

— Dumneata, cum-te-cheamă, și cu mine vom cerceta etajul ăsta.

— Ce facem cu Skinner ? întrebă Bellamy.

— Lasă-l acum. Treaba asta într-o casă așa de simplă nu trebuie să ne ia nici cinci minute. Fugi acum !

Totul era judecat cu sînge rece. Bellamy coborî. Îi rugă pe ceilalți să se întoarcă în camera mare, închise ușa în urma lui și rămase cu spatele rezemat de ea. Văzu că George Presdale stătea pe canapea, indiferent la ce se întîmpla în jur, și continua să se ocupe de bruneta care tremura.

— Ascultați, spuse Bellamy, cineva a încercat să intre în casă. Sus. Skinner a fost lovit...

— Dumnezeule ! Nu e... ?

Verity își ținu respirația. Bellamy clătină din cap.

— E foarte bine. O lovitură puternică la cap, asta-i tot. Ce trebuie să facem e să descoperim dacă cel care l-a lovit a plecat sau se mai află în casă. Crecy și cu Forsyth caută sus. Noi o să căutăm jos. Presdale !

La ultimul cuvînt ridicase glasul.

— Da ? răspunse George Presdale de pe canapea.

— E nevoie de dumneata, spuse Bellamy.

N-o spusese cu vocea ridicată, dar era ceva în ea care îl îndepărtă pe Presdale de lîngă femeia de pe canapea, deși în timp ce se îndrepta spre grupul de lîngă ușă aruncă nenumărate priviri înapoi.

— Ne e teamă că un individ a intrat în casă, spuse Bellamy. Dumneata rămîi aici cu cele trei femei.

Apoi, uitîndu-se la Crozier și Norfolk :

— Noi trei mergem să căutăm.

— Desigur. Să plecăm, spuse Norfolk.

Crozier tăcu, dar dădu din cap.

— Presdale, închide toate ferestrele de aici, spuse Bellamy. Acum.

— Noi nu putem... ? începu Anne Lavenham.

— Nu, nu puteți, o întrerupse Bellamy.

— Credeți că are vreo legătură cu... spuse Anne.

— Lasă-i în pace, draga mea, spuse Verity apucînd-o de braț. Oamenii trebuie să se grăbească.

Era foarte palidă și deodată se văzură cearcăne de oboseală sub ochii negri, dar avea o voce hotărîtă, joasă și calmă. Bellamy îi zîmbi. Privi în jur și văzu că George Presdale, după ce închisese prima dintre cele trei ferestre deschise, se dusese spre cea din mijloc. Se uită la ceilalți doi bărbați.

— Haideți ! le spuse.

În hol, după ce închise după el ușa de la camera mare, văzu că Norfolk și Crozier erau lîngă el. Îl priveau atenți. Norfolk clipind parcă din ochii albaștri, iar Crozier cu o privire fixă. Mulțumi zeilor că existau oameni care păreau capabili și nu vorbeau. Le spuse :

— Topografia e aceasta : camera pe care tocmai am părăsit-o ocupă întreaga latură de vest. Trebuie să cercetăm holul și vestibulul, apoi toate camerele de jos de pe coridorul de lîngă scări, adică : sufrageria, salonul, baia, camera servitorilor, bucătăria și spălătoria. Crozier, ce-ar fi să rămîi aici și să cauți în camera asta și în vestibul, apoi să cobori. Eu am să mă duc direct în celălalt capăt, la bucătărie, să caut acolo și în spălătorie, în timp ce dumneata, Norfolk, începi cu sufrageria. Asigură-te că toate ferestrele pe care le găsești sînt bine încuiate. Și caută absolut peste tot ! În regulă ?

— Bineînțeles, spuse Norfolk.

Crozier dădu din cap fără să vorbească.

Sus, de-a lungul coridorului de vest, Hugo Forsyth trecea din cameră în cameră. În dreapta, sau în partea de est, George Crecy făcea același lucru. Skinner stătea încă unde îl lăsase Bellamy. De două ori se strădui să se ridice, dar de fiecare dată George Crecy, cu un fel de amabilitate aspră, îl poftise să stea jos, liniștit.

2

Ușa camerei mari se deschise și intră George Crecy. În urma lui veniră Norfolk și Crozier.

Furtuna se îndepărta, deși tunetele încă se mai auzeau, fulgerele încă mai luminau și ploaia mai cădea deasă ; iar protejata lui George Presdale se ridicase și, deși palidă, era vizibil stăpînă pe sine. Stătea în colțul canapelei largi, alături de George Presdale. Anne Lavenham se cocoțase pe brațul din capătul celălalt al canapelei, legănîndu-și un picior și trăgînd, cam repede, dintr-o țigară băgată într-un țigaret lung de chihlimbar. Verity se așezase din nou pe scaunul jos de lîngă masă.

Crecy veni în mijlocul grupului. Își drese glasul și spuse :

— Cred că veți afla cu bucurie că n-am găsit pe nimeni. Oricine ar fi încercat să intre înăuntru, a șters-o. Am căutat în toată casa cu cea mai mare atenție. Forsyth și cu mine, sus. Bellamy și acești doi domni, jos. Ne-am uitat în fiecare dulap, pe fiecare horn, sub fiecare scaun, sub fiecare pat, în spatele fiecărei pendule și chiar în fiecare vază de flori. Și puteți crede, cînd spunem că în această casă nu există nici o persoană străină, spunem adevărul, tot adevărul și numai adevărul.

Se opri brusc. Rîse de propria lui glumă și privi la ceilalți, încîntat de sine. Întoarse capul să se uite în spate spre Norfolk și Crozier.

— Nu-i așa, domnilor ? îi întrebă.

— Desigur, răspunse Norfolk.

Crozier dădu din cap fără să vorbească.

— Ce păcat ! spuse Anne Lavenham.

— Într-adevăr, *e* o ușurare ! spuse Verity.

— Ciudat lucru, spuse George Presdale și se uită la Verity. Păcat de bietul dumneavoastră majordom !

— Totul e atît de îngrozitor ! Furtuna asta ! Și un hoț ! Și comportarea mea *oribilă !* spuse bruneta.

— Nici o comportare oribilă ! replică George Presdale.

Verity îl privi pe Crecy :

— Dar Skinner ? Cum se simte ?

O parte din buna dispoziție a lui Crecy se spulberă. Răspunse scurt :

— Ți-am spus că e foarte bine. O lovitură la cap, și atît :

— Unde-i Hugo ? Și colonelul Bellamy ? întrebă Anne.
— Îl ajută pe Skinner.
Glasul lui Crecy semăna cu un mormăit. Verity se ridică în picioare.
— Mă duc să văd ce face.
Crecy vru să spună ceva, dar se opri și se întoarse. Verity aruncă o privire oaspeților săi.
— Dacă mă iertați o clipă..., le spuse și plecă.
Domnul Jeremy Norfolk se duse lîngă pian și luă o țigară dintr-o cutie de argint de pe el. O aprinse și trase adînc, oftînd cu satisfacție. Fumul îi ieși încet pe nările largi. Zîmbi blînd celor din jur și spuse, privind-o pe Anne Lavenham :
— Curios lucru. Mă întreb dacă lady Destrier a mai avut neplăceri pînă acum.
— Ce vreți să spuneți ?
Glasul Annei era tăios ; se gîndea la scrisoare.
Crecy se întoarse în mijlocul grupului. Îl privi pe Norfolk și spuse :
— Ce vrei să spui ? Dacă vrei să insinuezi că au mai fost hoți pe aici, trebuie să-ți spun că, în ceea ce mă privește, n-am mai auzit de nici unul. Dar e firesc să se întîmple astfel de lucruri într-un loc atît de izolat.
— O, bine, bine ! zise Norfolk.
Verity aștepta la picioarele scării din hol, în timp ce Norman Bellamy cobora urmat de Skinner, pe care îl susținea Hugo Forsyth.
— Ar trebui să stea în pat, spuse Verity. Și, mai mult, ar trebui să-l vadă un doctor.
— Se jură că se simte bine, spuse Bellamy. Și e categoric mult mai bine decît acum cinci minute.
Skinner ajunse jos și rămase în picioare fără să se mai sprijine de brațul lui Forsyth. O privi pe Verity și spuse :
— Mă simt mult mai bine, doamnă. Am să mă simt perfect în cîteva minute.
Ochii lui Verity, măriți de grijă, erau fixați pe tăietura mare și vînătă de deasupra ochiului lui drept.
— E o prostie, Skinner. Trebuie să te culci.
Skinner era de neînduplecat.
— Nu e nevoie, doamnă. Domnul Forsyth a fost foarte bun ajutîndu-mă să merg în camera servitorilor. Dacă stau zece minute pe canapea, mă voi simți perfect, doamnă.

— E într-adevăr mult mai bine, sp[illegible]y.
Se întoarse spre Skinner şi zîmbi :
— Se vede că ai un craniu foarte tare.
— Aşa e, domnule. E nevoie de mai mult ca să mă facă să stau în pat. Mult mai mult.
Verity îl privi pe Forsyth.
— Ce crezi, Hugo, n-ar trebui să se culce ?
Forsyth dădu din umeri, fără să spună nimic.
— Ei bine, *eu* ştiu ce cred, spuse Verity.
Se întoarse brusc şi se duse în vestibul.
Skinner şi Forsyth o luară pe după colţul scării şi porniră încet pe coridor. Bellamy rămase pe loc. De acolo, de la picioarele scării, putea vedea uşa care dădea pe veranda dinspre grădină. Deodată îi trecu prin minte un gînd, se duse spre uşă şi o încercă. Era încuiată. Văzu de asemenea că era zăvorîtă şi sus şi jos. Liniştit, se întoarse la timp ca să audă din colţul holului, la intrarea în vestibul, vocea lui Verity care vorbea la telefon.
— Alo !... Alo !... Dar grăbiţi-vă !... Alo !
Se auzi un ţăcănit, pe cînd degetele ei băteau cu furie în furcă. Bellamy privi uimit. Cu receptorul în mînă, Verity întoarse capul.
— Norman ! strigă. Norman !
Bellamy se îndreptă spre ea cu paşi mari.
— Ce s-a întîmplat ? Nu răspunde ?
Ea dădu din cap şi îi întinse receptorul. Bellamy îl luă, îl duse la ureche şi suflă în el. Nu se auzea nimic. Bătu în furcă ; receptorul era în continuare mut. Îl atîrnă la loc.
— Ce are. Ce s-a întîmplat ? întrebă Verity.
— E linia întreruptă. Moartă. Cu cine voiai să vorbeşti ? Cu doctorul ?
Verity clătină din cap a negaţie.
— E telefonul direct cu bungalowul. Voiam să sun bucătăreasa şi s-o întreb dacă poate veni pînă aici. Apoi voiam să-l sun pe doctor de la telefonul principal — de-acolo.
Arătă cu degetul. Bellamy o privi. După o clipă, fără să spună nimic. se duse la al doilea telefon, cel principal. Era un aparat nou. Îl ridică. Verity, ducîndu-şi o mînă la piept, îl privea cu ochii mari, fără să clipească.
Bellamy suflă, bătu. Suflă din nou, bătu din nou. După o pauză lungă, puse receptorul la loc în furcă.

— Mort ! spuse.
— Dumnezeule ! Vrei să spui că au fost tăiate firele ? întrebă Verity.
Bellamy spuse foarte tare :
— Bineînțeles că nu. N-a fost de ajuns furtuna ca să strice orice ?
— De ce strigi ? întrebă Verity.
— Am strigat ? Iartă-mă.
— Ai strigat pentru că nu credeai ce spui. Ai strigat ca să te convingi singur.
— Nu vorbi prostii, draga mea... Hai să ne întoarcem la ceilalți.
— Nu !
Verity își trase brațul din strînsoarea lui blîndă. Și repetă :
— Nu !
Bellamy o privi fix.
— Acum ce ai ?
— Omul tău ! șoferul pe care l-ai angajat fără recomandații. Poate să fie sau să nu fie persoana care crezi tu că este !
Bellamy rămase nemișcat. Ochii lor se întîlniră în tăcere. Bellamy își ridică mîna dreaptă și-și trase buza de jos.
Se auzi zgomot de pași repezi pe cînd Hugo Forsyth traversa holul. Zîmbea și ar fi mers mai departe, spre camera mare, dacă Verity nu l-ar fi oprit să-i spună cu o voce foarte joasă :
— Hugo, fii drăguț și cheamă-l pe George Crecy aici pentru un minut... O, și, Hugo, fii și mai drăguț și vezi ca oamenii să aibă de băut.
Forsyth dădu din cap fără să vorbească și se duse spre ușă. Cînd întindea mîna spre clanță, ușa se deschise și apăru George Presdale, care se duse drept spre Verity. Buna dispoziție pe care o avusese cînd venise îi dispăruse. Fața slabă îi era cam trasă, cu cearcăne negre sub ochi, care-l denunțau. Arăta mai mult ca oricînd ca unul din caii care-i ocupau șapte zecimi din viață.
— Aveți cumva săruri ? întrebă el.
— Ce anume ?
Tonul lui Verity era nesigur. Trebuia să facă un efort aproape vizibil ca să se concentreze asupra oricărui lucru, în afară de marea problemă care părea că umple întregu-i univers.

— Săruri.
— O ! Săruri. Mă tem că n-am. Cine are nevoie ? întrebă Verity.
Presdale arăta distrus, afișînd o disperare aproape comică.
— Sonia... doamna Kepple. Tunetele au tulburat-o. Totdeauna îi fac rău.
— Îmi pare rău. Nu, nu am de loc. Dă-i puțin brandy.
George Presdale clătină din cap. O privire aproape de groază îi lungea chipul.
— Nu pot. Îi face greață. Nu suportă alcoolul.
— Îmi pare teribil de rău că nu am săruri în casă. De nici un fel. Niciodată nu țin.
— O, la naiba ! spuse George Presdale și parcă era gata să-și sucească mîinile. O, la naiba ! *La naiba !*
Prin ușa deschisă a camerei mari intră George Crecy. Se îndreptă agitat spre grup și întrebă, privind-o pe Verity :
— Ce este ? Ce s-a mai întîmplat ?
— Nimic, spuse Verity.
Și, aruncînd o privire piezișă spre Presdale.
— Așteaptă o clipă, George !... Îmi pare îngrozitor de rău, căpitane Presdale, nu am nici un fel de săruri. Încearcă s-o faci să bea puțin brandy.
Tonul ei îl expedia. Șovăind, Presdale se îndepărtă.
— Ce s-a întîmplat ? Ce s-a întîmplat ? întrebă Crecy.
— Nu așa de tare, George ! Doar... doar că ambele telefoane sînt moarte. Au fost tăiate firele pe undeva.
— Dumnezeule mare ! explodă Crecy.
— Nu știm dacă au fost chiar tăiate. Poate să fi fost furtuna, spuse Bellamy.
— *Poate !* repetă Verity.
Tonul și privirea ei exprimau un dispreț nemărginit.
— Da, e al dracului de neplăcut, dar ce importanță are ? Doar sîntem destui aici ca să avem grijă unul de altul. Știm că oricine ar fi încercat să intre înăuntru, acum e afară. Ce te face să vezi lucrurile chiar așa ?
Verity coborî glasul. În ciuda efortului se simțea în el un tremur imperceptibil cînd vorbea.
— Norman a venit cu un șofer. Îl are doar de cîteva luni. Nu știe absolut nimic despre el ! Era vorba ca... era vorba ca omul să doarmă în bungalow.

— Hm !

George Crecy privi mînios în jos.

Hugo Forsyth ieşi din camera mare cu o tavă pe care erau pahare cu brandy folosite. Trecu pe lîngă ei şi, traversînd holul, dispăru pe coridorul din spatele sufrageriei.

— E ridicol, Verity ! spuse Bellamy. Cum Dumnezeu... ?

Crecy îl întrerupse :

— Nu-i aşa de sigur că e ridicol ! După ce s-a întîmplat astă-seară, pot crede orice... Dumnezeule ! Ce-i asta ?

În spatele lui se auzi deschizîndu-se uşa principală, urmată de un zgomot brusc, mai puternic, de tunet acum îndepărtat, dar aproape neîntrerupt.

Norman Bellamy se năpusti în vestibul din doi paşi. Crecy îl urmă mai încet, suflînd şi pufăind. Verity rămase pe loc, cu o mînă la gît. Privea cu ochi mari, nemişcaţi, spre vestibul şi, prin el, spre uşa deschisă. Un fulger licări strălucitor şi văzu că afară ploaia mai cădea încă într-o perdea argintie. Zgomotul ei semăna cu un şuierat continuu. Din prag se auzi strigătul lui Bellamy :

— Întoarce-te, nebunule ! Ai să te uzi pînă la piele !

Verity îşi luă mîna de la gît. Un fel de zîmbet îi lumină ovalul feţei. Se îndreptă încet spre vestibul şi se opri în spatele lui George Crecy. Căută bîjbîind de-a lungul peretelui din vestibul, găsi un comutator pe care apăsă şi două lumini prinseră viaţă, una chiar în vestibul, cealaltă într-un glob atîrnat afară, la portal.

Întrecînd răpăitul ploii, se auzi un glas ce-i răspundea lui Bellamy :

— Nu-ţi face griji din cauza mea ! Mă duc doar să aduc maşina...

Restul se pierdu într-un tunet acum mai puternic.

— Nebunul dracului ! spuse Crecy.

— E îndrăgostit ! vorbi Verity.

Bellamy închise uşa mare.

— Lasă-l să se ude dacă vrea ! spuse Bellamy.

Hugo Forsyth se întoarse în clinchet de pahare. Acum, pe tava lui erau două căni şi mai multe pahare.

— Bravo, Hugo ! i se adresă Verity.

El dădu din cap fără să se întoarcă şi intră în camera mare, purtîndu-şi cu grijă povara.

Crecy se uită pe rînd la gazdă şi la oaspete. Aşteptă ca ei să spună ceva, dar privirii lui i se răspunse doar prin tăcere. În cele din urmă tot el vorbi :

— De ce stăm aici ? Îl aşteptăm pe şoferul misterios al lui Bellamy ? Sau jucăm vreun joc nou ?

— Nu vorbi aşa, George ! îi spuse Verity.

În timp ce vorbea, îi puse uşor o mînă pe braţ, la atingerea căreia el îşi întoarse spre ea faţa de pe care dispăruse orice umbră de ranchiună.

— Iartă-mă. N-ar fi trebuit să vorbesc aşa, spuse el.

Bellamy îşi ridică ochii.

— De ce nu ?

— Nu vorbeam cu dumneata, mormăi Crecy.

— N-are importanţă cu cine vorbeai, răspunse Bellamy. Ceea ce ai spus are un temei. Dacă lumea a înnebunit sau nu, e destul ca Wilcox să fie... să fie orice, în afară de ceea ce pare. Ai dreptate. Noi sîntem înăuntru : nepoftitul e afară. Aşa că...

Se întrerupse brusc. Din celălalt capăt al casei se auzise un ţîrîit de sonerie lung, puternic, insistent. Instinctiv, amîndoi bărbaţii, aproape inconştient, păşiră între femeie şi uşă. Se ciocniră tare, umărul stîng al lui Crecy de cel drept al lui Bellamy. Crecy se clătină ; îşi reveni şi făcu un pas spre uşă.

Soneria sună din nou, mai tare şi mai lung, apoi se auzi o bătaie. Bellamy înaintă un pas oprindu-se lîngă Crecy.

În spatele lor se auzi, cu totul neaşteptat rîsul lui Verity ; cu atît mai neaşteptat cu cît era de o veselie sinceră. Pe cînd ei se întorceau s-o privească uimiţi, ea trecu pe lîngă ei, puse mîna pe zăvorul uşii mari şi o deschise.

O siluetă înaltă, slabă, cu capul strîns între umerii ridicaţi, într-o încercare zadarnică de a se feri de ploaie, se repezi înăuntru. Se îndreptă din umeri şi se dovedi a fi... George Presdale. Apa curgea de pe el. Părul blond, negru de umezeală, îi era lipit de cap ca o bonetă de mătase ; hainele cenuşii care, doar cu cîteva minute înainte, fuseseră elegante şi strălucitoare, atîrnau acum lăbărţate, pline de pete negricioase. Pe cînd se mişca de pe un picior pe altul, apa i se scurgea fîşîind în pantofi.

. Cei trei îl priveau. Presdale părea că se luptă cu o puternică indignare, care pentru moment îl împiedica să vorbească.

— Eşti ud, spuse George Crecy.

— *George!* exclamă Verity pe un ton ridicat, care sfîrşi în hohote de rîs, un rîs care la început era sincer dar, pe măsură ce se înteţea, deveni aproape isteric.

George Presdale spuse furios:

— Sînt, într-adevăr? Dar nu contează. Ceea ce contează e că un porc ticălos mi-a stricat maşina! Dacă l-aş prinde...

— Fii atent cum vorbeşti! spuse aspru Crecy.

Rîsul lui Verity încetă la fel de brusc cum începuse. Întinse un braţ alb şi, cu degete pe care tînărul le simţi incredibil de puternice, îl apucă de braţ.

— Ce s-a întîmplat cu maşina dumitale?

George Presdale o privi. Apa încă mai curgea de pe el şi acum parcă toate motivele de rîs dispăruseră.

— Un porc mi-a tăiat firele de contact, spuse George Presdale. Nu numai că le-a tăiat, dar a luat şi vreo şase incii din fiecare. Şi asta nu-i tot. Acelaşi lucru s-a întîmplat şi cu maşina lui Norfolk; exact acelaşi lucru.

Îşi întoarse privirea aprinsă de furie spre chipul vărului său de-al doilea, George Crecy.

— Ei, ce poţi să-mi spui despre asta?

Se făcu tăcere. Presdale, deşi furios, văzu cu uimire că de pe faţa lui George Crecy dispăruse o mare parte din asprimea obişnuită; mai văzu, de asemenea, că Norman Bellamy, strîngîndu-şi buzele, pălise brusc.

CAPITOLUL V

De la 11,45 p.m. la 11,50 p.m.

Generalul-maior sir George Walsingham Crecy era uluit; în clipa aceea nu era vorba de uimirea mare care-şi întinsese tentaculele grele în cursul întregii nopţi, ci de uimirea măruntă a sarcinii imediate pe care o avea. Puterea de concentrare era unul din meritele sale, iar acum iscusinţei înnăscute de a-şi goni din minte totul în afară de problema imediată i se adăuga fără îndoială faptul că era cel puţin neplăcut să te gîndeşti la probleme mai importante.

Generalul-maior sir George Walsingham Crecy era ocupat cu urmărirea cablului telefonic prin toată casa. Voia să ştie

mai ales dacă tăieturile — în cazul în care era vorba de tăieturi — fuseseră făcute înăuntru sau afară. Se afla la etaj, după ce se încredințase că la parter firele erau așa cum trebuiau să fie. Jos se aflau femeile și Norfolk. Norfolk păzea femeile și parterul. El însuși își combina cercetările cu datoria de a păzi etajul. Afară se aflau ceilalți bărbați cu misiunile în care îi trimisese el și pe care — să nu-i nedreptățim — o acceptaseră cu destulă bunăvoință.

George Crecy cerceta cameră de cameră, începînd de la capătul de vest al coridorului și al casei. În timp ce căuta, se îngriji ca toate ferestrele să fie bine închise. Din camera lui Verity trecu în baia de alături; din baie în toaletă; din toaletă în camera lui; din camera lui într-a lui Bellamy; din camera lui Bellamy într-o odaie de o persoană; de aici în alta, dublă, și de acolo, în alta la fel. Observă că firul telefonic trecea prin toate aceste camere. În camera mare a lui Verity, din capăt, fuseseră două aparate; unul pentru bungalow și altul care făcea legătura cu cel principal. În celelalte camere nu existau telefoane. Se miră cum cablul se continua pe peretele de afară al casei și nu pe cel dinăuntru; dar, indiferent de ce, era intact. Ieși din ultima cameră dublă și acum, în fața colțului în unghi drept al coridorului și a cîtorva uși și dulapuri, care erau singurele încăperi din aripa aceea ciudată cu fața spre est și nu spre sud, observă deodată că cel puțin atît cît privea telefonul, nu era nevoie să mai cerceteze. Firul ieșea pe deasupra ușii din camera de unde tocmai ieșise, traversa tavanul coridorului și ieșea printr-o gaură mică deasupra ferestrei celei mai estice de pe peretele nordic — fereastra pe care o folosise agresorul lui Skinner. Punîndu-și mîinile în jurul tîmplelor pentru a îndepărta lumina lămpii, își lipi fața de fereastră și se uită afară. Cablul telefonic se întindea drept înainte, în întuneric.

Va să zică așa. Mai avea de văzut doar dacă ferestrele din celelalte încăperi — baia, cămara, dulapul din perete și camera lui Skinner — erau încuiate, apoi putea coborî.

Întîi ocoli coridorul și se duse în camera lui Skinner. Aici era totul în ordine. Dulapul în perete și cămara erau în ordine. Baia era în ordine. Ieșind din baie se întoarse în ușă să stingă lumina, al cărei comutator se afla într-un loc neobișnuit. Îl găsi cu degetul și apăsă. Baia se întunecă.

Cu mîna pe clanța ușii, dădu să se întoarcă și să închidă ușa în urma lui. Dar nu se întorsese bine cînd, deodată, timp de o fracțiune de secundă, înainte ca vreun semn concret să-i arate că nu se înșelase, avu conștiința unei tovărășii nevăzute și nedorite.

Apoi, cu o izbitură scurtă, brutală, în șira spinării, ceva mic, greu și rotund i se înfipse în mijlocul spatelui. Se trase brusc de sub apăsare și, cu o hotărîre violentă, își adună puterile ca să se răsucească. Dar nu se răsuci. Niște degete puternice ca de oțel îi apucară ceafa strîngîndu-l cu putere. O izbitură... și fruntea i se pocni de perete. Văzu mii de stele verzi. Timp de o jumătate de secundă poate, rămase stupefiat. La sfîrșitul acestei jumătăți de secundă își dădu seama că ușa de la baie fusese închisă ; că el și cu partenerul nevăzut erau împreună în camera mică cît o cutie. Degetele care-i izbiseră capul de perete nu-și slăbiră strînsoarea. Inelul mic și tare îi apăsă șira spinării. Apoi se auzi o voce :

— Nu mișca !

Inelul mic și tare apăsa și mai puternic, gata parcă să-i găurească șira spinării.

— E un revolver ! spuse vocea. Sau, mai exact, un revolver Hagstrom cu surdină.

— Să te ia dracu ! mîrîi George Crecy. Cine ești ?

Își încordă mușchii ca să se miște. Degetele îi zdrobeau gîtul. O forță mult mai mare decît putea avea el îi strivi fața de perete. Vocea urmă :

— Ți-am spus să nu te miști ! Și nu vorbi ! Am să vorbesc eu. George Crecy, mai e un sfert de oră pînă la miezul nopții. E 21 august. În noaptea acestei zile, acum paisprezece ani, șapte sute de oameni au murit de o moarte care nu era necesară și nu a folosit la nimic. Că erau gata să moară o arăta faptul că se aflau acolo unde se aflau. Dar mulți dintre ei poate că ar mai trăi și astăzi dacă n-ar fi murit atunci. Că au murit atunci, a fost într-o anumită măsură din cauza dumitale.

Vocea tăcu. În secunda care se scurse înainte de a o auzi din nou, George Crecy deveni conștient de mai multe lucruri. De la fereastra fără perdea dinspre est se auzi apropiindu-se un tunet, în timp ce furtuna se căznea să se întoarcă o dată cu el. Fîșia strălucitoare de lumină alb-albăstruie îl făcu să vadă cu colțul ochiului un spectacol tremurat al lumii care

sclipea sub un văl de apă căzătoare. Strînsoarea de la ceafă îl durea ; îl durea şi parcă-l făcea neputincios. Apăsarea inelului tare în şira spinării îl durea ; îl durea şi parcă îl făcea neputincios. Lumina alb-albăstruie şi spectacolul tremurat al lumii învăluite în ploaie îi răneau ochii. Simţi cum se scurge din el un val de putere, după ce simţise că nu mai avea nici un pic de putere.

— Ai să mori, spuse vocea. Acum !

George Crecy îşi adună toate forţele. Îi reveni destulă putere pentru a-şi îndrepta umerii solizi ; pentru a-şi ţine capul drept în ciuda strînsorii reci, de fier ; pentru a avea un glas care nu tremura. Spuse :

— Dă-i drumul şi să te ia dracu !

— Nu l-ai văzut niciodată pe Rudolph Bastion, nu-i aşa ? întrebă vocea. Îl poţi vedea acum.

Cu un şoc care fu pentru George Crecy ca o lovitură, o lumină galbenă se revărsă în urma pocnetului încet al comutatorului. Degetele se retraseră de pe gît ; apăsarea de pe spate. George Crecy se întoarse. Deschise gura.

— Doamne..., spuse, şi asta fu tot.

Trei pocnituri înăbuşite făcură un zgomot surd în liniştea camerei mici cu pereţi de faianţă. Un miros acru, greu umplu aerul încremenit.

George Crecy tuşi ; o tuse profundă, înecată. Se plesni cu mîinile de stomac, cu degetele desfăcute. Tuşi din nou şi genunchii îi cedară. Faţa i se strîmbă ca faţa unui copil chinuit. Se rostogoli, moale ca o cîrpă, căzînd pe podeaua acoperită cu plută. Se contorsionă o dată, de două ori şi rămase nemişcat.

CAPITOLUL VI

De la 11,55 p.m. la 12,10 a.m.

1

Holul strălucea în lumină. Cineva apăsase pe tot şirul de comutatoare din colţul de lîngă intrarea în vestibul şi lumina se revărsa din adîncurile cornişei, din globul mare

din mijloc și din lămpile plasate în cele patru colțuri. Ușa deschisă a camerei mari părea un dreptunghi auriu întunecat desenat pe peretele vestic ; sub scări, intrarea în coridor părea un perete neașteptat de întuneric.

Deasupra căminului înalt, se afla o pendulă de formă octogonală cu limbi de aramă : arăta că mai erau cinci minute pînă la miezul nopții.

În hol era liniște. Tic-tac-ul încet, sacadat al ceasului părea mai puternic de fiecare dată, iritînd din ce în ce mai mult nervii încordați, ca niște picături de apă căzînd pe capul unui om torturat.

Erau trei femei și patru bărbați. Stăteau, fără a face un grup compact, sub lumina din mijloc. Femeile arătau așa cum intraseră pe ușa deschisă din spatele lor, dar trei dintre bărbați arătau — doi datorită hainelor de cauciuc în care erau îmbrăcați și de pe care curgea apa, celălalt pur și simplu datorită pantofilor și pantalonilor uzi leoarcă și murdari de noroi — că abia se întorseseră în casă. Și ei și femeile stăteau cu fața spre scară, fără să scoată un cuvînt. Își țineau toți capetele date pe spate uitîndu-se în sus, femeile fără să-și ascundă teama, bărbații aparent doar din simplă curiozitate.

Deși în hol era liniște, de sus se auzeau zgomote ; uși deschise și închise ; zgomote surde, înăbușite, aproape neauzite, de pași ușori, repezi, pe covoarele groase, în timp ce Hugo Forsyth trecea dintr-o cameră în alta ; deodată se auzi glasul lui strigînd „Crecy ! Crecy !", apoi iarăși tăcere.

Cei ce ascultau auziră pașii repezi, ușori trecînd de capul scărilor spre jumătatea de est a casei. Alte uși deschise și închise. Din nou glasul aspru strigă „Crecy ! Crecy !", și din nou tăcu.

Totuși se mai deschise o ușă ; dar de data asta, după ce se deschise, nu se mai auzi închizîndu-se — de fapt nu se mai auzi nimic. Holul era încremenit și liniștit. Ticăitul ceasului deveni mai puternic. De afară, înăbușit de sticlă și cărămizi, se auzea răpăitul neîncetat, înverșunat al ploii și, din cînd în cînd, bubuitul încet, îndepărtat al tunetelor tot mai slabe. Se mai vedeau uneori sclipiri de fulgere albe și violete, dar nici cel mai luminos dintre ele nu atrase privirile spre ferestrele și ușa prin care puteau fi văzute.

Apoi, în cele din urmă, un zgomot de sus ; din nou pașii repezi, ușori.

Hugo Forsyth apăru pe palierul de sus și coborî pînă la jumătatea scării. În alte împrejurări, contrastul dintre hainele de seară și cizmele Wellington de cauciuc, pînă la genunchi, pătate, ude leoarcă, ar fi stîrnit rîsul. Dar nici unul din cei paisprezece ochi care-l priveau nu făcea altceva decît să-i cerceteze chipul. Acesta nu spunea nimic. Hugo îi privea tăcut.

Anne Lavenham făcu un pas înainte. Spuse pe un ton mai înalt cu o octavă decît intenționa :

— Hugo ! Ce... ce s-a întîmplat ?

El privi în jos spre ea. Timp de o secundă un fel de început de zîmbet înmuie trăsăturile dure ale feței ciudate, dar cînd vorbi nu se mai uita la ea. Privi peste capul ei spre ceilalți. Spuse, fără să se adreseze cuiva în mod special :

— Crecy a fost împușcat. E mort.

2

Acum, în hol se aflau trei femei și doar doi bărbați. Norfolk și Crozier rămaseră să păzească gazda, care stătea ca o statuie nemișcată, dreaptă, în argintiu și negru, sub lampa de alabastru din mijloc ; pe nepoata gazdei lor, cu fața albă, care se așezase ca să-și ascundă tremurul picioarelor, părînd admirabil de stăpînă pe sine ; pe femeia din propriul lor grup, un ghemotoc strîns, gemînd, ghemuit într-un scaun mare de stejar cu spătarul înalt.

Hugo Forsyth era din nou sus, de data aceasta cu Skinner și George Presdale. Norfolk și Crozier tăceau. Stăteau amîndoi la picioarele scării. Crozier fuma o țigară, pufăind scurt, nervos. Norfolk se rezema, aparent calm, de balustradă. Din cînd în cînd ochii lor se întîlneau ; din cînd în cînd parcă unul din ei voia să spună ceva ; dar pînă la urmă nu scoteau nici un cuvînt.

Anne Lavenham tăcea. Verity tăcea. Pînă ce Verity rupse tăcerea. Singurul sunet omenesc venea, în suspine înăbușite, dinspre femeia ghemuită pe scaunul cel mare.

Verity spuse deodată :

— Doamne ! Norman ! Unde e Norman ?

Cei doi bărbați se întoarseră s-o privească ; femeia care suspina își ridică fața pe care lacrimile lăsaseră urme ; Anne Lavenham duse o mînă la gură, rămînînd o clipă cu palma apăsată tare pe buze. Norfolk veni de la picioarele scării la un pas de gazda sa. Spuse cu un calm admirabil :

— Îmi pare rău, lady Destrier, dar nu știu cine e Norman. Nu cumva...

— Colonelul Bellamy. Colonelul Bellamy, răspunse Verity.

Crozier plecă de lîngă scară și se opri lîngă umărul lui Norfolk.

— Colonelul Bellamy a venit cu mine pînă la garaj, spuse el. În timp ce mă uitam la mașini, el s-a dus spre bungalowul servitorilor. Cînd am descoperit că toate mașinile sînt...

— Asta n-are importanță ! îl întrerupse Verity. N-are importanță ! Ar trebui să fie înapoi.

Se lupta să-și controleze glasul și reuși să vorbească doar puțin mai tare decît în șoaptă.

Norfolk scoase din buzunar un ceas plat de aur. Spuse cu aceeași liniște binevenită :

— Timpul trece încet, lady Destrier. Poate colonelul Bellamy nu e plecat de așa de mult timp cum vi se pare.

Verity deschise gura să vorbească, dar un zgomot din capul scării îi opri cuvintele înainte de a ieși pe buze. Îi văzu pe Hugo Forsyth și George Presdale coborînd unul lîngă altul, cu Skinner în urma lor. Cu pasul ei mare, ușor, Verity se duse la picioarele scării. Trecu pe lîngă Norfolk și Crozier fără să-i ia în seamă. Ei se dădură la o parte doar atît cît să evite ciocnirea. Parcă încetaseră deodată să mai existe pentru ea. Îl apucă pe Forsyth de braț cu amîndouă mîinile. Spuse, cu glas la fel de jos dar acum incapabilă să-i ascundă tremuratul :

— Hugo ! Norman Bellamy nu s-a întors ! Mi-e frică ! Dacă...

— Unde s-a dus ? întrebă Hugo Forsyth.

Privi peste capul lui Verity spre Norfolk și Crozier.

— La bungalowul servitorilor, spuse Crozier. M-a lăsat la garaj.

Forsyth își ridică mîna dreaptă și desfăcu blînd degetele care se agățau de brațul lui stîng. Se duse în mijlocul holului și se opri în fața lui Norfolk și a lui Crozier. Spuse adresîndu-se lui Crozier :

— Pentru că veni vorba, presupun că mașinile din garaj n-au pățit nimic.

Norfolk rîse scurt, dur.

— Ba da, spuse Crozier. Același lucru ca și cele de afară ; toate firele de contact tăiate.

Anne Lavenham respiră o dată adînc. Cu o mișcare bruscă, se ridică în picioare. Plecă din colțul ei și se duse spre grupul din mijloc.

Skinner și Presdale veniră și ei în mijloc, trecînd pe lîngă Verity, care rămase singură la picioarele scării. Hugo Forsyth se întoarse s-o privească. Ea îi întîlni privirea. Hugo spuse blînd :

— Vino aici.

O clipă rămase nemișcată. Avea ochii neobișnuit de larg deschiși. În cele din urmă se mișcă. Se întoarse lîngă ei cu un mers lent, rigid, cît se poate de diferit de cel obișnuit.

— Crezi că lui Bellamy i s-ar fi putut întîmpla la fel ? o întrebă Hugo Forsyth.

Vocea aspră suna plat și inexpresiv ; ca și cum ar fi vorbit despre prețul cărbunelui.

Verity stătea dreaptă. Se mișcă doar un pic, tremurînd toată abia perceptibil, în timp ce el vorbea. Deodată, lucru de necrezut, zîmbi. Îi zîmbi lui Hugo Forsyth și-i spuse :

— Mulțumesc, Hugo ! Ca un duș rece ! Da, așa cred.

— Mai bine ne-am duce doi dintre noi să-l căutăm, spuse Forsyth.

Îl privi întîi pe Norfolk și pe Crozier apoi, întorcîndu-se pe jumătate, pe Skinner și Presdale. Norfolk și Crozier tăcură.

— Mă duc eu, domnule, spuse Skinner.

— Vin cu dumneata, spuse Forsyth.

Un hohot ascuțit de rîs isteric amestecat cu suspine se auzi, ca un șoc, dinspre femeia de pe scaunul cel mare. Crozier scăpă țigara, trase o înjurătură și se opri s-o ridice. Norfolk sări ca ars. Se răsuci cu o mișcare uimitor de iute pentru un om cu înfățișarea lui. Spuse cu un glas urît, hîrșîit :

— Taci, pentru numele lui Dumnezeu !

George Presdale ajunse lîngă scaun și îngenunche. Timp de o fracțiune de secundă se întoarse, aruncîndu-i lui Norfolk o privire încărcată de ură. Verity își duse degetele la urechi. Anne Lavenham își mușcă buzele și se întoarse cu spatele.

Crozier spuse privind-o pe Verity :

— Își va reveni într-un minut.

Luîndu-și mîinile de la urechi, Verity îi zîmbi vag.

Skinner se duse spre scaunul de lîngă vestibul, pe care erau o grămadă de haine ude și de impermeabile. Și-l luă pe al său din grămadă și începu să se îmbrace.

Verity voi să spună ceva, dar din nou se auzi un sunet care o opri ; de data aceasta sunetul lung, cu vibrări tremurătoare, al soneriei.

Un moment scena semănă cu un film oprit brusc. Apoi Forsyth se mișcă. Cu ghetele lui de cauciuc care făceau un zgomot înăbușit, se duse spre vestibul, și puse mîna pe zăvorul ușii principale.

În hol se aflau acum cinci femei și trei bărbați. Sus, Norman Bellamy privea la ceea ce mai rămăsese din George Walsingham Crecy.

În hol era iarăși tăcere, căci Sonia Kepple, cu brațul lui George Presdale în jurul ei, își revenise aproape la normal.

Bellamy coborî încet scările. În timp ce traversa holul, ochii care-l urmăreau observară că era foarte palid. Paloarea și gura lungă cu buzele drepte, strînse, erau singurele schimbări vizibile, pînă ce bărbatul vorbi, și atunci cei ce ascultau auziră o voce pe care nici unul din ei — nici măcar Verity Destrier — n-o auzise pînă atunci. Era mai joasă decît vocea pe care o cunoșteau, mai pătrunzătoare ; și era ciudat de răgușită ; nu răgușeala de după plîns, ci răgușeala unui om care a țipat pînă n-a mai putut.

— Vreau să vorbesc cu lady Destrier. Singură.

Strînse cu degetele mîinii drepte cotul lui Verity. O conduse tăcut spre ușa camerei mari, pe unde ieșiră. Nu închise ușa în urma lor. Din hol, ceilalți îi puteau vedea stînd în picioare lîngă prag. Stăteau față în față, foarte aproape. Deși era înaltă, lady Destrier își ridică bărbia ca să-l privească în ochi. El vorbea, dar glasul era atît de încet încît se auzea doar un murmur. O dată femeia se dădu înapoi cu un pas, apăsîndu-se cu o mînă chiar sub sînul stîng. Altă dată, mai tîrziu, își apăsă

dosul mîinii drepte pe gură cu un gest brusc. Dar asta fu tot. Cînd murmurul vocii bărbatului încetă, privitorii văzură cum capul auriu se mişcă hotărît în semn de aprobare. Apoi cele două siluete înalte se întoarseră şi veniră înapoi în hol.

— Lady Destrier e de acord cu mine că e timpul să vă dăm tuturor o explicaţie.

Ochii lui îşi opriră privirea pe rînd asupra fiecăruia din bărbaţi. Nu se uită la femei. Spuse :

— Doi dintre dumneavoastră — trei dacă o includem şi pe domnişoara Lavenham — ştiu că ce s-a întîmplat astă-seară aici, în casă, nu e rezultatul unei simple — cum să-i spun ? — spargeri însoţite de violenţă. Ceilalţi nu ştiţi nimic. Aşa că o iau de la început. Acum cîţiva ani — mai exact în 1918 — a avut loc ceea ce aş numi o mică tragedie de război. Ea a impresionat însă foarte profund pe un anumit om. Omul acesta, şi pînă atunci un fanatic, şi-a pierdut minţile datorită şocului şi a ajuns să creadă că întîmplarea tragică se datorează greşelii a patru persoane. Una din aceste persoane a murit, într-o altă ţară, acum şase ani. Din celelalte trei, două se află în această cameră. Înainte de a fi fost omorît generalul Crecy, se aflau trei. Celelalte două sînt lady Destrier şi cu mine. În ultimii cîţiva ani, lady Destrier a primit cîteva scrisori de ameninţare, venind toate, de asta nu ne îndoim nici unul, din partea nefericitului care acţionează sub impulsul iluziei de nezdruncinat că ea şi prietenii ei au fost personal răspunzători de întîmplarea care l-a impresionat aşa de profund. Mă tem că pînă acum aceste scrisori nu au fost luate în serios, aşa cum se pare că ar fi trebuit. Scrisorile i-au fost trimise lady-ei Destrier din toate colţurile lumii, dar cu fiecare an locul expedierii se afla mai aproape de această ţară, iar anul acesta, de fapt acum doar cîteva zile, a primit o scrisoare cu ştampila din Tuxford. Scrisorile anterioare ascundeau într-o oarecare măsură intenţiile autorului, dar scrisoarea aceasta din Tuxford cuprindea o ameninţare mai hotărîtă. I-a urmat, acum doar cîteva ore, trimiterea unei scrisori *neştampilate* care a apărut în această casă — în camera din spatele dumneavoastră. Această scrisoare conţinea ameninţări şi mai clare...

— De ce n-aţi anunţat poliţia, colonele ? întrerupse Norfolk.

— Te rog, lasă-mă să povestesc cum ştiu eu. Într-o clipă ajung la o concluzie foarte importantă, dar încerc să vă relatez

lucrurile în ordinea lor. S-a propus — de fapt generalul Crecy a propus — să anunţăm poliţia ; dar după ce ne-am gîndit, am ajuns la o hotărîre eronată. Ce s-a întîmplat exact de atunci, ştiţi ; Skinner a fost atacat, probabil de cineva care a intrat prin ultima fereastră de sus. Apoi am descoperit că firele de telefon au fost tăiate, iar maşinile deteriorate. Pe urmă, cercetînd casa şi asigurîndu-ne aparent că nimeni nu se ascunde în ea, ne-am despărţit conform instrucţiunilor generalului Crecy şi am cercetat afară. În timp ce noi eram afară, Crecy s-a dus sus. Acolo a fost împuşcat. Cercetările făcute afară au arătat mai întîi că maşinile rămase — maşinile din garaj — au fost stricate, la fel ca şi cele de afară ; în al doilea rînd, un lucru şi mai important.

Bellamy se opri o clipă şi încă o dată aruncă priviri în jur spre cei ce-l ascultau. Se văzu cum înghite în sec. Îşi scoase vîrful limbii şi-şi umezi buzele.

— Şoferul meu, pe care eu şi cu lady Destrier — pe care toată lumea de fapt — îl crezuse în pat, în bungalowul folosit de lady Destrier pentru servitori, a lipsit toată noaptea. Înainte de a putea înţelege ce legătură are asta, trebuie să vă explic două lucruri : întîi, că singurul om din cei patru care are vreo legătură cu acest... acest nebun, care îl ştia cum arată, era persoana care a fost omorîtă acum şase ani. Nici lady Destrier, nici generalul Crecy, nici eu nu i-am văzut niciodată nici măcar o fotografie, deşi toţi, desigur, ştiam de existenţa lui. Apoi, că există fără îndoială posibilitatea ca omul care lucrează ca şoferul meu — al cărui nume ştiu că este Wilcox şi pe care l-am angajat doar acum trei luni — să nu fie persoana care cred eu că este. Din păcate n-am luat referinţe şi lucrul ăsta...

Norfolk îl întrerupse din nou. Deveni evident, cel puţin pentru Hugo Forsyth care-l privi deodată fix, că în glasul lui se putea observa mai mult decît urma unui accent nord-american.

— Dar, colonele, nu poţi avea de trei luni ca şofer un nebun fără s-o ştii. Nu e rezonabil !

— Dumneata nu eşti rezonabil. Un om cu o idee fixă, un om nebun doar dintr-un punct de vedere — se ştie bineînţeles că astfel de oameni sînt...

— Periculoşi ! spuse Anne Lavenham, şi chicoti deodată.

Bellamy continuă calm :

— ...că astfel de oameni nu dau nici un fel de alte semne de nebunie.

Se opri brusc. Se uită la Crozier, la Skinner și la Hugo Forsyth. Păru că așteaptă comentarii din partea lor. Dar nu se auzi nici un comentariu, cu excepția celui al lui Norfolk :

— Dar ce are șoferul dumitale comun cu nebunul ăla ?

— Oamenii pot juca teatru. Mai ales oamenii cu un singur scop în viață, oricare ar fi el. Bastion — așa îl cheamă pe nebun — nu era cu siguranță din clasa din care provin șoferii sau alții de felul ăsta, ci era un om deștept — mulți spun că era genial. Nu există nimic care să-l oprească să joace teatru, și încă bine.

— Cum s-a purtat omul de cînd l-ai angajat ? întrebă Norfolk.

— Ca șofer, răspunse scurt Bellamy, și-a îndeplinit bine slujba, și asta-i tot ce-ți pot spune despre el.

Hugo Forsyth vorbi pe neașteptate.

— Păcat !

Skinner își drese glasul ; un sunet scurt, artificial și absolut convențional al unui servitor care vrea să atragă atenția.

Bellamy se uită la el.

— Ce e ?

— Dacă îmi permiteți să vă întreb, domnule... are cumva acest Wilcox aproximativ vîrsta care trebuie ?

Bellamy dădu din cap.

— O idee bună. Știm despre Bastion — despre nebun — că trebuie să fi avut, cînd a avut loc incidentul care i-a zdruncinat mințile, cel puțin douăzeci și șase de ani. Asta ar însemna că acum are patruzeci. L-ai văzut pe Wilcox, Skinner ? Cînd a venit la mine, mi-a spus că are treizeci și opt. După cîte mi-am dat eu seama, poate avea orice vîrstă între treizeci și cinci și patruzeci și doi — patruzeci și trei. De acord ?

— Da, domnule, spuse Skinner, și cu acest cuvînt deveni din nou nu un om, ci un automat tăcut în așteptare.

Bellamy îi privi încă o dată pe ceilalți. Așteptă, dar nici unul din ei nu vorbi. În cele din urmă spuse :

— Nu am nici un dubiu. Nici lady Destrier nu are. Cred că și ceilalți, după ce veți cugeta, veți fi întru totul de acord cu noi. Dacă întreaga poveste vi se pare exagerat de neverosimilă, pot doar să vă amintesc ce s-a întîmplat astă-seară.

Se făcu din nou liniște. De data aceasta ea fu întreruptă de Hugo Forsyth, care spuse :

— Și ce facem ?

— Exact ce voiam și eu să întreb, domnule Forsyth, spuse Norfolk. Colonele, discuția e foarte bună, dar acțiunea e și mai bună. Ce propui ? Poate că înclinam să nu cred în posibilitatea unui maniac ucigaș care să fie șoferul unui ofițer superior din armata britanică — mai ales că ne aflăm cu toții în mica insulă a Marii Britanii — dar, după cum spui, lucrurile extraordinare care s-au întîmplat astă-seară fac posibil orice. Așa că, adopt ipoteza dumitale. Deci, colonele, sînt de acord că deoarece acest Wilcox, sau Bastion, sau oricum vrei să-i spui, nu a fost încă prins, s-ar putea să avem neplăceri. Neplăceri mari pentru dumneata și...

Bellamy i-o tăie scurt :

— Da, bineînțeles că am constatat asta cu toții !

Norfolk era calm. Îi zîmbi blajin lui Bellamy, apoi cuprinse cu zîmbetul întreg grupul.

— Nu e nevoie, colonele, să-ți pierzi cumpătul.

Și, arătînd cu capul spre Hugo Forsyth :

— Cum a spus și acest gentleman chiar acum : ce facem ? Presupun că n-o să stăm pur și simplu aici așteptînd să se întîmple alte calamități. Sîntem fără îndoială destui ca să putem ataca. În ceea ce mă privește — deși nu e vorba de ceva care să mă amenințe pe mine — susțin că ar fi mai bine să acționăm. Ce zici, Paul ?

Și-l lovi ușor peste braț pe Crozier.

Crozier era impenetrabil. Ochii negri de pe chipul lui latin erau înguști ca niște crăpături. Fuma, de data aceasta placid, o țigară care era probabil a douăzecea din ultima oră. Spuse din colțul gurii.

— La dispoziția dumitale.

Bellamy se strădui să zîmbească și spuse :

— E foarte drăguț din partea voastră.

Nici zîmbetul, nici cuvintele nu arătau o convingere prea mare.

— Toți îmi spuneți „ce facem ?“ și „fă ceva“, ca și cînd aș avea intenția să nu fac nimic. Dar cred că sînteți de acord cu mine că n-ar folosi prea mult să vă cer să faceți ceva, înainte de a vă spune cel puțin cît v-am spus.

— Wilcox se află ori prin împrejurimi, ori a plecat, spuse Hugo Forsyth. Aici sîntem șase bărbați, toți în putere. Trebuie să-l căutăm.

— Da, da ! spuse George Presdale.

Se ridică de lîngă scaunul cu spătar înalt lîngă care stătuse în genunchi. Deodată, spre surprinderea lor, femeia care ocupa scaunul cu spătar înalt prinse glas. Cînd îi auziră vocea, avură toți un șoc. Deși isteria dispăruse din ea, era aspră și ascuțită de teamă.

— Sînteți cu toții ridicoli ! Ce trebuie să faceți e să chemați poliția ! Vă spun, chemați poliția ! Chemați poliția !

Norfolk se întoarse spre ea cu o violență înfricoșătoare.

— Taci din gură ! îi spuse.

Glasul îi era liniștit în timp ce rostea cuvintele, dar în ton avea ceva ce atrase privirile tuturor, cu o spontaneitate uluită.

Femeia scoase din gît un sunet scurt ; un sunet ciudat, de nedefinit. Putea fi un suspin oprit la mijlocul drumului, sau o exclamație sugrumată de furie. Dar tăcu.

George Presdale se duse în fața ei. Îl privi furios pe Norfolk, de pe a cărui față dispăruse ferocitatea ciudată, trecătoare și care era din nou inexpresivă, senină și aproape zîmbitoare. George Presdale începu să vorbească, mînios, dar o mînă — a lui Verity — i se așeză pe braț, iar el se opri, se întoarse s-o privească și tăcu.

— Acum o jumătate de oră, Wilcox era în această casă, spuse Bellamy. Asta înseamnă că ori n-am cercetat bine prima dată, ori am avut doar impresia că am încuiat toate intrările posibile. Vă spun că primul lucru de făcut e să mai cercetăm o dată.

— Cred că ai dreptate, spuse Hugo Forsyth.

Bellamy se uită la ceilalți bărbați. Fiecare se arăta de acord în felul lui ; Norfolk dînd din cap și zîmbind ; Crozier aplecîndu-și aproape imperceptibil bărbia indolentă ; Skinner printr-o mișcare care sugera într-un fel trezirea atenției unui soldat bine instruit.

— Așa ! spuse Bellamy. Cercetarea la întîmplare e inutilă. Propun să ne împărțim în trei grupuri : doamnele cu o sentinelă să meargă în camera mare. Dacă vor, se pot încuia acolo. Primul grup merge sus, al doilea grup jos...

Încă o dată Skinner tuși discret, prevenitor. Cînd privirea lui Bellamy îl invită să vorbească, spuse :

— Mi-aş permite să vă sugerez, domnule, că o persoană ar trebui să rămînă ca patrulă, cum s-ar spune, între scările de aici şi scara de serviciu. Altfel există şansa ca...

— Scara de serviciu ? întrebă repede Bellamy. Ce vrei să spui ?

— Scara de serviciu, domnule, spuse Skinner, privindu-l mirat. Scara care duce din capătul coridorului de colo, pe lîngă camera servitorilor, în celălalt capăt al casei, pe lîngă camera mea.

Bellamy încă se uita cu uimire.

— *Dumnezeule mare* ! spuse rar. Nu ştiam că există aşa ceva !

Şi aruncînd o privire în jur :

— A cercetat cineva scara asta ultima dată ?

— Iertaţi-mă, domnule, spuse Skinner, dar în timpul primei cercetări, eram întins pe canapea, să-mi revin după lovitura la cap.

Degetele sale se ridicară fără voie şi atinseră uşor vînătaia uriaşă, murdară de sînge, de pe fruntea sa.

— Nu dormeam, domnule, şi nu eram inconştient, continuă el, iar uşa era deschisă. Dacă cineva ar fi urcat sau coborît pe scara de serviciu, l-aş fi văzut. La fel, aş fi auzit dacă ar fi intrat în bucătărie coborînd scările, sau dacă ar fi ieşit din bucătărie urcînd scările.

Bellamy ridică o mînă şi-şi trecu degetele în jurul gulerului să-l mai lărgească.

— Bun ! Asta e un lucru pozitiv.

Şi întorcîndu-se spre Verity, întrebă :

— Cine vrea să rămînă cu voi în camera mare ?

— E o risipă de forţă masculină, spuse Verity ridicînd din umerii albi.

— Nici vorbă de aşa ceva ! Nu vezi... ? începu Bellamy.

Verity îl întrerupse. Rîse — un rîs straniu nu lipsit de veselie, dar amestecat totuşi şi cu alte emoţii.

Forsyth îl privi pe Bellamy.

— Mai repede, dacă ne împarţi în grupuri, îi spuse.

Bellamy dădu din cap.

— Ai dreptate ! Presdale, dumneata rămîi cu femeile. Skinner, te duci sus cu domnul Forsyth. Eu dau o raită între hol şi scara de serviciu. Crozier şi Norfolk, vă duceţi drept în fundul casei.

Se întoarse spre Verity :

— Ai vreun obiect care să semene cu un revolver ?

Verity zîmbi. Era foarte dreaptă, foarte palidă și foarte frumoasă. Zîmbetul era un zîmbet sincer, care îi luă răsuflarea lui Bellamy, și aduse în ochii lui Hugo Forsyth o strălucire neașteptată de admirație. Norfolk rămase cu gura căscată. Crăpăturile ochilor lui Crozier se lărgiră pentru moment. Skinner privea uimit de admirație.

Verity spuse cu repros :

— Nu fac sport, Norman. Ar trebui s-o știi. Nu vînez, nu pescuiesc, nu călăresc ! Dacă Skinner nu are nici unul, nu există în casă nimic mai periculos decît niște andrele numărul 10.

Presdale spuse rar și calm, ca și cînd ar fi vorbit mai mult cu sine însuși decît cu ceilalți :

— Ei comèdie, da ! Tipul are un revolver !

Apoi, deodată mai tare :

— Dar cum dracu de n-am auzit împușcăturile ?

Crozier scoase țigara din gură. Se uită, la fel de inexpresiv ca totdeauna, la cel care pusese întrebarea și spuse :

— Maxim. Sau Hagstrom.

George Presdale îl privi.

— Hag... ? A, un revolver cu surdină, vrei să spui. Da, da, nu mă gîndisem la asta.

— Așadar, nu există nimic ? întrebă Bellamy.

— Skinner, ai vreo armă ? spuse Verity...

Skinner clătină din cap.

— Nu, doamnă, mă tem că nu. Am un revolver vechi din armată, dar nici un fel de glonte. Și nici nu știu unde l-am pus. Cred că mi-ar lua aproape o jumătate de oră să dau de el.

Bellamy privi în jur. Ceva ca un zîmbet îi trase în jos colțul gurii. Spuse — și de data aceasta sunetul aspru al glasului său nou era mai accentuat ca oricînd :

— Asta e, deci ! Nu uitați, domnilor, că dacă dăm de individ, e înarmat, iar noi nu. Mai vreți să-mi dați ajutor ?

Nu primi nici un răspuns. În loc de voci se auzi, ca un ecou în singurătatea înspăimîntătoare a încăperii înalte a holului, o bătaie puternică în ușa mare de stejar de la intrare ; o bătaie din ce în ce mai tare.

Un țipăt lung, înalt și ascuțit, și evident nereținut, ieși de pe buzele Soniei Kepple. Din nou, George Presdale sări lîngă

ea și o înconjură cu brațul, în timp ce femeia se clătina. Crozier sări și el. Cu mîna stîngă prinse gîtul femeii și cu palma dreaptă o plesni peste gură. Scîncetul scăzu și muri.

Bătaia în ușă încetă. Fu urmată, după un alt interval de liniște, de țîrîitul încăpățînat al soneriei.

Din nou, timp de o clipă nesfîrșită, scena semănă cu un film oprit brusc.

Forsyth și Bellamy porniră împreună. Forsyth ajunse primul la ușă. În spatele lui, chiar cînd ducea mîna spre zăvor, Bellamy spuse :

— Ai grijă !

Forsyth ori nu-l auzi, ori nu-i dădu atenție. Deschise ușa.

Cu capul plecat, de pe care curgea apa, intră, poticnindu-se, o siluetă. Se opri, și apa care se scurgea formă încet bălțoace strălucitoare pe parchetul din vestibul.

Hugo Forsyth închise ușa mare, trîntind-o cu putere, răsunător.

Mîna lui Bellamy găsi comutatorul de la lumina din vestibul și apăsă pe el. O lampă chiar deasupra siluetei prinse viață. Bellamy și Hugo Forsyth priviră uimiți.

— *Doamne Dumnezeule !* exclamă Bellamy.

Hugo Forsyth deschise gura. Un spasm ciudat îi schimonosi fața. Cu un efort imens închise din nou gura.

— *Doamne Dumnezeule !* exclamă din nou Bellamy.

Pășind repede, aproape alergînd, Hugo Forsyth se întoarse din vestibul în hol. Ceilalți se strînseră în prag. Hugo Forsyth se aruncă într-un scaun, își duse mîna la cap și cedă în tăcere emoției care îl cuprinsese.

CAPITOLUL VII

De la 12,10 a.m. la 12,40 a.m.

1

Noul venit era o femeie. O femeie scundă, rotofeie și greoaie, fără nici un fason, într-o haină bărbătească de ploaie, legată la mijloc cu o curea de piele. Haina îi ajungea pînă la glezne. De sub tivul murdar de noroi apăreau porțiuni de piele

roşie împroşcată cu noroi. În picioare avea pantofi albi de pînză murdari, care apăreau din nişte galoşi uriaşi, traşi parcă greşit pe picioare, astfel încît se curbau în afară în dreptul degetelor, în arcuri ridicole, de neimaginat. Pe cap avea rămăşiţele, ude leoarcă, a ceea ce ar fi putut fi cîndva o bască. De sub ea îi atîrna părul ud, ca nişte cozi de raţă tîrîte prin noroi. Strîmb, pe un nas scurt, borcănat, stătea un pince-nez cu rame aurii. Din spatele lui clipeau şi tremurau nişte ochi care păreau imenşi, înceţoşaţi, de o culoare nedefinită. Dintre şuviţele încîlcite se ivea faţa rotundă ca o băşică prost pictată, înfiptă în vîrful unei pietre funerare reprezentînd o efigie grotescă imaginată de un copil. Dintre buze se auzeau sunete incoerente, stranii. Îşi aplecase capul pentru a se feri de lumină şi, chiar în timp ce continua să-şi mişte repede maxilarele articulînd sunetele, făcea eforturi zadarnice, stîngace, să-şi îndrepte pince-nez-ul.

Verity vorbi din mijlocul oaspeţilor ei, care acum se înghesuiau cu gurile căscate de uimire în uşa vestibulului :

— *Bucătăreasa !* Pentru numele lui Dumnezeu ce cauţi aici ?

Anne Lavenham, dînd din umeri, se îndepărtă de grup. Se duse şi se aşeză pe braţul fotoliului pe care stătea iubitul ei. Îşi puse o mînă pe umărul care încă mai tremura al lui Hugo şi-şi lipi capul de al lui.

— Credeam că eşti nebun, iubitule, dar nu eşti. Nu eşti.

Cuvintele următoare se pierdură într-un val crescînd de rîs reţinut.

Fotoliul pe care stăteau se afla chiar lîngă intrarea în vestibul, astfel că le ajungeau la urechi bolboroselile noii venite, la fel de clar ca şi cînd ar fi fost acolo ; bolboroseli care se transformară dintr-o dată în vorbire coerentă.

Cei doi încetară să rîdă şi prinseră să asculte. Auziră o revărsare de cuvinte pe un ton înalt, ascuţit, tremurat din cauza unei emoţii în care se desluşea furia.

— Nu sub acelaşi acoperiş, am zis ! se auzea glasul. Nu sub acelaşi acoperiş ! Pleci ori tu ori eu, am zis ! Ce-are să spună doamna, eu nu ştiu, am zis ! Şi cînd te gîndeşti că tot timpul domnul colonel stătea acolo la mine în hol şi eu alergam de colo-colo căutîndu-l pe ticălosul care era chiar sub nasul nostru, cum s-ar zice tot timpul. Cînd te gîndeşti că asta e fata pentru care am fost mai mult decît o mamă, pot s-o

jur. Puteați să mă doborîți cu o pană cînd i-am găsit. A fost o întîmplare, deși mi se pare că a fost mîna Atotputernicului, altfel cum de mi-a venit în cap ideea mult după ce domnul colonel plecase și eram toți siguri că ticălosul nu-i în bungalow, ci că plecase probabil și hoinărea undeva prin furtună — cum de mi-a venit ideea să mă duc să schimb o vorbă cu tîrfa ? Ce altceva putea fi decît mîna Domnului, cînd te gîndești că tîrfa asta nerușinată îl avea în cameră tot timpul cît domnul colonel întreba de el și eu căutam în camera lui și băteam la ușile fetelor și întrebam dacă nu l-au văzut cumva. Niciodată, niciodată n-am să pot să uit, cît oi trăi, șocul pe care l-am avut cînd am apăsat pe clanța ușii ei și am intrat, că ea uitase s-o încuie. N-aș spune nici lui Dumnezeu, nici oamenilor, nici animalelor ce mi-au văzut ochii ! Dacă însuși Arhanghelul Gabriel ar coborî pe pămînt în toată strălucirea lui și mi-ar cere să-i spun ce mi-au văzut ochii, nici un cuvînt nu mi-ar ieși de pe buze ! Sînt lucruri pe care nici o femeie cinstită, cu frica lui Dumnezeu, n-ar lăsa să-i iasă de pe buze. Nu, nici bătută ! Ce-am făcut după ce mi-am dat seama că, de-mi plăcea sau nu ce vedeam, era adevărul, întreg adevărul, și numai adevărul, n-aș putea să vă spun nici sub jurămînt, așa am fost de scîrbită și uimită. Da știu ce i-am spus ei. I-am spus așa : „E o minune că Atotputernicul nu trimite pe pămînt o flacără să te ardă în păcatul tău !“ Și ea ce mi-a răspuns ? Mi-a vorbit cu respect și remușcare în glas ? Nu ! Ca o nerușinată ce e, nu mi-a răspuns decît cu obrăznicii sfruntate, stînd acolo cum nici o femeie cinstită nu s-ar lăsa vreodată să fie văzută. Mi-a spus, mi-a spus... Da nu pot să repet altor urechi ce mi-a spus, doar atîta am să vă spun : se mîndrea în păcatul ei, acum că fusese prinsă asupra faptului. Și cuvintele pe care le-a folosit tîrfa... ați crede că erau destul ca să-l facă pe cel ce le rostea să cadă mort. Și ea se mîndrea în păcatul ei ! Se mîndrea în păcatul ei ! Era *mîndră !* Și chiar *rîdea !* Rîdea cînd îmi spunea că ticălosul fusese cu ea chiar de cînd toți ne-am dus la culcare devreme, ca niște buni creștini, oameni cu frica lui Dumnezeu. Să vă spun cum rîdea ? Era un sunet rău, nefiresc. Așa era...

Glasul se opri, pentru a fi înlocuit de alt sunet, mai isteric chiar decît cel precedent...

— Oh, întrece măsura ! spuse Hugo Forsyth.

Şi sărind în picioare, ieşi ca o săgeată pe uşa vestibulului. Anne îl urmă, mai încet. Uitîndu-se printre Verity şi Bellamy, văzu că Skinner şi Hugo o apucaseră pe femeia care tremura şi gemea. O scuturau. Capul îi atîrna moale ca un cap de păpuşă prins prost de un corp diform. Gemetele se înteţiră. Hugo Forsyth îi dădu deodată drumul de umeri, îşi ridică mîna stîngă şi, cu palma o lovi tare peste obraz. Lovitura răsună ca pocnetul unui bici.

— Dar opreşte-te odată ! strigă Hugo Forsyth cu o forţă uimitoare.

Lovitura şi zgomotul făcură ceea ce scuturatul nu reuşise. Gemetele scăzură. Atîrnînd inertă în braţele lui Skinner, femeia numită Minnie Walters suspina, sufla şi ofta.

— Mai bine duceţi-o sus, spuse Bellamy.

Verity aprobă din cap.

O procesiune înceată — Hugo Forsyth şi Skinner sprijinind trupul fără vlagă al femeii — urcă scările. În urma lor mergeau lady Destrier şi Norman Bellamy.

Curînd Norman Bellamy coborî la cei ce aşteptau în hol.

— Ceilalţi vor fi jos într-un minut, le spuse. Lady Destrier vorbeşte cu ea. Aproape că şi-a revenit.

2

Verity coborî încet, cu garda în urma ei. Norman Bellamy se duse s-o întîmpine.

— Ai scos ceva de la ea ? o întrebă.

Verity dădu din cap afirmativ. Înainte de a vorbi, înghiţi o dată sau de două ori. În cele din urmă spuse :

— Destule. Norman, nu există nici o şansă să fi fost Wilcox. Nici o şansă.

Vorbea foarte încet, încît cuvintele nu ajungeau pînă la bărbaţii care se opriseră pe trepte în spatele ei. Îl privi tăcută pe Bellamy, susţinînd fără să clipească privirea-i sumbră. El văzu, cu o durere neaşteptată care i se observă într-o crispare bruscă a gurii, că deşi stătea dreaptă şi era stăpînă pe sine, tremura totuşi uşor din tot corpul. Paloarea ei părea

mai puternică, iar sub ochii negri i se vedeau cearcăne vinete. Bellamy spuse foarte încet :

— Să nu-ţi fie teamă !

Ea continuă să-l privească. Buzele pline i se despărţiră într-un zîmbet, iar el se minună din nou.

— O spui tu ! vorbi Verity.

Bellamy se întoarse. Spuse, ridicînd glasul astfel ca să fie auzit de grupul de lîngă cămin şi de bărbaţii care încă mai stăteau pe scară :

— Lady Destrier ar vrea să mergem cu toţii în camera mare. Numai pentru cîteva clipe.

Se schimbară priviri şi şoapte. Toţi se îndreptară spre uşa camerei mari. Bellamy rămase nemişcat, cu Verity lîngă umărul lui. Arătă cu mîna spre Skinner şi Hugo Forsyth.

— Şi eu, doamnă ? întrebă Skinner.

Verity îi zîmbi.

— Bineînţeles, Skinner. Nu ne putem lipsi de dumneata.

Skinner trecu în urma lui Forsyth. În timp ce traversau încet holul, Verity îl apucă pe Bellamy de braţ. Spuse în şoaptă :

— Ce-ai de gînd să faci ?

— Am un singur lucru de făcut. Ai încredere în mine.

Intrară ultimii în cameră. Ceilalţi stăteau în picioare, în mijlocul camerei. Bellamy închise uşa în urma lui şi, întorcîndu-se, o încuie. Scoase cheia, o aruncă în aer, o prinse şi o strecură în buzunarul drept al hainei de seară. Simţi privirea atentă, uimită a opt perechi de ochi. Rămase pe loc. Stătea cu picioarele uşor depărtate. Îşi ţinea mîinile în buzunarele hainei, cu degetele mari afară. Spuse ridicînd puţin glasul :

— Nu, nu sînt nebun ! Skinner, asigură-te că toate ferestrele sînt încuiate şi trage perdelele.

— Am înţeles, domnule, spuse Skinner, şi se puse pe treabă.

Pînă ce ultima perdea nu fu trasă cu scîrţîit de inele şi foşnet moale de mătase grea, nimeni nu scoase un cuvînt. Apoi Bellamy vorbi din nou :

— Sîntem în situaţia de la început. Wilcox nu e omul nostru. Şi dacă Wilcox nu e omul nostru...

Se întrerupse. Privirea lui se plimbă încet asupra celor ce-l ascultau.

— Dacă Wilcox nu e omul nostru, se auzi glasul lui Norfolk de data aceasta nu chiar așa de afabil, atunci ceea ce trebuie să facem, colonele, este să ieșim afară în împrejurimi și să-l căutăm pe omul care nu e Wilcox.

— Nu ! spuse Bellamy.

— Oh ! se auzi glasul lui Norfolk.

— Nu ! Înainte de a ieși „afară în împrejurimi", domnule Norfolk, cred că e mai bine să rămînem aici, înăuntru.

— Adică ? întrebă Norfolk

— Adică, cred că e timpul să ne convingem că omul pe care-l căutăm nu se află în camera asta.

Timp de un minut, care păru de zece ori mai lung, liniștea se așternu grea în cameră. Apoi, de pe buzele strînse ale lui George Presdale ieși un fluierat lung.

Sonia Kepple se ridică în picioare. Avea glasul ascuțit de furie.

— Asta e nebunie ! Există doar...

— Potolește-te ! o repezi Crozier.

Norfolk se îndepărtă de marginea grupului. Se duse încet spre Bellamy. Nu mai zîmbea. Vorbea pe nas mult mai accentuat decît înainte.

— Deci, poate că nebunul ăsta al dumitale se află aici în cameră. Așa crezi, colonele ? Cum propui să-l descoperim ?

CAPITOLUL VIII

De la 12,40 a.m. la 1,00 a.m.

— Wilcox nu-i omul nostru, spuse Bellamy. Deci, omul nostru ori se află aici în cameră, ori e cineva care nu are nici o legătură — nici măcar trecătoare — cu această casă. Deci, încă o dată, omul nostru ori se află aici în cameră, ori e...

— Ați dat deoparte posibilitatea ca asasinul — Bastion îl cheamă ? — să aibă un complice, spuse Hugo Forsyth.

— Nici pe departe, răspunse Bellamy.

— La dracu, există oare o întîmplare mai neverosimilă decît cea din noaptea asta ?

— Hugo, te rog lasă-l pe Norman să continue ! spuse Verity.

Forsyth o privi.

— Iartă-mă, spuse, şi tăcu.

— Cred că lady Destrier are dreptate, spuse Bellamy. Lăsaţi-mă să termin ce am de spus ; apoi o să vă spuneţi părerile. Să revenim deci : ori ucigaşul se află aici în cameră, ori întreaga ticăloşie care s-a sfîrşit cu moartea lui George Crecy a fost săvîrşită de un om care a acţionat complet dinafară. Dacă ţineţi seama de tot ce s-a întîmplat astă-seară, de la trimiterea scrisorii care nu a venit prin poştă, pînă la asasinarea bietului George Crecy, va trebui să fiţi de acord cu mine că e mult mai probabil ca omul nostru să *nu* acţioneze complet dinafară.

— Bineînţeles, spuse Norfolk.

Bellamy îl privi pe Crozier.

— Dar dumneata ce crezi, domnule ?

Crozier îşi lăsă în jos un colţ al gurii şi ridică din umeri cu o mişcare uşoară. Nu spuse nimic. Privindu-l, ochii lui Bellamy se îngustară. Cînd intrase prima oară în casă, domnul Paul Crozier păruse culmea nonentităţii uşor latinizate. Acum devenea vizibilă, cu fiecare moment mai mult, o forţă plină de hotărîre.

Bellamy îl privi pe Norfolk. Descoperi şi la el o schimbare, deşi mai subtilă ; atît de subtilă încît nu-şi putea bate capul s-o analizeze acum. Îl privi pe Hugo Forsyth şi spuse :

— Ce crezi, bineînţeles în afară de ce-ai spus chiar acum ?

— În ceea ce priveşte ipoteza dumitale, sînt de acord.

— Presdale, ce părere ai ? întrebă Bellamy.

George Presdale, care stătea pe braţul canapelei lîngă drăgălaşa, dolofana Sonia Kepple, din nou stăpînă pe ea, privea în jos, spre capul ei drăguţ, brunet, fără să pară că a auzit. Bellamy repetă, tăios :

— Presdale, ce părere ai ?

Tînărul ridică privirea uimit. Îşi trecu o mînă peste frunte şi răspunse plictisit :

— N-am nici o părere. Nu pretind că înţeleg ceva din toate astea, doar că e îngrozitor.

— Skinner, dumneata ? întrebă Bellamy.

Skinner își ciocni călcîiele.

— Domnule, spuse el, după părerea mea aveți perfectă dreptate.

— Secolul XX, Norman, spuse Verity. Libertate, egalitate și fraternitate ! Să fie auzită pe acest pămînt și vocea femeii !

— Și *tu* ce crezi ? întrebă Bellamy.

— Cred că ai dreptate, răspunse Verity.

Își ținu respirația și veselia forțată dispăru din glasul ei :

— Dar Hugo a avut o idee îngrozitoare. Mă refer la complice.

— Nu e mai rău decît posibilitatea ca..., începu Bellamy.

Verity ridică o mînă.

— O știm cu toții !

Bellamy o privi pe Anne Lavenham și spuse :

— Domnișoară Lavenham, ai ceva de spus ?

Anne Lavenham clătină din cap.

Bellamy o privi pe Sonia Kepple.

— Dumneata, doamnă ?

Ea se ridică foarte dreaptă și spuse :

— Eu am o mulțime de spus. E barbar ! E nedrept ! Există un singur lucru de făcut. Am spus-o mai înainte, dar am fost oprită. O voi spune acum iar. Chemați poliția !

— Cum am putea ? întrebă Bellamy. Firele de telefon sînt tăiate. Mașinile sînt stricate. Sînt zece mile de ținut sălbatic de aici pînă la cel mai apropiat polițist, care e probabil un copoi gras de țară incapabil să dea vreun ajutor decît atunci cînd se fură un cal.

Femeia deschise din nou gura să vorbească, dar înainte de a spune ceva, se uită la cei doi bărbați cu care venise. Ochii lor erau ațintiți asupra ei. Sfidarea ei mîndră parcă dispăru și se cufundă din nou în colțul canapelei, fără a mai scoate o vorbă.

— Acum aș vrea să vă amintiți, spuse Bellamy, — nu că aș avea impresia că ați uitat ! — că sus se află trupul neînsuflețit al unui om care, acum o oră, era viu. A fost omorît în timpul cercetării organizate de el însuși. Asta înseamnă că a fost omorît aproximativ între unsprezece jumătate și douăsprezece. Propun ca mai întîi să cerem fiecărui membru al grupului să ne spună exact unde era și ce făcea în intervalul de timp dintre momentul cînd a pornit la treabă și cel cînd a terminat.

Îl privi pe Norfolk.

— Să începem cu dumneata ?

Norfolk se înclină scurt, ironic. Încă mai zîmbea.

— Am fost lăsat aici să le păzesc pe doamne. O sarcină într-adevăr încîntătoare. Ușoară și, dacă mă pot exprima astfel, emoționantă în sensul cel mai plăcut al cuvîntului.

— N-ai ieșit din cameră ? întrebă Bellamy.

— Bineînțeles că am ieșit, colonele, răspunse Norfolk. Nu mi-aș fi îndeplinit sarcina cum se cuvine dacă, din cînd în cînd, n-aș fi ieșit să arunc o privire prin hol și prin colțurile mai îndepărtate.

— De cîte ori ai ieșit din cameră ?

Norfolk dădu din umeri.

— Poate că una din doamne ne-ar putea spune.

Bellamy o privi pe Verity, care răspunse după o clipă :

— Cred că de trei ori.

Se întoarse spre Anne Lavenham :

— Așa e ?

— Cred că da, răspunse Anne.

Bellamy o privi pe Sonia Kepple.

— Ne-ați putea ajuta, doamnă ?

— Nu, răspunse femeia.

Apoi, după ce se gîndi puțin :

— N-am nici cea mai mică idee.

— Să zicem că de trei ori.

Bellamy îl privi pe Norfolk :

— Care a fost intervalul cel mai lung cît ai stat afară ?

Norfolk dădu din umeri.

— Nu m-am cronometrat, colonele. Întreabă-le pe doamne.

Verity spuse :

— De două ori a lipsit cel mult un minut. O dată a lipsit mult mai mult.

— Cît ? întrebă Bellamy.

— E așa de greu de spus, spuse Verity. În general n-am noțiunea timpului, iar astă-seară timpul pare mult mai elastic ca de obicei. Încearcă tu, Anne.

— Îmi amintesc, spuse Anne Lavenham. Parcă au fost secole. Poate pentru că eram cu sufletul la gură. Cred că cinci minute, dar desigur că nu au fost atîtea. Să zicem trei.

— Norfolk, ai lăsat ușa deschisă de cîte ori ai plecat ?

Norfolk clătină din cap. Încă mai zîmbea. Încă avea glasul netulburat.

— Bineînţeles că nu. Puteam să las uşa deschisă şi să le fac pe doamne să simtă că nu sînt în siguranţă ?

— Ai închis-o de fiecare dată ?

Norfolk aprobă din cap.

— Eu l-am rugat, spuse Verity.

— Deci, cu mine ai terminat, spuse Norfolk. Pot să stau jos, căpitane, vreau să zic colonele ?

— Cine urmează ? întrebă Bellamy. Ce ai de spus, Forsyth ?

Hugo Forsyth se sprijinea de pian, în dreapta lui Verity. Îşi scoase ţigara din gură.

— Dă-i drumul, spuse.

— Care a fost sarcina dumitale ?

— Firele de telefon. Afară. Să găsesc unde au fost tăiate.

— Şi ai găsit ?

— După cum ţi-am spus. Au fost tăiate mai bine de şase metri din firul principal la vreo sută de paşi de la capătul aleii şi altă bucată mare din firul care face legătura cu bungalowul, chiar în colţul pavilionului de vară.

— Dacă mi-amintesc bine, ai fost printre primii care au plecat.

— Da.

— În timp ce erai afară, ai văzut pe altcineva din restul grupului ?

— Fără să disting cine era. O clipă, totuşi — te-am văzut pe dumneata şi pe Crozier venind spre garaj. Mai tîrziu am mai văzut pe cineva, ba cred că erau doi, la cîtva timp unul de altul, dar n-aş putea să-ţi spun cine erau.

— Cînd te-ai întors ?

— Nu m-am uitat la ceas.

— Vreau să ştiu dacă ai fost printre primii sau printre ultimii.

— Pe la mijloc.

Bellamy îi privi pe ceilalţi bărbaţi ; pe Presdale care şedea pe braţul canapelei ; pe Norfolk şi Crozier stînd împreună lîngă fereastra din mijlocul peretelui sudic ; pe Skinner, o siluetă rezervată în spatele pianului. Întrebă :

— L-a văzut cineva pe domnul Forsyth în timp ce-şi făcea datoria afară ?

— Nu, spuse Norfolk.

Crozier clătină din cap.

— Nu, domnule, spuse Skinner.
— Dumneata, Presdale ?
— Nu.
— Bine ! Mulțumesc, Forsyth. Și acum, cine ? Dumneata, Crozier ?
— Foarte bine.
Croizer vorbi fără să-și scoată țigara din gură. În timp ce-și mișca buzele, țigara se clătina în sus și în jos.
— Știu la ce oră ai plecat, spuse Bellamy, și unde te-ai dus, pentru că am mers cu dumneata pînă la garaj. Te-am văzut intrînd în garaj. Apoi eu m-am dus la bungalow.
— Dumitale cine o să-ți pună întrebările ? întrebă Crozier.
Pînă și vocea i se schimbase. Acum era dură, cu un accent străin, ciudat și necunoscut.
— Oricine. După ce-o să termin.
Crozier se ridică în picioare. O clipă, cei doi bărbați se priviră de la distanța de trei pași dintre ei. În cele din urmă, Crozier spuse :
— Dă-i drumul.
— Ce-ai făcut în garaj ?
— M-am uitat la mașini.
— Cîte ?
— Doar știi. Dar am să-ți spun — patru.
— Le-ai cercetat pe toate ?
— Fii rezonabil ! Bine, dacă vrei să-ți spun, le-am cercetat pe toate. Și am descoperit că toate au aceleași stricăciuni. Toate au firele de contact tăiate.
— Ce-ai făcut după ce ai cercetat ultima mașină ?
— Mi-am scos o țigară.
— Și pe urmă ?
— Am fumat-o.
— Înainte de a te întoarce în casă ?
— Înainte de a ieși din garaj. Nu puteam fuma afară din cauza ploii.
— Cît timp ți-a luat fumatul ?
Crozier ridică din umeri.
— *Quien sabe ?*
— După ce ai terminat de fumat, ce-ai făcut ?

— Am încuiat garajul, am pus cheia în buzunar și m-am întors.

— Te-ai întors primul în casă ?

Crozier clătină din cap și arătă cu degetul spre Presdale care stătea pe canapea:

— Nu. El a ajuns înaintea mea. Mi-a dat drumul înăuntru. Gata ?

— Da, răspunse Bellamy. Și acum dumneata, Presdale.

— Da, spuse George Presdale fără chef.

— Ce sarcină ai avut ?

— Să cercetez în general. A trebuit să fac un cerc larg și apoi să mă întorc în cercuri mai mici spre casă.

— Așa ai făcut ?

— Da.

— Ai văzut pe cineva ?

— Da.

— Pe cine ?

— Pe dumneata, pe Crozier și încă pe cineva. Era la o oarecare distanță. Nu sînt sigur dacă era Skinner sau Forsyth.

— N-ai găsit nimic altceva, n-ai văzut pe nimeni altcineva ?

— Nu.

— Te-ai întors primul în casă ?

— Da.

— Cum ai intrat ?

— Cu semnalul : trei bătăi în ușă și un țîrîit scurt la sonerie.

— Cine a deschis ?

— Lady Destrier.

— Singură ?

— Nu.

Si arătă cu capul spre Norfolk :

— Împreună cu el.

— Mulțumesc. Cu dumneata am terminat. Și acum, Skinner.

Skinner veni din spatele pianului. Rămase la cîțiva pași depărtare de Bellamy, în poziție de drepți.

— Ce sarcină ai avut, Skinner ?

— Aceeași ca și domnul Presdale, domnule, numai că a trebuit să înconjor casa în partea cealaltă.

— Și ai înconjurat-o ?

— Da, domnule.
— Ai mai văzut pe altcineva ?
— Pe domnul Presdale, domnule, o dată, la început.
— Te-ai ținut de cercurile dumitale ?
— Nu, domnule.
Bellamy privi mirat.
— Ei ? De ce nu ?
— Am făcut înconjurul casei, domnule, și apoi mi-a venit deodată în minte că nimeni n-a căutat pe plajă, așa că am coborît.
Skinner privi trist în jos, spre pantofii și pantalonii săi murdari de pămînt și de nisip.
— Știți, domnule, cunosc drumul în jos pe scări și... — ridică din umeri — ...m-am gîndit că nu fac nici un rău.
— Bineînțeles că nu. Cînd te-ai întors în casă ? În comparație cu ceilalți, vreau să spun.
— Cred că am fost al treilea, domnule. În orice caz, domnul Presdale mi-a dat drumul înăuntru. Iar pe domnul Forsyth nu l-am văzut.
— Asta-i tot, spuse Bellamy, mulțumesc.
Norfolk rîse.
— Ți-a venit rîndul, colonele, nu-i așa ?
— Desigur.
Tonul lui Bellamy era inflexibil. Norfolk, chicotind încă, privi în jur.
— Cine vrea să-l chinuie pe colonel, băieți ?
Forsyth spuse dintr-o răsuflare :
— Voi fi judecător și voi fi și juriu.
Norfolk se uită la el.
— Ce înseamnă asta ?
— Nimic, spuse Forsyth. Nimic.
Norfolk îl privi pe Bellamy.
— Se pare că nimănui nu-i place însărcinarea asta, colonele. Dar asta va întregi cercetarea, nu-i așa ?
— Atunci, fă-o dumneata.
— Bine. Deci, ce-ai de spus, colonele ?
— Am fost cu Crozier pînă la garaj. L-am văzut deschizînd ușa și intrînd înăuntru, apoi m-am dus spre bungalow.
— Cam cît e de departe bungalowul ?
Bellamy se gîndi.
— Vreo optzeci sau o sută de metri.

— Te-ai mai întîlnit cu altcineva dintre cei ce căutau ?
— Nu.
— Cînd ai ajuns la bungalow, ce-ai făcut ?
— Am bătut pînă mi s-a deschis.
— Cine ţi-a deschis ?
— Bucătăreasa.
— Bucătăreasa care a venit aici şi care a fost chiar acum dusă şi culcată sus ?
— Da.
— Din cîte am auzit, am înţeles că i-ai spus că voiai să vorbeşti cu şoferul dumitale, Wilcox.
— Da.
— De ce voiai să vorbeşti cu Wilcox ?
— Voiam să văd dacă Wilcox e acolo. Dacă nu, atunci aş...
— O secundă, colonele ! Îl suspectai pe Wilcox cînd te-ai dus la bungalow ?
— Nu, dar lady Destrier îmi sugerase că ar fi poate cazul să-l suspectez.
— Înţeleg. Ce s-a întîmplat după ce i-ai cerut bucătăresei să-l găsească pe Wilcox ?
— Ştii foarte bine ce s-a întîmplat !
Acum, tonul lui Bellamy era furios. Norfolk continua să zîmbească.
— Iartă-mă ! Nu vreau să te jignesc ! Totuşi, ce s-a întîmplat.
— Bucătăreasa s-a dus spre camera lui Wilcox. A bătut la uşă, dar n-a primit nici un răspuns. A coborît şi mi-a spus că nu-l poate trezi. M-am dus eu însumi sus şi am intrat în cameră. Era goală. Patul era nedesfăcut.
— Livreaua lui era acolo ?
— Da. Dar bineînţeles că nu ştiam dacă are şi alte haine cu el. Atunci bucătăreasa le-a trezit pe celelalte servitoare, o jupîneascĕ şi o fată în casă. Ele au ieşit din camerele lor şi le-am întrebat ce ştiu de Wilcox. Atunci bucătăreasa şi jupîneasa au spus... dar e absurd ! Aţi auzit-o pe bucătăreasă. Ştiţi exact ce s-a întîmplat.
Norfolk continua să zîmbească.
— Cînd te-ai întors, colonele, al cîtelea ai ajuns ?

— Ştii foarte bine că am ajuns ultimul.
— Da. Cred că asta-i tot.
— N-ai tras nici o concluzie ? întrebă Bellamy.
— Dumneata ai tras vreuna ? întreba Norfolk.
— Da, spuse Bellamy. Acum ştim ceva. Ştim că nu există nimeni în această cameră, inclusiv eu, care ar putea dovedi altfel decît dîndu-şi cuvîntul de onoare că nu este el ucigaşul.

CAPITOLUL IX

De la 1,00 a.m. la 1,15 a.m.

Tăcerea cea mai grea din acea noapte a tăcerilor fu în cele din urmă întreruptă de Norfolk :
— Totul e în regulă, colonele. În re-gu-lă.
Glasul i se schimbase. Nu se simţea în el nici intenţia de zeflemea, nici cea de a face plăcere. Era un ton jos şi blînd, deşi, într-un fel ciudat, ameninţător.
— M-am inclus şi pe mine, vorbi Bellamy, mai mult îngînînd decît rostind cuvintele.
— Da. Aşa e. Dar asta înseamnă cu foarte puţin mai mult decît nimic ! spuse Norfolk.
Şi, întorcîndu-se spre Crozier :
— Ce zici, Paul ?
Crozier aprobă, dînd din cap.
— Cu foarte puţin mai mult decît nimic ! repetă Norfolk. De ce ? Pentru că ne-ai spus că eşti unul din cei trei pe care îi urmăreşte ucigaşul nebun...
Bellamy îl întrerupse. Avea un ton la fel de rece ca şi privirea :
— N-am spus că mă suspectez pe mine însumi. Am spus doar că, întrucît astă-seară a fost ucis un om aici, nici unul dintre cei şase bărbaţi de aici nu ar putea *dovedi* că nu el este ucigaşul.
— Te-am auzit prima dată, spuse Norfolk. Lăsînd la o parte cuvintele ca atare, ce-ai vrut cu adevărat să spui e că fie eu, fie Paul Crozier este omul dumitale.
Se întoarse spre Crozier :

— Ce zici, Paul ?

Crozier aprobă din cap.

— De ce ești atît de sigur că mi-am îndreptat... ăă... bănuielile spre dumneata și spre prietenul dumitale ?

Crozier veni spre pian. Pășind leneș, se apropie de Norfolk și rămase lîngă el. Norfolk vorbi :

— E firesc. Sînt șase bărbați. Fără dumneata sînt cinci. Despre trei dintre ei știi tot. Unul — îl privi pe Presdale — am înțeles că e rudă cu bărbatul care a fost omorît. Altul e un servitor de încredere al lady-ei Destrier. Iar celălalt se pare că ocupă un anume loc în familia lady-ei Destrier — nu sînt sigur ce loc. În orice caz, e clar că nici unul dintre acești trei bărbați n-ar putea fi nebunul dumitale. Așa că, domnule colonel, ceea ce ai vrut cu adevărat să spui chiar acum e că fie eu, fie Paul Crozier este nebunul. Dacă crezi că unul dintre noi doi e nebunul, celălalt e complicele lui ; iar dacă crezi că unul dintre noi doi e nebunul, care a acționat de unul singur și i-a ascuns celui mai bun prieten al lui de o viață întreagă că el este omul numit Basildon sau cum îl cheamă, asta nu contează nici cît negru sub unghie : faptul este de ajuns, și acest fapt e că, în ochii dumitale, fie eu, fie prietenul meu e un ucigaș.

Îl privi pe Crozier :

— Așa e, Paul ?

Crozier aprobă din cap.

— Te grăbești să tragi concluzii, domnule Norfolk.

Lady Destrier, dreaptă și nemișcată, singurul semn de viață în ea fiind ochii strălucitori de pe chipul alb, simți cum două mîini reci o apucă de brațul gol. O voce îi șopti ceva la ureche ; vocea Annei Lavenham, redusă la șoaptă, totuși tremurată din cauza unui lucru care, dacă n-ar fi fost stăpînit, ar fi dus-o la isterie :

— Sinistre concluzii.

Verity se întoarse. Își eliberă ușor brațul și și-l puse în jurul umerilor fetei.

Anne Lavenham se trase puțin înapoi. Rămase și ea dreaptă și spuse, tot în șoaptă :

— Iartă-mă, draga mea. Acum mă simt bine.

Norfolk îl privi pe Bellamy și spuse :

— Concluziile au fost îndreptate împotriva noastră. Ce zici, Paul ?

Crozier aprobă din cap.

— Fiindcă te-ai grăbit să tragi concluzii, domnule Norfolk, spuse Bellamy, să presupunem o clipă că, într-adevăr, cred că fie dumneata, fie domnul Crozier este Bastion ; şi că fie dumneata, fie domnul Crozier, fie amîndoi, l-aţi omorît pe generalul Crecy. Care e răspunsul dumitale ?

Norfolk îşi puse mîinile în buzunare, îşi înclină capul într-o parte şi-l privi pe Ballamy cu un început de zîmbet ciudat care-i strîmba gura. Spuse cu glas diferit, mai puţin ameninţător :

— Aşa mai merge. Răspunsul meu, colonele, e acesta : nici eu, nici Paul Crozier nu ar putea fi ucigaşul dumitale, pentru că nici unul dintre noi nu ar putea fi Bastion. De ce ? Pentru că amîndoi avem identităţi proprii, perfect valabile, care pot fi dovedite. Identităţi pe care am fi bucuroşi, colonele, să le dovedim în faţa autorităţilor în drept, dacă ne-ar cere s-o facem. Pe scurt, nici unul dintre noi nu e Bastion, şi nici unul dintre noi nu l-a cunoscut vreodată pe Bastion. Aşadar, nici unul dintre noi nu poate *fi* Bastion, sau măcar un complice de-al lui Bastion. Sîntem cetăţeni paşnici, ce zici, Paul ?

Crozier aprobă din cap. Dar, spre surprinderea celorlalţi, de data aceasta şi vorbi :

— E în regulă, în regulă !

Acum glasul lui era fără doar şi poate glasul unei persoane diferite de aceea care păruse a fi cînd intrase în casă. După o pauză, adăugă :

— Sîntem cam sătui de tărăboiul ăsta !

Zîmbetul lui Norfolk deveni mai larg.

— Ai dreptate, Paul. Ce facem ?

— O-ntindem, spuse Crozier.

— Bineînţeles. Bravo ţie. Dar cum ? întrebă Norfolk.

— Luăm nişte sîrmă şi punem fire de contact la maşină.

— Se poate ?

Crozier aprobă din cap.

— Auzi, colonele ? Plecăm, spuse Norfolk.

— Nu ! rosti Bellamy.

— Ai auzit, Paul ?

Crozier dădu din cap. Ochii lui negri şi ochii albaştri ai lui Norfolk fixau silueta înaltă şi elegantă care stătea între ei şi uşă.

— Cheia e la dumneata, colonele, spuse Norfolk.

— Ştiu.
Crozier se duse spre el, oprindu-se la un pas. Întinse mîna, cu palma în sus.
— Hai ! spuse.
Bellamy privi în jos spre el cu o dezaprobare pe care nu mai încerca s-o ascundă.
— Hai ! repetă Crozier.
Norfolk înaintă lîngă el.
— Nu ! spuse Bellamy.
Privi peste capetele celor doi bărbaţi de lîngă el. Ochii lui căutau ochii celorlalţi trei bărbaţi. Întîlni privirea lui Skinner şi a lui Forsyth. Făcu o mişcare uşoară cu capul. Skinner se apropie cu paşi repezi, uşori şi rămase lîngă el, dar nu prea aproape. Veni şi Forsyth, dar mai încet. Cînd ajunse lîngă Bellamy, se opri între el şi Skinner.
— Ce-i asta, colonele ? întrebă Norfolk. Ne luăm la bătaie ?
Crozier rîse pe neaşteptate ; un sunet urît, mîrîit. Sub linia subţire a mustăţii negre, buza superioară descoperea într-un colţ al gurii dinţii strălucitori.
— Presdale ! spuse aspru Bellamy.
George Presdale era încă pe canapea. Stătea foarte aproape de Sonia Kepple care, mulţumită trusei de machiaj şi temperamentului său, era acum atît de calmă, de parcă aceasta ar fi fost petrecerea la care se aşteptase. Capetele le erau apropiate, iar Presdale îşi sprijinea braţul drept de spătarul canapelei, pe după umerii ei frumoşi, rotunzi, cu pielea măslinie.
— Presdale ! repetă Bellamy.
George Presdale ridică ochii. O clipă, privirea lui exprimă o interogare obişnuită, lipsită de interes, apoi, cînd semnificaţia grupului de bărbaţi i se lămuri în minte, deveni o privire încruntată de uimire. Se ridică în picioare.
— O ! exclamă Sonia Kepple. Ce se întîmplă ?
George Presdale se întoarse s-o privească. Spuse cu un glas foarte blînd :
— Stai liniştită ! Nu-i nimic.
Se duse spre grup, oprindu-se la o oarecare distanţă, dar în rînd cu Crozier şi Norfolk. Îşi băgă mîinile în buzunarele hainei gri, care fusese elegantă, dar acum era udă leoarcă. Trupul descărnat de călăreţ şi-l ţinea mai drept ca de obicei. Pe chipul slab, bătut de vreme, apăruseră trăsături vădind gravitate şi maturitate ; vaga expresivitate obişnuită a privirii

dispăruse, şi cînd vorbi se auzi un glas rece şi hotărît, cum nu mai fusese în cursul acelei nopţi îngrozitoare.

Anne Lavenham îi şopti lui Verity la ureche :

— Aşa arată cînd călăreşte.

— Ce s-a întîmplat ? întreabă George Presdale.

— Doamne Dumnezeule ! N-ai fost atent ?

— Nu.

— Doamne Dumnezeule ! repetă Bellamy.

— De fapt, ce s-a întîmplat ? insistă George Presdale.

Bellamy îl privea uimit.

— Domnii Crozier şi Norfolk sînt convinşi că suspectez pe unul dintre ei, sau pe amîndoi, în legătură cu moartea lui Crecy...

— Aşa e ? îl întrerupse Presdale.

— Nu e vorba de asta. Cum ai fi auzit chiar acum dacă ai fi fost atent, sînt şase bărbaţi în această cameră şi nici unul dintre ei nu poate dovedi că nu este el asasinul lui George Crecy.

— Înţeleg, spuse rar George Presdale. Şi ce te necăjeşte ?

— Crozier şi Norfolk vor să plece. Le-am spus că nu se poate.

— Înţeleg.

— Nu rezolvi nimic, colonele, spuse Norfolk. Ce se-aude cu cheia ?

Crozier, care ţinea mîna stîngă în buzunar, iar pe cealaltă afară, întoarse capul şi, cu o încetineală gravă, inconştientă, scuipă capătul ţigării din gură. Acesta căzu aprins pe covor. Gînditor, îl apăsă cu piciorul şi strivi capătul aprins.

Gestul acesta atrase asupra lui privirea îngrozită, uluită a opt perechi de ochi, dar el rămase, cel puţin în aparenţă, complet indiferent.

Anne Lavenham spuse cu o voce rece, clară, care, deşi nu era ridicată, era mai ascuţită decît mai multe ţipete la un loc :

— Căpitane Presdale, cine sînt prietenii dumitale ?

— Linişteşte-te, prostuţo ! spuse Verity, zîmbind.

— Da, Presdale, cine sînt aceşti oameni ? întrebă Bellamy.

— Domnul Jeremy Norfolk, din Capetown şi Cleveland ; domnul Paul Crozier, cred că e din Montreal.

— Şi doamna ? întrebă Bellamy.

— Doamna Sonia Kepple, vorbi Presdale, e fiica domnului Norfolk. Soţul ei a murit acum doi ani.

Îl privea pe Bellamy. După prima privire uluită din cauza gestului necuviincios al lui Crozier cînd scuipase ţigara pe covorul gazdei, nu se mai uită la nici unul dintre cei doi bărbaţi care se aflau acolo sub egida lui.

— Domnul Paul Crozier din Montreal, spuse rar Bellamy. Canadian, deci.

Crozier făcu repede o mişcare ciudată cu capul, întreruptă la fel de repede. O fracţiune de secundă păruse că avea de gînd să scuipe. Spuse :

— De acolo e şi tipul dumitale ?

Bellamy îl privi pe George Presdale.

— De cînd îi cunoşti pe aceşti oameni ? îl întrebă.

— De multă vreme, răspunse George Presdale.

— Nu vorbi prostii !

Glasul lui Bellamy era acum al ofiţerului superior.

— Regret ! N-am încotro, spuse Presdale.

Ochii lui albaştri, de gheaţă, întîlniră privirea ochilor negri, mînioşi, şi se opri asupra lor. Puţin surprins, George descoperi că Verity se afla lîngă el. Ea spuse rar :

— Căpitane Presdale, mi-ai face un mare serviciu dacă ai răspunde la întrebările colonelului Bellamy.

George Presdale o privi. Rămase tăcut, dar în cele din urmă spuse :

— Foarte bine. I-am cunoscut acum trei săptămîni.

— Unde ? izbucni Bellamy.

Presdale nu-l luă în seamă.

—Te rog, căpitane Presdale ! spuse Verity. La urma urmei, nu se poate...

George Presdale o întrerupse :

— Foarte bine, spuse fără să se uite la Bellamy. Aşteptaţi o clipă !

Se întoarse şi, cu paşi mari, repezi, se duse înapoi lîngă canapea. În celălalt capăt al canapelei, femeia mică, brunetă, stătea nemişcată şi tăcută. Avea chipul cenuşiu, de un cenuşiu îngrijorător, care ţine de obicei locul palorii la cei cu tenul măsliniu.

George Presdale se aplecă spre ea şi o întrebă :

— Ai auzit ?

Sonia Kepple dădu din cap afirmativ.

— Să le răspund la întrebări ? Sau să le spun să se ducă la dracu ?

Ea își ridică privirea spre el. Avea ochii foarte mari în comparație cu ovalul mic al feței, Își mișcă buzele ca și cînd ar fi vrut să spună ceva, dar nu se auzi nici un sunet. Vîrful limbii mici ieși și-i umezi buzele.

George Presdale se așeză lîngă ea. Își puse mîna mare pe mînile mici încrucișate în poala neagră, pe care le simți reci și tremurînde.

— Nu fi îngrijorată, îi spuse.

— Fă cum crezi că e mai bine, spuse ea.

George Presdale se ridică și se înapoie la grupul tăcut care-l urmărea cu privirea. Uitîndu-se la Bellamy, spuse :

— Am cunoscut-o pe doamna Kepple, pe tatăl ei și pe domnul Crozier la Hotelul Mitre, din Battistock. Mama stătea acolo de cîteva zile și i-a cunoscut.

— Deci, tot ce știi despre acești oameni e ceea ce ți-au spus ei ? întrebă Bellamy.

— Poate că nu știu multe, dar destul pentru a putea spune că asta e în general tot ce știe cineva despre altcineva.

— Ce caută aici ? întrebă Bellamy.

George Presdale vru să spună ceva, dar glasul lui Norfolk îl întrerupse și tăcu.

— Ascultă, colonele, spuse Norfolk, căpitanul Presdale ți-a spus tot ce-ți poate spune. Ce-ar fi să pui întrebările direct mie și prietenului meu ? Ce zici, Paul ?

Crozier mormăi ; un sunet nedefinit care putea fi la fel de bine aprobare sau dezaprobare.

— Ar fi și mai bine, colonele, să-ți spunem noi fără să ne întrebi. Mă numesc Jeremy Norfolk. Mă ocupam — căci m-am retras din afaceri — cu petrolul. Am avut, și mai am, interese mari în petrolul din Africa de Sud. Am trăit o mare parte din ultimii douăzeci și cinci de ani în Africa de Sud. De aceea a spus căpitanul Presdale că sînt din Capetown și Cleveland. Sînt văduv. Doamna Kepple e unica mea fiică. Cît a fost măritată, n-a stat cu mine. După moartea soțului ei s-a întors la mine. M-am retras din afaceri anul trecut, iar acum sînt ceea ce ai numi probabil un turist care cutreieră globul, deși mă aflu în Anglia cu scopul de a vedea dacă mi-ar place să mă stabilesc aici... După seara asta, colonele, m-am hotărît definitiv să n-o fac. Cred că pot spune...

Fu întrerupt ; o întrerupere surprinzătoare, căci venea din partea prietenului său. Crozier izbucni pe neașteptate :

— Las-o moartă. Eşti mai rău ca o moară stricată.

Norfolk tresări, întoarse capul şi se uită la prietenul său, apoi tăcu. Jumătate din zîmbetul din timpul cît vorbise cu Bellamy îi dispăruse de pe faţă. Privirea nu mai era fermă, ci se plimba de colo-colo. Îşi răsucea nervos mîinile şi, în cele din urmă, şi le ascunse, împreunîndu-le la spate. Arăta ca un om care, convins că în spatele lui se află un perete solid, descoperă deodată că nu e nimic decît aer.

Bellamy spuse, privindu-l pe Crozier :

— Care e povestea dumitale ?

— Ei, asta-i ! spuse Crozier. Poate că ai s-o afli. Dar ai s-o afli doar cînd o să vreau eu. Acum, hai !

Scoase mîna stîngă din buzunar şi o întinse din nou, cu palma în sus. Mîna dreaptă îi mai atîrna încă într-o parte, cu braţul ciudat de imobil.

— Aşteaptă ! spuse Bellamy. E clar pentru mine că, în această situaţie, nimeni nu trebuie să plece de aici pînă dimineaţă, cînd vom chema autorităţile. Dar deşi ştiu asta, voi supune la vot.

Îl privi aspru pe Norfolk, apoi pe Crozier.

— Fiţi atenţi, nu spun că voi acţiona conform votului, dar va fi o experienţă interesantă. Dumneavoastră — şi o includ şi pe doamna Kepple — credeţi că trebuie să plecaţi.

— Uf ! pufni Crozier.

Norfolk nu spuse nimic.

— Mai sînt cinci persoane în cameră, în afară de mine, urmă Bellamy. În nici un caz nu putem ajunge la balotaj. Aşa că...

Se întoarse spre Verity :

— Rămîn sau pleacă ?

— Să rămînă, spuse Verity.

— Domnişoară Lavenham ?

— Să rămînă !

— Forsyth ?

— Să rămînă !

— Presdale ?

— Mă abţin.

Bellamy îl privi fix.

— Rămîn sau pleacă ?

— Mă abţin.

Bellamy își mușcă buza de jos. Mult timp tăcu. Apoi se întoarse spre Skinner.

— După părerea mea, domnule, aceste persoane trebuie să rămînă.

Bellamy îl privi din nou pe Norfolk și Crozier.

— Vedeți ? spuse și făcu o mișcare scurtă, circulară, cu mîna.

Norfolk rosti, cu o voce care era în mod ciudat și neașteptat deconcertant de nesigură :

— Ascultă, colonele, nu mi se pare că sîntem tratați într-un mod care ar semăna cu englezescul *fair-play*.

— Of, la dracu ! mîrîi Crozier. Trebuie să punem piciorul în prag.

Se apropie cu un pas de Bellamy. Fața lui negricioasă era mai întunecată datorită unui val brusc de sînge. Ochii, îngustați ca niște crăpături, îi luceau ca ochii unui animal. Cînd începu să vorbească, își azvîrli capul în față, părînd în același timp că și-l cufundă între umerii deodată ridicați. Nu-și mișca altă parte a corpului și semăna totuși cu un arc strîns înfășurat. Spuse, cu un ton nou, ciudat, șuierător :

— Ascultă, scoate cheia ! Și scoate-o repede ! spuse, cine crezi că ești ? Dumnezeu, sau mai știu eu cine ? Spune, pentru ce crezi că am venit în fundul ăsta de țară ? Am venit pentru o serată. N-am venit să alergăm și să purtăm de grijă unor nătăfleți. Și, mai ales, n-am venit ca să fim încuiați într-o cameră ca la școală. Am avut destulă bunăvoință să vă ajutăm cît v-ați purtat cu noi cum se cuvine. Dar acum, cînd ați început să ne tratați cu superioritate, ați întrecut măsura ! Ascultă ce-ți spun : scoate cheia și scoate-o repede ! Dacă nu...

Norfolk îl întrerupse. Se apropie de prietenul său și-i puse o mînă pe braț. Spuse cu voce tremurată :

— Ușor, Paul ! Ușor !

Crozier îi dădu jos mîna cu o răsucire violentă a brațului. Nu-l privi prea mult pe posesorul mîinii. Se mai uita încă fix la Bellamy, ochii sclipindu-i printre crăpăturile îngustate.

— Dacă nu, îi spuse, ai să capeți ceea ce cauți. Și acum, scoate-o !

— Nu ! vorbi Bellamy rar, cu hotărîre. Categoric, nu ! Opinia publică se împotrivește.

— Bine ! exclamă Crozier.

Ochilor speriați ai celor două femei care priveau — căci Sonia Kepple stătea din nou ghemuită pe locul ei, cu fața ascunsă sub un braț ridicat — li se păru că totul, într-o lume nemișcată, începu dintr-o dată să se învîrtească. O dată cu acel cuvînt venit de pe buzele unui Crozier complet schimbat, păru că se deschid ușile balamucului. Și totul se petrecu așa de repede, încît succesiunea întîmplărilor deveni tulbure în mintea lor. Chiar în timp ce striga, Crozier își mișcă mîna dreaptă care atîrnase mult timp ciudat de imobilă de-a lungul corpului. Păru că se ridică fulgerător, pe sub haină. O dată cu mișcarea se auzi alt sunet, urmînd așa de repede strigătul bărbatului, încît păru aproape o continuare a lui. Sunetul venise dinspre Skinner care, chiar în timp ce-l scotea, se repezi între ei apucînd brațele lui Crozier, pe care îl imobiliză pe moment. Bellamy se mișcase și el ; și Hugo Forsyth. Doar George Presdale și Norfolk rămaseră pe loc. Cu o altă exclamație, un fel de sunet nearticulat, animalic, Crozier se desprinse. Skinner căzu. Căzînd, se încurcă între picioarele lui Bellamy care se repezea spre el, trîntindu-l. Bellamy și Skinner formau o grămadă care se străduia, numai brațe și picioare, să se ridice. George Presdale și Norfolk stăteau în continuare nemișcați. Hugo Forsyth și Crozier, care era aplecat, se înfruntau. Din nou Crozier își duse cu gestul acela ciudat mîna spre buzunarul stîng de la piept. De data aceasta scoase mîna ținînd ceva ce sclipea, de un albastru mat în lumina galbenă, blîndă. Skinner se ridică în picioare. Crozier, tăcut, cu buzele trase dezgolindu-i dinții extrem de albi, păru că-și coboară umărul stîng și-și îndoaie de la șolduri corpul în față. Bellamy se sculase în picioare. Crozier își ridică mîna dreaptă. Obiectul de un albastru mat — sau era negru ? — pe care-l ținea în mînă, sclipea în lumină. Hugo Forsyth se mișcă. Vru parcă să se repeadă cu capul spre picioarele lui Crozier, dar brațele i se încolăciră în jurul lor, chiar deasupra genunchilor, în timp ce umărul i se izbi tare în coapsa stîngă a lui Crozier. Crozier căzu. Skinner sări pe el și se așeză de-a curmezișul pe pieptul lui. Obiectul albastru — sau era negru ? — descrise stîngaci și încet un arc și căzu cu un zgomot surd, greu pe covorul gros. Bellamy se repezi spre grupul de pe podea, căzînd în genunchi și parcă scufundîndu-și brațele în grămada ce se lupta. De data aceasta Norfolk se mișcă. Își lăsă în jos mîna cu care se trăgea de buză. Cu o expresie hotărîtă, făcu o mișcare spre

grup, dar Presdale se mişcă şi el. Se opri între Norfolk şi grup şi spuse un singur cuvînt :

— Nu !

Norfolk rămase pe loc. Grămada se despărţi. Bellamy se ridică, apoi se ridică şi Hugo Forsyth şi Skinner. Crozier rămase întins pe jos. Ochii larg deschişi ai femeilor care priveau văzură că avea picioarele legate la glezne cu ceva ce se detaşa alb pe stofa neagră a pantalonilor — o batistă. Avea şi mîinile legate, capătul legăturii unindu-se cu albul manşetelor scrobite. Skinner rămase tăcut. S-ar fi putut spune, dacă pieptul nu i-ar fi săltat uşor, că aştepta ordin să aducă ţigări. Bellamy se îndreptă din talie, după ce-şi scuturase atent, cu palma, praful de pe genunchi. Hugo Forsyth, trăgînd stîngaci de un guler sucit, păşi peste bărbatul legat, se aplecă şi ridică de pe podea ceva ce minţile celor două femei, acum capabile să discearnă impresiile, văzură că era într-adevăr un revolver ciudat, parcă prea lung pentru dimensiunile lui şi de o formă neobişnuită la capătul ţevii. Forsyth se întoarse. Ţinea obiectul în palmă şi Bellamy se aplecă deasupra lui.

— Ce-i asta ? întrebă Forsyth, iar de pe buzele lui Bellamy ieşi un fluierat slab.

Bellamy se îndreptă din umeri şi spuse :

— Un revolver cu surdină. Un Hagstrom.

CAPITOLUL X

1,15 a.m.

Verity Destrier se gîndea :

Aşadar, s-a terminat ! Ciudat, nu-mi închipuiam despre el să arate aşa. Dar totdeauna se întîmplă altfel decît te aştepţi. Doamne, ce obosită sînt ! Oare ar fi deplasat dacă aş propune să mergem la culcare ? Şi totuşi, nu vreau să dorm. Nu e vorba de felul ăsta de oboseală. Nu cred că voi propune să mergem la culcare. Şi Norman, de cînd a venit aici, clipeşte tot timpul în felul acela ciudat din colţul ochiului. Noroc că Skinner a fost aşa de expeditiv. Minunat om ! Cel mai bun dintre toţi cei de aici. Totuşi, nu ştiu ce se întîmplă cu Hugo. Nu e de

loc just. De loc. Norman a făcut totul, dar într-un fel... Oricum, nu contează. Doamne, ce frică mi-a fost! În viaţa mea n-am simţit aşa ceva. Nici chiar cînd cu franţuzoaica aia bătrînă, îngrozitoare, la Lyon. Dumnezeule, asta s-a întîmplat de mult! Îmbătrîneşti. Dar, slavă Domnului, nu se vede! Oare eşti bătrînă la patruzeci de ani? Poate că nu. Băiatul ăla, Presdale, e într-adevăr atrăgător. Ciudat. Doamne, ce obosită sînt! Curios ce obosit te simţi cînd încetează să-ţi mai fie frică. Oare lui Skinner i-a fost frică atunci cînd a făcut-o? Dar lui Hugo? Cred că lui Norman i-a fost. Cît s-ar înfuria dacă i-aş spune-o Oare ceilalţi s-ar înfuria dacă aş spune asta despre ei? Ce noapte! Dacă ai scrie o carte sau o piesă, ţi s-ar spune că exagerezi. Chiar şi la Hollywood. Anne e o bomboană! Hugo are noroc. Ciudat individ Hugo. Nu poţi să-l descifrezi. Nu e ceea ce mama spunea „de familie bună". Dar asta parcă-l face mai atrăgător. Ciudat individ, Norfolk. Ciudat individ şi Norman, dacă stau să mă gîndesc. Dar tu, Verity Destrier? Eşti cea mai ciudată dintre toţi. Acum s-a terminat, şi pînă şi asta e ciudat. De fapt, dacă stau să mă gîndesc, nici nu credeam c-o să se întîmple vreodată. Mulţumesc lui Dumnezeu! Oare ce vreau să spun cu asta? Oricum, sînt recunoscătoare pentru ceva! Pentru că nu sînt de loc sigură că nu merit ce a păţit bietul George. Bietul George! De ce naiba l-am lăsat... La ce bun să gîndesc în felul ăsta? Şi era destul de drăguţ, cu tot felul dur de a fi. Asta atunci, nu acum. Şi nu vreau să spun „nu acum", vreau să spun aşa cum a fost astă-seară, cînd trăia. Bietul George! Dacă stau să mă gîndesc, a fost destul de drăguţ. Şi de fapt, nu era chiar aşa de prost cum credeau toţi. Oare cum a murit? Sper să nu fi suferit. Doamne, ce tapaj se va face din cauza asta! Mă gîndesc la ziare. Dar, nu fi nerecunoscătoare! Ce contează ce-o să scrie în hîrţoagele lor blestemate? Doar aş fi putut să fiu eu acum un cadavru. S-a terminat, şi acum ce-o să se mai întîmple? Ce are Norman de gînd *să facă*?

Norman Bellamy se gîndea:

Oh, am scăpat ca prin urechile acului! Ciudat, nu mi-a plăcut porcul ăsta, dar nu m-am gîndit că e Bastion. Bietul George! Nu-i nimic, o să fie pe prima pagină şi asta o să-i placă. Ce să fac cu porcul ăsta, acum că l-am prins? E mai bine să hotărăsc eu. Mai bine decît să-i întreb pe ceilalţi.

Aş putea să-l iau pe Forsyth deoparte. Nu, n-o să vrea. Mai bine singur. Sau să mă consult cu Verity ? Ce frumoasă e ! Arată mai bine ca oricînd. Oare... am aceleaşi sentimente pentru ea ca atunci cînd... Mă întreb dacă ea e... aproape obligată să fie aşa, cu toată emoţia şi relaxarea.

Ei comèdie, am să-l încui pe tipul ăsta şi le spun că e mai bine să mergem la culcare, pe urmă o să văd ce am de făcut. Oare e bine aşa ? Trebuie să fie. Admirabilă femeie ! Arată exact la fel. Sau chiar mai bine. Oricum, ar trebui să fie recunoscătoare. Mi-am îndeplinit destul de bine sarcina. Ce să fac cu ticălosul ? Cred că trebuie să-l încui undeva şi să las pe cineva să-l păzească. Şi mîine dimineaţă, poliţia. La dracu, ce istorie ! Oricum, nu prea plăcută... Asta e ! În orice caz, trebuie să vorbesc cu Verity. Trebuie să ne învoim ce poveste să inventăm. Şi trebuie să se potrivească cu ce le-am spus acestor oameni, dracu să-i ia ! Oricum, e o idee bună. Le spun că trebuie să vorbesc doar cu ea. Atunci pot să mă pun pe treabă. Trebuie s-o fac. Şi dacă nu reuşesc să rezolv problema repede, şi să înţeleg ce vrea ea, după toate astea chiar dacă ea nu ştie aşa de bine ca mine, probabil că n-o merit. Mai bine să fac ceva repede. Ce noapte ! Chipul i-a rămas neschimbat. Şi trupul, şi mai şi. Curios, îmi aduc aminte că spuneam că aşa ceva nu se poate. Ei, dar acum, la treabă. Să-l las pe tipul ăsta legat, sau să fac altceva cu el ? Oare am s-o mai pot privi din nou ? Ce spuneam ? Şi ce fac cu familia asta ciudată, Norfolk ? Nu ştiu ce i-a venit tînărului Presdale. Am impresia că e mort după tipa aia. Nu găsesc nimic la ea. Îndrăzneţ drăcuşor, Presdale ăsta. Norocul lui că nu... La naiba, nu merge aşa ! Mai bine mă pun pe treabă.

Paul Crozier se gîndea :

M-am aranjat bine. Cine ar fi crezut că nişte blegi ca ăştia ar putea să-mi ia cu forţa revolverul. Probabil că destul de curînd or să aducă aici copoii. Şi n-o să fie prea vesel. Cine şi-ar fi închipuit că Jerry Norfolk e un laş, după ce a vorbit cum a vorbit. Pentru numele lui Dumnezeu, cum o să ies din încurcătura asta ? Oare e adevărat că în Anglia copoii se poartă frumos cu tine şi nu te caftesc ? Cine dracu m-a pus să mă-nhăitez cu ticăloşii ăştia, nu ştiu. Dar felul în care indivizii ăştia îşi pun în mişcare muşchii ! Şi oare ce-or să facă cu mine dimineaţă ? Poate că am vreo şansă. Nu cred

c-or să mă lase acolo sus cu mortul ăla țeapăn. Și Cristoase, mai e ceva! Toți fac parte din înalta societate și atunci... Ei bine, ăsta-i felul lor...

Anne Lavenham se gîndea:

Experiență. Ce-i asta... *experiența do... do... docet.* Poți trăi o sută de ani într-o țară de canibali fără să ai niciodată o experientia ca asta. Verity e minunată. Dar o știam. Nesuferit, Bellamy ăsta. Ce s-ar fi făcut fără Hugo? Teribil cît îl iubesc pe Hugo! Arată așa de bine că l-aș mînca. Mi-ar place să încerc. Poate că o să încerc diseară. După o asemenea încordare, nu se poate să nu vină să mă ia din patul meu fecioreInic. Dac-o face, am să spun că mi-e frică. Anne Lavenham, taci! Oh, ce ciudat e tot. Oare ce crede cu adevărat despre micuța brunetă? Cred că e destul de dulce. Dar poate că totul e doar aparență. Și ce face ea în combinație cu grupul ăsta ciudat? Mă întreb dacă cel care radiază de prosperitate e într-adevăr taică-su. Și cine o fi? Trebuie să vorbesc cu Verity. Trebuie să aflu ce înseamnă toate astea. O, Doamne Dumnezeule, uitasem! Nu pot să cred că drăguțul de sahib, generalul cu fața roșie și care pufnea tot timpul, a murit. Dar știu că așa e. Mi-a spus Hugo. Pe ceilalți nu i-aș fi crezut. Nu fără să văd. Oare cum arată? Era așa de roșu! Oare rămîn roșii? Anne Lavenham, taci sau ți se face rău! Oh, îl iubesc cu adevărat pe Hugo! Am să-i spun mîine că, dacă nu încetează să tot spună că trebuie să așteptăm să avem bani și dacă nu face ceva — să se însoare cu mine sau mai știu eu ce — o să fiu nevoită să mă duc să angajez un polițist. Ce-o să facem acum? Of, Doamne, cred că mîine poliția va veni aici. Și reporterii. La dracu! Nu va face oare mama o criză cînd va afla că sînt amestecată într-o *cause célèbre?*

Trebuie, trebuie, tre-bu-ie să aflu ce înseamnă toate astea. Oare sînt trează? Poate că nu. Poate că visez. Nu, totuși nu visez. Ce au de gînd să facă? Hai, oameni buni, faceți ceva. Parcă au adormit. Toți parcă-l așteaptă pe colonelul Bellamy. De ce nu face Hugo ceva? El a făcut totul pînă acum. Hugo, fă ceva. Fă, fă ceva! Nu putem sta toți ca niște statui întreaga noapte. Oare cum se simte bietul om întins pe podea? Ce-ar fi făcut dacă Hugo nu l-ar fi pus la pămînt? Oare revolverul ăla e încărcat? Și am vreo șansă să rămîn cu

Hugo singură o jumătate de oră ? — Nu, nu ajunge, o oră şi jumătate. Hai, colónele Bellamy, fă odată ceva !

Skinner se gîndea :

Are o înfăţişare cam ciudată. L-am lovit prea tare... Or să vrea băutură în cîteva minute. Unde dracu am pus tirbuşonul ? Of Doamne, am început să uit de sarcina asta ! Am umplut a doua cană sau nu ? Oare ce-or să facă cu el ?... Unde *dracu* e tirbuşonul ăla ?

George Presdale se gîndea :

Biata copilă ! Ce trebuie să simtă ! S-a purtat minunat. Arată la fel de încîntătoare şi cînd e palidă, şi cînd nu e. Are ochi frumoşi. Mari de tot. Ca nişte stele negre. Nu şi-a putut stăpîni criza de nervi. Pare sfîrşită. Draga de ea ! Să se termine povestea asta, şi o pun eu pe picioare. Numai să se termine povestea asta. Cu cît se clarifică totul mai repede, cu atît mai mult mă voi putea ocupa de ea. Draga de ea ! Oare aş putea să mă duc acum să stau lîngă ea, s-o iau în braţe şi s-o ţin strîns ? Biata copilă ! O să mă străduiesc — zău că o să mă străduiesc — să nu mai arate niciodată aşa. Mulţumesc lui Dumnezeu că soţul ei a murit. Oare cum arăta ? Dacă n-ar fi murit, l-aş fi ucis pe ticălos. O grămadă de lucruri s-au întîmplat astă-seară, dar cel mai bun lucru mi se pare faptul că am sorţi destul de mulţumitori de cinci la patru. Ia-o uşor ! Nu sări peste cal ! Să zicem că ai sorţi egali. Nu, să zicem şapte pentru, şi doi contra. Îmi ofer şapte contra doi şi ţin pariul. Nu mă pot opri s-o privesc. O fi observat cineva că sînt îndrăgostit de ea ? Nu cred. Am jucat teatru destul de bine. Dacă nu încetează să-mi ardă ceafa cu ochii ăia, sînt pierdut. Mă întorc pe canapea. Şi dacă mă întorc acolo din nou, o să înţeleagă. Draga de ea ! Draga de ea ! Draga de ea ! Şapte contra doi ai spus ? Zi mai bine şanse egale, băiete !

Hugo Forsyth se gîndea :

Frumoasă încurcătură ! De ce a vrut fricosul să scoată revolverul ? Melodramă cu gangsteri. Nu se potriveşte. A dracului încurcătură ! Ce are de gînd Bellamy să facă acum ? Cel mai bun lucru ar fi să-l dea afară pe Norfolk împreună cu fi-

ică-sa. Pe urmă probabil c-o să ne-nțelegem. Toată povestea asta blestemată mă plictisește al naibii de tare. Unde e Anne? Iat-o. Parcă e puțin abătută. Cît despre lady Verity, arată excelent. Ciudată familie. În orice caz, să-i ia naiba pe toți. În afară de Anne. Mai bine i-aș da bietei fetițe să bea ceva. Nu mai pot să aștept ca generalissimul Bellamy să ia cine știe ce hotărîre insolentă. O să hotărăsc eu mai repede pentru el. S-o ia dracu de întîmplare! Crozier pare destul de abătut. Nu cred că e din cauza felului cum l-am zvîrlit eu pe podea. Parcă l-ar fi lovit cineva. Norocul meu, totuși, că a căzut jos. Șarada asta ne-a cam ajuns la os. Cum te cheamă? N sau M? De unde vii? A sau B? Oricum, pentru un timp s-a terminat. Oare... Dar la ce bun să te-ntrebi? Generalissime Bellamy, spune ce ai de spus.

Sonia Kepple se gîndea:

O să trebuiască să-i spun! O, Doamne, o să trebuiască să-i spun! O, Doamne, o să trebuiască să-i spun!

Jeremy Norfolk se gîndea:

E într-adevăr nebun! Noroc că n-a stricat totul. Totuși, ar fi trebuit să știu mai multe despre el înainte de a ne împrieteni. O lecție, băiete! Ce dracu o să spun cînd or să-nceapă să mă-ntrebe? Or s-o facă dintr-o clipă într-alta. Nu mă pot folosi de Presdale. Nu mă pot folosi de copilă. Trebuie să mă gîndesc la ceva. Și trebuie să prindă. Trebuie. Dacă nu prinde, stric totul. Și cu asta, basta. Să vedem. Ei bine, domnule Norfolk, ce crezi despre prietenul dumitale acum? De cînd spuneai că-l cunoști pe domnul Crozier, domnule Norfolk? De unde a venit, domnule Norfolk? Ce profesie are, domnule Norfolk? Ce făcea cu un revolver cu surdină, domnule Norfolk? Sînteți prieteni vechi, mi se pare că spuneai, domnule Norfolk, încît știai că nici unul dintre voi nu poate fi Bastion. Erai complicele domnului Crozier, domnule Norfolk? Of, la dracu! Să vedem. Sînt obligați să mă chinuiască și pe mine cu întrebări. Și ce-o fi avînd de gînd nebunul să spună despre mine? Ce bine ar fi să nu fi pretins că sîntem prieteni vechi. E o întorsătură proastă, băiete. Păstrează-ți calmul, nebun bătrîn, păstrează-ți calmul! Nu trebuie să-l lași pe porcul ăsta

să profite de tine acum. Bellamy e cu ochii pe tine. O simt. Ce are de gînd să facă ? Gîndește-te, gîndește-te...

Minnie Walters se gîndea :

Nu pot să dorm, nu pot să dorm. Nu sînt sigură dacă n-aș prefera să fiu din nou la mine în pat. Nu, nu, n-aș putea să dorm sub același acoperiș cu tîrfa aia, să mă gîndesc că ea, care abia are 22 de ani, știe atîtea, și eu, care sînt de două ori mai în vîrstă, nu știu nici pe jumătate din cîte știe ea. Nu pot să dorm, nu pot să dorm. Și aici în casă e ceva — nu la fel cum ar fi dacă aș fi sub același acoperiș cu tîrfa și cu el, culcați doar cu două uși mai încolo... Dacă aș fi maică-sa, aș face-o bucățele... Cred că am să mă întorc acolo, nu pot să dorm... E aici ceva... Și felul cum se uită la mine... Of, Doamne, ce bine ar fi să pot să dorm.

Rudolph Bastion se gîndea :

Gata cu unul. Încă doi. Cred că știu cum. Or să se ivească precis greutăți, dar pot s-o fac. Trebuie s-o fac. Trebuie s-o fac. Sînt atît de convins, încît e ca și făcut. Oare Ei ce gîndesc ? Oare Ei văd ? Știu Ei cum le plătesc polița ? Dar bineînțeles că știu. Bineînțeles. Primul a murit cum trebuie. Mă întreb cum o să fie cu al doilea. Și cu femeia o să meargă bine. Știu. Uneori aș vrea să nu fi fost obligat să fac asta... Stop ! Termină cu gîndurile. Și păstrează-ți sîngele rece, sîngele rece, sîngele rece.

CAPITOLUL XI

De la 1,25 a.m. la 2,00 a.m.

1

Prizonierul, tot legat, zăcea pe divanul din odaia servitorilor. Pe un scaun pus lîngă ușă, cu fața pe jumătate spre ușă pe jumătate spre prizonier, stătea Skinner. În dreapta lui, pe marginea mesei, foarte la îndemînă, se afla automatul cu surdină. Prizonierul era nemișcat și tăcut. În primele cinci minute de cînd se afla în această odaie, unde fusese adus

doar de zece minute, spusese o mulțime de lucruri, dar ar fi putut vorbi mai degrabă cu pereții, căci paznicul lui nu-i acordase nici un fel de atenție. Așa că acum tăcea.

Puțin mai departe, prin coridorul ce ducea în hol, se vedeau George Presdale și Sonia Kepple stînd alături pe canapeaua din salonul mai mic al lui Verity.

În hol, Jeremy Norfolk aștepta să-i înfrunte pe Verity Destrier și pe Norman Bellamy.

În colțul cel mai îndepărtat din sud-vestul camerei mari, Anne Lavenham și Hugo Forsyth se uitau afară la șiroaiele argintii de ploaie — tot ce mai rămăsese din furtună. Brațul drept al lui Forsyth înconjura umerii albi, iar capul negricios de pe umerii albi se sprijinea pe umărul lui.

Sus, în a doua odaie pentru musafiri, penultima din capătul de est al casei, Minnie Walters se răsucea de pe o parte pe alta într-un pat străin.

2

Bellamy și Norfolk stăteau de vorbă. Din cînd în cînd vorbea și Verity, dar în general tăcea. Norfolk spuse, poate pentru a zecea oară :

— Dar nu înțelegi, colonele ?

— Nu, spuse Bellamy și o privi pe Verity. Tu înțelegi ?

Verity ridică din umeri dar nu vorbi.

— Ascultă, colonele, spuse Norfolk, nu-ți intră în cap că nu știam nimic despre acest om ?

— Toată seara te-ai purtat ca și cum Crozier ar fi fost un vechi prieten de-al dumitale. Ai afirmat-o ce-l puțin o dată.

— Știu, știu !

Tonul lui Norfolk deveni aproape patetic, în efortul lui uriaș de a fi în același timp calm și convingător :

— Nu-mi face plăcere că trebuie s-o spun, dar nu mai am nimic de făcut. Adevărul e că l-am întîlnit pe omul acesta, care-și spunea Paul Crozier dar care s-a dovedit a fi Rudolph Bastion, nu mai devreme decît acum patru săptămîni. Mi-a spus că a venit în Anglia să-și petreacă vacanța și că e arhi-

tect de meserie. Părea să aibă maniere bune. Era o companie foarte plăcută și cel mai bun jucător de bridge pe care l-am întîlnit vreodată.

— Toate astea nu explică de ce ne-ai mințit că e un vechi prieten de-al dumitale, spuse Bellamy. Presdale știe că nu e un prieten vechi ?

Norfolk își îndreptă spatele.

Nu pun în spinarea altora micile mele minciuni convenționale, răspunse el, făcînd o încercare destul de reușită de a părea demn. Presdale nu știe nici mai mult, nici mai puțin decît dumneata. De fapt, aș putea spune că acum nu știe atît de multe ca dumneata. Mă refer, desigur, la povestea întîlnirii mele cu omul pe care-l cunoșteam sub numele de Crozier.

— Foarte bine. Ai mințit că-l cunoști pe Crozier. L-ai întîlnit pe Crozier acum patru săptămîni — pe un vapor, mi se pare. De ce ai mințit ? Mai ales că știai de povestea foarte serioasă de aici din casă.

— Nu mi-a trecut nici o clipă prin minte, colonele, nici măcar o clipă, că omul acesta ar putea fi omul pe care-l căutați. Poate că a fost o nebunie din partea mea să nu mă gîndesc la această posibilitate, dar îndrăznesc să afirm că e o greșeală pe care nouăzeci și nouă la sută dintre oameni ar fi făcut-o în împrejurări asemănătoare. La urma urmei, am fost tot timpul împreună cu el în ultima lună. Trebuie să fie un actor excelent căci părea sincer, iar eu nu sînt un judecător prost al oamenilor. Cînd și-a scos pe neașteptate masca și s-a arătat sub adevărata lui înfățișare, n-a existat în întreaga lume un om mai uimit decît umilul dumitale servitor.

— S-a arătat sub adevărata lui înfățișare ? spuse Verity. Și cine este ?

— Un gangster, lady Destrier, un gangster, răspunse Norfolk. Nimic altceva decît un gangster. Nu ești de aceeași părere, colonele ?

— Nu cunosc nici un gangster, spuse Bellamy. Dumneata cunoști ?

Pe chipul lui Norfolk apăru o umbră de disperare.

— Sînt cetățean american, colonele. Nu poți fi cetățean american, din orice colț al Americii, fără să știi cum arată un gangster. Îmi închipui că unor aristocrați britanici ca lady Destrier și ca dumneata cuvîntul gangster le evocă figura unui

bărbat semănînd oarecum cu apaşul tipic parizian. Dar nu e aşa. Banditul de azi poate fi şi este foarte des...

— Ştiu, ştiu, întrerupse Verity. Din cînd în cînd mai vine cîte un film american şi pe la noi, domnule Norfolk.

Bellamy o privi pe Verity.

— Ce facem cu el ?

— Cu cine ? întrebă Verity.

— Cu acest om, bineînţeles. Personal, sînt mulţumit că nu-i amestecat în afacerea Bastion.

— De acord, spuse Verity.

Bellamy îl privi pe Norfolk şi spuse :

— Ne declarăm mulţumiţi. Care ar putea fi părerea lady-ei Destrier despre dumneata şi despre purtarea dumitale, nu pot să ştiu. În ceea ce mă priveşte, sînt nevoit să mă abţin, cel puţin cît e ea de faţă. Vom avea nevoie de dumneata, desigur, la anchetă. Nu te invidiez pentru timpul pe care-l vei petrece în boxa martorilor.

3

George Presdale şi Sonia Kepple stăteau de vorbă.

— Spune ceva, Sonia ! Pentru numele lui Dumnezeu, spune ceva !

— Nu... nu... nu pot.

— Ce-i cu tine, draga mea ? Vino lîngă mine ! Fir-ar să fie de întuneric !... Dumnezeule mare, dar plîngi !

— Nu plîng ! În orice caz, nu pot... nu pot să mă stăpînesc.

— *Sînt* un tîmpit ! Oh, te iubesc atît de mult, încît gîndul ăsta mi-a îndepărtat orice altceva din minte ! Chiar lucrurile uluitoare care s-au întîmplat astă-seară. Nu uita că sînt un dur din armata britanică... Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai plînge !

— Nu... nu... *nu* plîng !

— În fine, orice ai face, opreşte-te. Nu pot să suport. Totul e din vina mea. De ce dracu nu te-am lăsat în pace după toate prin cîte ai trecut ? De ce dracu nu mi-am ţinut gura pînă mîine dimineaţă sau altă dată. Spune-mi că mă ierţi !

— Nu pot. Nu e nimic de iertat.

— Slavă Domnului ! Dacă asta înseamnă că nu te-ai supărat că ți-am spus că te iubesc.

— *Să mă supăr !*

— Nu vrei să spui... nu poți să spui, nu, bineînțeles că nu poți ! Dar dacă n-ai înțeles, am să-ți spun *încă o dată.* Te iubesc. Vreau să mă însor cu tine. Nu mă aștept să iubești un aiurit ca mine încă de pe acum, tot ce vreau să-mi promiți e că ai să încerci.

— Îmi pare rău. Nu pot să fac asta.

Tăcere.

— George, dragule, ești nebun !

— *Ce ?*

— O ! Mă doare umărul. Am spus că ești nebun, dragul meu. Am spus că nu pot să încerc să te iubesc. Nu poți să încerci să faci un lucru cînd deja îl faci... Oh !

Tăcere.

— Draga mea, ce-i cu tine !... Sonia ! Ce-i cu tine ?

— Tot ce vrei.

— Da... da... E o prostie ! Nu *poate* fi nimic, în nici un caz, pentru că mi-ai spus chiar că, dintr-un motiv neașteptat pe care n-am să fiu niciodată în stare să-l descopăr, mă iubești cu adevărat...

— Așteaptă ! Așteaptă ! Am o mulțime de spus. O mulțime.

— Nu vorbi pe tonul ăsta. Nu suport. Ce-i cu tine ?

— Așteaptă... nu... nu pot... așteaptă o clipă, dragul meu, și-mi revin... nu, nu mă atinge !

Tăcere.

— Mă simt foarte bine acum. George, trebuie să mă asculți și trebuie să-mi promiți că n-ai să mă întrerupi... Și trebuie să-mi promiți că ai să stai acolo și n-ai să mă atingi. Promiți ?

— Cred că trebuie.

— Promiți ?

— Da.

— Atunci, ascultă ! Cine crezi că sînt ?

— Poftim ?

— Cine crezi că sînt ?

— Nu înțeleg despre ce vorbești. Cine cred că ești ? Foarte bine, fie ! Sonia Kepple, fiica domnului Jeremy Norfolk, văduva domnului Query Kepple — cel mai bogat om de pe lume pentru că ai fost a lui, cel mai nenorocos om de pe lume pentru că te-a pierdut.

— Frumos ! Dar totul e o minciună.
— Cum ?
— Totul e o minciună. Omul acesta nu e tatăl meu. Şi n-am avut niciodată un soţ — nu... nu... în nici un caz, unul oficial... Ţi-ai călcat promisiunea ! Ai promis că nu mă atingi.
— Pari atît de nefericită, draga mea...
— Nu mă atinge ! E destul de greu fără... fără... te rog ţine-ţi promisiunea !
— Foarte bine !
— Deci, înţelegi ? Norfolk nu e tatăl meu. N-a existat niciodată un Kepple. Numele meu e Sonia Manning. Sînt ceea ce scriitoarele numesc o aventurieră. Şi ceea ce poliţiştii numesc o „escroacă". Dacă sînt într-adevăr ceea ce probabil că tu ai numi o tîrfă, depinde de părerea fiecăruia. Eu aşa cred.
Tăcere.
— Ei bine ?
— Ce... ce vrei să spui ? Ai auzit ce-am spus ?
— Da.
— Ce vrei să spui cu — „ei bine" ?
— Adică să continui.
— Dar... dar... dar...
— Continuă ! Povesteşte-mi mai departe.
— Ce vrei ? Povestea vieţii mele ? Născută din părinţi săraci dar cinstiţi ?
— Nu vorbi aşa ! Nu e glasul tău. Te-ai hotărît să-mi spui ceva, de ce nu spui ?
— Aş fi crezut că ce ţi-am spus e de ajuns.
— Ei bine, nu e !
— Vrei într-adevăr să auzi ?
— Doar dacă vrei să-mi spui.
— Nu cred că vreau. De ce să despic firul în patru în ceea ce mă priveşte ?
— N-ai absolut nici un motiv, scumpa mea.
— O !... O !... George, lasă-mă să plec ! Probabil că eşti nebun, nebun !
— Poate, dar dacă sînt, îmi place să fiu.
— Vrei să spui că... ce.... ce am spus nu... nu...
— Nu schimbă lucrurile ? De ce dracu le-ar schimba ? Am spus că te iubesc şi mă întreb dacă ai — care e cuvîntul ? — dacă ai fi destul de mărinimoasă — să mă ia dracu, astă-seară vorbesc ca din carte ! — destul de mărinimoasă să te măriţi

cu mîne. Remarca asta se referă la Sonia de acum, nu la Sonia de ieri.

— Dar... dar...

— Aş vrea să încetezi să te mai smiorcăi.

— Dar... dar...

— Taci, te rog! Draga mea, să-ţi intre în căpşorul ăla frumos al tău că ce am spus chiar acum e valabil în continuare. Nu sînt beat. Sînt destul de lucid ca să ştiu ce spun. Am destui bani să trăim amîndoi în condiţii bune. Sonia şi cum te mai cheamă, vrei te rog să te măriţi cu mine cît mai repede cu putinţă?

— Nu.

— *Cum?*

— Am spus, nu. Te rog încetează, dragul meu! Mă faci să mă simt... să mă simt...

— Am să fac totul ca să te simţi mai fericită. Spune-mi ce să fac, Sonia.

— Încetează să fii aşa de drăguţ cu mine!

— Asta nu pot s-o fac. Sînt un băiat *teribil* de drăguţ!... Draga mea, ce *vrei* să fac?

— Vreau... vreau să-ţi dai seama că e... că e... e absolut imposibil.

— Ce e absolut imposibil?

— Tu şi cu mine.

— Înţelegi lucrurile greşit, dragă Sonia. Dacă n-ar exista nici un „tu şi cu mine", abia atunci totul ar fi imposibil. Fireşte, dacă mă vrei. Dacă nu, am să fac un tărăboi... Cred... nu, nu totuşi. Am să te sîcîi aşa de mult, încît o să trebuiască să mă iei.

— Ce trebuie să fac, dacă nu-ţi dai seama?... Of, e totul *un infern!*

— Nu mai plînge. Pentru numele lui Dumnezeu, nu plînge! Nu suport să te văd plîngînd.

— E... e... n-ai să înţelegi! Oh, George, de ce nu vrei să înţelegi? Ar... ar fi, într-un fel, mai uşor dacă ai înţelege.

— Dar înţeleg, prostuţo! Înţeleg, dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Cum ar putea să le schimbe dacă te iubesc; dacă aş simţi pentru tine ceea ce simte de obicei majoritatea oamenilor — şi m-am înşelat şi eu înainte — atunci bineînţeles că lucrurile s-ar schimba. Dar totul e real, îţi spun, lucrul cel mai real cu putinţă din lume. Aşa stînd lucrurile, orice ai fi fost nu schimbă cu nimic situaţia, nici cît negru sub

unghie. Contează ceea ce ești și ceea ce, dacă lucrurile depind de mine, ai să fii — de pildă, doamna George Presdale.

— Nu, nu-i nici o speranță! Pur și simplu nu *vrei* să înțelegi!

— Să le ia dracu pe femei! Îți spun, scumpa mea, în-țe-leg. Ascultă! Din motive pe care nu le știu și nu vreau să le știu, te-ai încurcat cu oameni care nu sînt ceea ce se cheamă „cum trebuie". Din motive de-ale lor, și probabil de-ale tale, ai spus celorlalți și mi-ai spus și mie că ești ceva ce nu ești. Și acum mi-ai mai spus că nu ești o tînără fecioară nevinovată. Ceea ce am de spus la asta, este: mulțumesc lui Dumnezeu! Urăsc tinerele fecioare nevinovate, le-am urît mereu, și le voi urî întotdeauna... *Acum* înțeleg?

— Acum nu înțeleg eu!

— Asta pentru că pur și simplu ai o idee fixă despre cum trebuie să se comporte într-o împrejurare un tip care e destul de nenorocos ca să fie ofițer într-un regiment al cavaleriei britanice. Renunță la această idee! Militarii sînt aproape la fel de umani ca și ceilalți indivizi, încît lucrurile să nu se schimbe! Și acum, vrei să încetezi să mă plictisești? *Vrei* să vii aici... *Acum* îți dai seama că înțeleg?

— Dar, George...

— Vrei — să — înțelegi — că — înțeleg — și — că — lucrurile — nu — se — schimbă?

— Dar...

— Vrei — să —

— Da!... Da!... Of, nu pot să respir! George, te iubesc așa de mult!

Tăcere.

Tăcere mai adîncă.

— Există ceva ce *poți* să-mi spui, Sonia. Mă refer la povestea asta ciudată de aici.

— Poveste ciudată! George, ești atît de drăguț! Ce pot oare să-ți spun?

— Ai avut vreo bănuială că acest Crozier e Bastion sau cum l-o fi chemînd?

— Absolut nici una. Cum aș fi putut? Îl cunosc pe Jerry Norfolk de vreo șase luni. De fapt, cînd m-am angajat ca secretara lui la început, am crezut că e un om de afaceri cinstit. Asta se întîmpla la New York. Dar nici el nici eu nu

l-am văzut vreodată pe Crozier înainte de a-l întîlni pe *Moldavia* venind încoace. De ce vrei să știi ?

— N-am nici un motiv special. Pur și simplu, pentru că acum sînt așa de fericit, încît nu pot vedea lucrurile în lumina lor adevărată ; acum nu simt spaima aia îngrozitoare care să-mi ia răsuflarea — spaima că n-ai să fii cu mine cînd o să ajungem la locurile noastre adevărate — acum că am scăpat de ea, abia încep să-mi dau seama ce poveste ciudată s-a dovedit a fi întîmplarea de astă-seară. Nu pot s-o urmăresc ; nu pot s-o urmăresc de loc. Dar la urma urmei, un văr de-al doilea de-al meu zace pe undeva pe sus mort — nu că e o pierdere prea mare, dar e o poveste cam neplăcută. Poate că aș fi înțeles mai bine ce s-a întîmplat dacă n-aș fi fost atît de beat cînd am ajuns aici. *Am fost* beat, draga mea ! Îmi pare rău ! Eram așa de speriat pentru că știam că am să-ți cer mîna astă-seară și mi-era teamă de ceea ce o să-mi răspunzi.

— Dragul meu ! Nu știu nimic despre Crozier. Mai exact, n-am știut nimic despre Crozier. Acum știu că e probabil un bandit, deși...

— O, Dumnezeule !

— George, ce-i cu tine ?

— Nimic.

— E ceva ! Ce e ?

— Nimic. Doar... doar prostii !

— George, stărui să-mi spui ce-i cu tine.

— Îți spun că nu e nimic ! Treci peste asta !

— Dar este ceva ! George, trebuie să-mi spui ! Tu m-ai făcut să-ți spun. Trebuie să-mi spui și tu. Te rog !

Tăcere.

— George, acum îmi spui ? Trebuie !

— Sînt un prost. Mi-a venit o idee. Tipul ăsta, Norfolk...

— Nu, dragule ! Nu, nu și nu ! Doar afaceri !

— Slavă Domnului !... Ce e Norfolk ? Vreau să spun, care e povestea lui ? Ce joc joacă ?

— Nu pot să-ți spun.

— Foarte bine. Iartă-mă.

— Nu fi prost, George ! Dacă aș ști, ți-aș spune. Nu știu. Niciodată nu m-a lăsat să aflu ceva... Oh !

— Sonia, draga mea, nu te eschiva. Ai sărit ca arsă. Ce s-a întîmplat ?

— Mi-a venit o idee. Așteaptă să-mi adun gîndurile.

Tăcere.

— Oh ! E prea îngrozitor ! George, cred că-şi făcuse planuri în legătură cu tine. Sînt sigură de asta acum. Trebuie să se fi gîndit să ia ceva bani de la vreun englez. Probabil că mă avea şi pe mine în vedere. Dumnezeu ştie ce avea de gînd să facă... Da, sînt sigură... Oh, pleacă, pleacă !

— Să-l ia dracu şi pe el şi planurile lui ! Ce importanţă au ? Nu se va simţi prea bine mîine.

— De ce ?

— Pentru că şi-a pierdut secretara...

4

Hugo Forsyth şi Anne Lavenham stăteau de vorbă.

— Cînd am văzut că nu eşti rănit, dragul meu, mi-am dat seama ce grozav ai fost. Dacă bruta aia te-ar fi împuşcat, aş fi crezut că eşti un prost !

— Drăguţ din partea ta, domnişoară Lavenham ! De ce prost ?

— Că te amesteci în treburile altora, dragul meu. Şi nu în nişte treburi obişnuite.

— Ai dreptate. Curioasă întorsătură, nu-i aşa ?

— Mai mult decît curioasă, Hugo. Totul e încîlcit.

— De ce uimirea asta ? E încîlcit, şi gata. La urma urmei, bătrînul soldat a fost ucis...

— Mi se părea foarte simpatic !

— Pfui ! Nu-mi cere să mă entuziasmez cînd e vorba de un ofiţer britanic. Ca el. Sau ca Bellamy.

— Dragul meu Hugo !

— Nu spune „dragul meu Hugo", în felul ăsta. O spui aşa doar cînd eşti supărată.

— Nu sînt supărată, dragul meu, sînt uimită. Dar nu despre asta vorbeam. Tocmai voiam să-ţi spun ceva ceea ce e timpul să afli. În romane şi în piese şi în închipuirea a milioane şi milioane de nătărăi, există un *tip* de ofiţer. De fapt nu e atît un tip de ofiţer, cît un tip de... de... englez.

— Te cred pe cuvînt, doamnă ! Ce te face să te încrunţi aşa ? Ce te-a făcut să spui că totul e încîlcit ? Nu te-ai gîn-

-dit chiar aşa, te-ai gîndit că nici măcar acum lucrurile nu sînt prea clare.

— Ei bine, nu-i aşa ?

— Depinde ce înţelegi prin asta. Mai rămîne încă să ne întrebăm de ce numitul Crozier, sau Bastion, vrea să-i cureţe pe aceşti trei oameni. Dar *nu cred* că asta-i ce te frămîntă.

— Nu-i asta, dragul meu. Ce mă frămîntă e că nu se potriveşte.

— Ce nu se potriveşte ?

— Nu mă privi aşa, Hugo.

— Cum ?

— Aşa cum mă priveai.

— Nu ştiu la ce te referi.

— În orice caz, n-o mai face. Arătai... arătai *prudent*.

— Foarte posibil. Un om trebuie să fie prudent ca să-ţi urmărească mintea isteaţă. Continuă. Ce nu se potriveşte ?

— Nimic nu se potriveşte.

— Nimic nu se potriveşte cu ce ? Fii lucidă, fetiţo !

— Mi-a venit o idee oribilă, Hugo. Şi anume că ştii unde vrei s-ajung.

— Voi încerca să ghicesc că ceea ce ai de gînd să spui e că tu crezi că nu au pus mîna pe omul care trebuie, în ciuda oricăror dovezi.

— Dragul meu ! Şi tu ţi-ai dat seama ?

— Nu. Îţi citesc gîndurile.

— N-ar trebui ; e nepoliticos. E ca şi cînd te-ai uita pe gaura cheii în baie !

— Nu pot să mă uit pe gaura cheii la tine în baie ?

— Nu eşti un gentleman, Hugo ! Probabil că de asta te iubesc. Ai făcut-o vreodată ?

— Vreodată, ce ?

— Nu contează... Şi acum, spune-mi de ce nu eşti sigur că au pus mîna pe omul pe care trebuia ?

— N-am spus că nu sînt sigur. Am spus că citesc gîndurile tale. Vorbeşte tu.

— Obraznicule ! Foarte bine, totuşi: Mi se pare că ori n-au pus mîna pe omul care trebuie, ori mai există cineva în grup care îl ajută. Sau, mai simplu, pentru copii : ori Crozier nu este Bastion sau n-are nici o legătură cu Bastion, ori este Bastion sau un complice de-al lui Bastion. Sau, şi mai simplu pentru

sugari : dacă, oricine ar fi, Bastion acţionează de unul singur, Crozier nu poate fi Bastion.

— Pentru sugari foarte moderni, dragă domnişoară Lavenham. Explică-i unui adult nedezvoltat de ce Crozier nu poate fi Bastion acţionînd de unul singur.

— Cred că vrei să mă prinzi în plasă, dar nu-mi pasă. Răspunsul este : Crozier nu poate fi Bastion acţionînd de unul singur, pentru că n-ar fi putut să facă de unul singur *tot* ce s-a întîmplat aici astă-seară, şi care trebuia să fie făcut de Bastion. Exemplu : bietul Skinner a fost doborît sus, înainte ca George Presdale şi grupul său vesel să vină. Mă urmăreşti ?

— Da, monstru ce eşti !

— Monstru ? !

— Orice femeie cu simţul logicii e un monstru. N-are importanţă, îmi place. Dar te înşeli cînd spui că n-ar fi putut.

— De ce ?

— Pentru că *nu ştii* dacă Crozier n-a venit aici înaintea grupului lui Presdale şi apoi li s-a realăturat.

— Hugo ! Oh, Hugo !

— Continui să spui că *nu ştii* că nu a făcut aşa. Ai întrebat pe vreunul din ei ? Ştii, au avut două maşini.

— Nu l-am întrebat pe nici unul şi urăsc oamenii care se joacă cu cuvintele. Un om echivoc este un... un... monstru !

— N-are importanţă, putem să ne ducem progenitura la Muzeul Negru de la Scotland Yard.

— Nu sînt chiar furioasă, Hugo, doar m-am supărat.

— De ce ? E cît se poate de ilogic.

— M-am supărat pentru că ai dreptate. *Nu ştiu.* Ceea ce ar fi trebuit să spun era : cel mai probabil e ca, dacă Bastion acţionează singur, Crozier să nu fie Bastion. Eşti de acord cu asta, profesore ?

— Da, da.

— De ce ?

— Pentru că ar fi fost foarte greu pentru el să realizeze tot ce a făcut Bastion ; atît de greu încît să fie aproape imposibil.

— Nu există nimic ceea ce n-ar fi putut face, dacă te gîndeşti, în afară de a-l doborî pe bietul Skinner.

— Serios ?

— Nu te-ai *gîndit* la asta ?

— Nu.
— De ce nu ?
— M-am gîndit la alte lucruri şi asta nu mă priveşte.
— Ambele răspunsuri foarte proaste, Hugo.
— Îmi pare rău !
— Toată noaptea mi s-a părut că gîndeşti foarte profund.
— Poate că aşa a fost.
— La ce ?
— La tine.
— Există un cuvînt foarte nepoliticos, domnule Forsyth. Are cinci litere. Ţi se potriveşte !
— Pur şi simplu mă insulţi !
— Fără îndoială ! Hugo, ce te nelinişteşte ? Dragul meu, nu trebuie să mă iei în seamă cînd încep să ţip într-o discuţie. Nu mă pot stăpîni. Asta nu înseamnă altceva decît că mă interesează.
— Nu m-am gîndit la asta.
— Dar ceva te *nelinişteşte*, Hugo. Ce e ?
— A fost o noapte cam agitată, nu crezi ?
— Nu mă gîndesc la felul ăsta de nelinişte. Există ceva... ceva... Singura expresie la care mă pot gîndi e ridicolă : „pe mintea ta". Ce e ?
— Nimic.
— Dragă Hugo, spune-mi te rog...

CAPITOLUL XII

De la 2,10 a.m. la 2,15 a.m.

Anne Lavenham intră în camera mare, închizînd uşa în urma ei. Rămase o clipă pe loc, cu ochii mari, miraţi.
— Nici un bărbat ? întrebă.
Verity Destrier şi Sonia Kepple stăteau fiecare la cîte un capăt al canapelei, ca un tablou ciudat de artificial. Dacă ar fi fost altfel îmbrăcate, ar fi putut fi luate de un străin, datorită unui amănunt subtil în atitudinile lor, drept o vizitatoare fermecătoare dar timidă şi cam dubioasă, alături de o doamnă

din lumea bună sosită de curînd să facă vîlvă într-un colţ al comitatului. Verity zîmbi şi spuse :

— Draga mea, cred că este o adevărată epidemie de spălat pe mîini. Bieţii oameni.

— În afară de Hugo al meu, spuse Anne. Bărbatul ăsta de fier pregăteşte de băut.

— Bravo lui, spuse Verity.

— E în sufragerie, cu o tavă imensă pe care aşază pahare, căni şi sifoane. Nu mă lasă să-l ajut.

Verity închise ochii.

— Cîteodată, spuse ea, nu-mi place whisky-ul. Dar nu e cazul astă-seară.

Zîmbi. Sonia Kepple, privind-o pe furiş, iar Anne Lavenham privind-o deschis, văzură că deodată zîmbetul îi dispare de pe buzele frumoase. Îşi ţinea în continuare ochii închişi. Parcă un burete invizibil îi trecuse peste faţă, spălîndu-i zîmbetul şi lăsînd-o albă, obosită şi trasă de durere, şi cam îmbătrînită. Văzură aşa de clar de parcă ea însăşi le-ar fi spus, că îi venise în minte, ca un şoc neaşteptat, nepregătit de nimic, amintirea că sus zăcea trupul neînsufleţit al unui bărbat care-i fusese cel puţin prieten.

Anne Lavenham dorea ca Hugo să se grăbească, atît de dragul ei cît şi de-al lui Verity. Sonia Kepple dorea ca George Presdale să se grăbească.

— Unde sînt ţigările ? întrebă Anne Lavenham.

Nu voia să fumeze. Vorbise ca să audă un sunet. Liniştea păruse o entitate bestială vie, care ataca tot ce era viaţă între pereţii liniştiţi, cu o pasiune înceată, nemiloasă şi insuportabilă.

Nu primi nici un răspuns. Dar liniştea fu întreruptă ; şi încă într-un mod teribil. Faptul că sunetele care o întrerupseră erau înăbuşite de distanţa şi de pereţii groşi păru doar a mări oroarea pe care o simţiră nervii femeilor, şi aşa încordaţi peste măsură. Într-un fel, parcă sunetele nu rupseră cu adevărat liniştea din jurul lor, ci pur şi simplu căzură cu zgomot surd pe învelişul ei exterior.

Cele trei perechi de urechi auziră un zgomot înăbuşit. Întîi, trei sunete care fură mai degrabă simţite decît auzite — trei sunete compacte, înăbuşite, şi surde ; apoi, neîndoielnic, vocea unui bărbat, care striga răguşit cu toată puterea — strigăt care, din cauza distanţei, nu se contura în cuvinte, ci

păreau a fi scoase de un animal ; apoi, după primul strigăt, bătăi puternice şi crescînde ale unui obiect în lemn şi un al doilea strigăt, mai incoerent, al altui bărbat, mai îndepărtat, mai neclar şi mai ascuţit.

Sonia Kepple îşi duse amîndouă mîinile la gură. Înainte de a atinge gura, din gît îi ieşi un scîncet strangulat. Se lupta cu ea însăşi împotriva unei noi crize de isterie. Izbuti să se stăpînească. Rămase tăcută, dar tot trupul îi tremura ca trupul unui om scuturat de friguri.

Verity Destrier stătea nemişcată şi tăcută ; atît de nemişcată şi de tăcută, încît părea un tablou al groazei, mult mai mult decît dacă ar fi scos un sunet sau ar fi făcut o mişcare. Capul auriu era întors spre uşă, cu bărbia aproape atingînd umărul stîng. Ochii mari priveau miraţi, neobişnuit de larg deschişi, fără să clipească.

Anne Lavenham se întoarse spre uşă cînd se auzise primul zgomot. Apăsîndu-se cu o mînă pe piept, continua să privească spre uşă. Era pe jumătate aplecată, ca şi cînd, pregătită să se mişte imediat, cineva ar fi vrăjit-o să rămînă pe loc. Dar în cele din urmă fu prima care se mişcă. Fără să se uite în urmă porni spre uşă, puse mîna pe clanţă cu o violenţă care ascundea tremuratul degetelor, şi o deschise largă.

Zgomotele năvăliră înăuntru ; primul glas strigînd încă răguşit ; bătăile ; al doilea glas şi mai îndepărtat strigînd în continuare ; apoi paşi grăbiţi de bărbaţi ; apoi vacarmul profund, sacadat, al unor glasuri bărbăteşti îngrozite şi uimite, trădînd stări la capătul nervilor.

Anne Lavenham privi peste umăr :

— Vino ! Spuse şi plecă.

Verity o urmă. În urma lui Verity, după o scurtă pauză, venea silueta mică a Soniei Kepple, tremurînd dar hotărîtă.

Anne Lavenham traversă holul pieziş, trecînd pe la picioarele scării spre deschiderea coridorului îngust, care ducea pe lîngă sufragerie şi salon spre camerele servitorilor.

La capătul coridorului se opri. Verity veni şi se opri lîngă ea. Alergînd ca împinsă de spaime fără nume, apăru Sonia Kepple, aproape năvălind peste ele, dar se opri la timp şi rămase privind peste celălalt umăr al Annei.

Coridorul era luminat. Chiar în ultima uşă de pe peretele din dreapta — uşa ce dădea în camera servitorilor — se afla un grup de trei bărbaţi.

Strigătul lung, răgușit încetase, dar bătăile și strigătul ascuțit continuau.

— Asta e Skinner, spuse Verity.

Cuvintele îi ieșiră fără viață de pe buze care parcă nu se mișcau.

Grupul de bărbați se strînse din nou. Se aplecau peste ceva. Se îndreptară. Erau Forsyth, Presdale și Norfolk.

Forsyth se îndepărtă. Femeile îi auziră glasul. Spuse, clar, acoperind bătăile încăpățînate și strigătul ascuțit, neîntrerupt :

— Asta e Skinner ! La o parte !

Îl împinse pe Norfolk într-o parte, și plecă, luînd-o la dreapta, pe ramificația îngustă a coridorului pe lîngă camera servitorilor, care ducea spre bucătărie.

Bătăile și strigătul încetară. Femeile auziră din nou glasul lui Forsyth, dar fără să înțeleagă ce spune.

Norfolk o luă în josul coridorului și intră pe ușa deschisă a camerei servitorilor. Rămase doar George Presdale, îngenuncheat, în celălalt capăt al coridorului, lîngă ceva ghemuit care zăcea pe podea.

Deodată Verity se mișcă. Cu pași înceți, mult mai mici decît de obicei, parcă alunecă în josul coridorului.

Rămase privind în jos, spre trupul îngrozitor de contorsionat al lui Norman Bellamy.

Acesta zăcea de-a curmezișul pe coridor. Avea genunchii ridicați și mîinile lipite de pîntece. Zăcea contorsionat pe spate și pe umărul drept. Avea fața crispată, întoarsă spre lumină. De sub mîinile sale strînse cu disperare se scurgea un șuvoi subțire, încet, leneș și îngrozitor.

CAPITOLUL XIII

De la 2,15 a.m. la 2,50 a.m.

Verity trase aer în piept cu un zgomot ascuțit, șuierător ; apoi expiră cu un suspin scurt, care era mai mult decît un oftat.

George Presdale tresări. O auzise. Se ridică în picioare și o privi. Avea fața foarte palidă, cu două cute noi, adînci, de

o parte și de alta a gurii, pornind de la baza fiecărei nări. Cu o mișcare aproape inconștientă, întinse mîinile ca pentru a o prinde ; apoi, ca și cînd i-ar fi trecut prin minte că nu era vorba de o femeie pe punctul de a leșina, le lăsă să cadă din nou pe lîngă corp. Își umezi buzele cu limba și spuse :

— Nu putem face nimic.

Cuvintele ieșiră cu un efort vizibil de pe buzele care abia se mișcau, de parcă ar fi fost rigide. Glasul sună straniu pînă și în urechile celui care vorbise. Spuse din nou :

— Nu putem face nimic.

De data aceasta, în loc să fie nenatural din cauza tonului jos, glasul păru și mai nenatural din cauza ascuțimii lui. Verity parcă nu-l auzi. Stătea foarte dreaptă, dar cu capul plecat, și cu ochii mari și mirați priveau nemișcați spre chipul desfigurat al celui ce fusese Norman Bellamy.

George Presdale încercă din nou. Fără să-și dea seama că vorbește, spuse :

— Nu putem face nimic.

În spatele lui Verity, pe coridor, veneau Anne Lavenham și Sonia Kepple. Chiar și dacă le auzi, nu făcu nici un semn ca să arate că le auzise. Ele rămaseră puțin în spatele ei, de o parte și de alta.

Anne Lavenham se uită la ce era de văzut. Nu scoase nici un sunet, dar parcă fără voie ridică brațul pînă ce cotul îi acoperi ochii.

Sonia Kepple se uită la ce era de văzut. Sîngele parcă i se scurse din creier, lăsîndu-i chipul mai palid chiar decît al celui de la picioarele ei. Un sunet scurt, ciudat îi ieși din gît. Închise ochii ; capul i se aplecă, iar brațele i se bălăbăneau înainte ca brațele unei păpuși prost încleiate. Genunchii îi cedară. Începu să se lase încet în jos.

George Presdale sări. O înconjură cu brațele sale lungi chiar înainte ca genunchii ei să atingă podeaua.

— Dumnezeule ! spuse George Presdale cu glasul său normal.

Cu un braț în jurul umerilor și cu altul pe sub genunchi, ridică la piept trupul moale. Ca s-o prindă în timp ce cădea, pășise cu un picior peste trupul de pe podea. Acum trecu de cealaltă parte a cadavrului și, mergînd pe lîngă Verity ca și cînd aceasta nu s-ar fi aflat acolo, plecă purtîndu-și povara în susul coridorului.

Verity stătea nemișcată, continuînd să privească în jos cu ochii mari, fără să clipească. Anne Lavenham își coborîse brațul protector de pe față. Era foarte albă, iar gura îi era crispată. Nu privea spre cadavrul de pe podea. Întoarse capul și-l urmări pe George Presdale care ajunsese în ușa sufrageriei. Probabil că ușa era întredeschisă, căci o lovi cu piciorul și dispăru peste prag.

Anne nu privi nici acum spre cadavrul de pe podea. O privi pe Verity. Atinse brațul rece al lui Verity cu degete care erau și mai reci. Spuse foarte încet :

— Haide !

Vocea care îi răspunse veni de pe buzele lui Verity, dar era o voce pe care n-o cunoștea. Era în ea ceva mort, care o făcu pe femeia mai tînără să tresară ca și cînd ceva nevăzut ar fi lovit-o.

— Lasă-mă în pace, spuse vocea.

Anne Lavenham simți din nou presiunea tăcerii ; numai că acum pereții reci o împresurau din ce în ce mai aproape. I se păru că lumea întreagă se redusese la această casă și că orice urmă de viață dispăruse din ea. Și i se păru că singurul lucru în viață era ea, și că se afla în prezența Morții înseși.

Se uită pentru prima oară direct spre trupul răsucit de pe podea. Își luă apoi privirile de pe el pentru a o privi fix pe femeia care stătea atît de dreaptă și de nemișcată lîngă ea. Îi trecu prin minte un gînd înfricoșător, pe care îl simți din timp ca să-și păstreze luciditatea ; un gînd care veni cu totul spontan, sub forma unor cuvinte dintr-un cîntec de music-hall.

— E moartă, fredonă în gînd Anne Lavenham. Dar n-o să cadă.

Își simți capul de parcă înăuntru s-ar fi aflat o bandă de metal lustruit care se derula. Era ca și cînd o mînă nevăzută trăgea cît putea de tare de această bandă ; ca și cînd creierul ei ajunsese la limită. În timp de o clipă îngrozitoare, o ceață neagră îi apăru în fața ochilor. Își apăsă cu putere mîinile peste ochi. Melodia funebră îi continua în cap.

— E moartă, dar n-o să cadă.

Ceața dispăruse și sentimentul de neputință dispăruse, iar banda din capul ei ceda, dar descoperi că se află în fața unui lucru mai periculos cu care să se lupte. „E moartă, dar n-o

să cadă", îşi spunea în gînd şi din gît începu să i se audă ceea ce ştia că ar fi putut deveni un chicotit care, o dată început, ar fi sfîrşit, mai mult ca sigur, în ceva cel puţin asemănător cu isteria.

Îşi croi drum cum putu pe lîngă statuia nemişcată a lui Verity şi trecu cu picioarele înţepenite peste picioarele moarte care se întindeau în calea ei. Simţi din nou presiunea tăcerii. Chicotul nenăscut se lupta să prindă viaţă, se lupta cu putere ; se lupta nebuneşte.

Spre norocul ei, se auziră zgomote care întrerupseră tăcerea. Chiar din camera din faţă — camera servitorilor — răzbătură glasurile a doi bărbaţi şi, chiar înainte ca ea să-şi poată concentra atenţia pentru a înregistra ce spuneau vocile, de undeva de pe coridorul dinspre bucătărie se auzi un zgomot mult mai puternic ; un zgomot sfîşietor, pocnit, părînd mult mai puternic decît era de fapt din cauza liniştii care-l precedase. Glasurile din camera servitorilor tăcură. Cu o pocnitură bubuitoare, finală, zgomotul de pe coridorul dinspre bucătărie încetă.

— Doamne Dumnezeule ! Ce-i asta ? se auzi glasul lui Norfolk din cameră.

Anne, din nou stăpînă pe ea, alergă trei paşi şi se opri la începutul coridorului ce ducea spre bucătărie. Ajunse faţă în faţă cu Hugo Forsyth şi Skinner. Se agăţă de Forsyth.

— Hugo ! Hugo !

Simţi o clipă slăbiciunea nervilor tociţi ai unui copil speriat, care ajunsese în sfîrşit sub protecţia unui adult.

El îi zîmbi şi apucă o clipă, protector, mîinile de pe braţul său.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă ea. Ce-a fost zgomotul acela ?

Forsyth arătă cu capul în spate spre capătul coridorului. Privind, Anne văzu că uşa de la toaleta servitorilor, cu faţa spre celălalt capăt al coridorului, era larg deschisă şi, mai mult, că lemnul din jurul zăvorului era rupt şi zdrobit.

— Cineva l-a încuiat pe Skinner şi a şterpelit cheia, spuse Forsyth.

Apoi îşi trase braţul de sub mîinile care încă se mai agăţau de el şi spuse :

— Haide ! cotind pe coridorul principal.

Anne, urmată de Skinner, văzu că Norfolk stătea acum în uşa camerei servitorilor. Verity plecase. Şi pe locul unde fu-

esc chipul omului mort, se afla acum o pată albă ; o batistă acoperea fața mortului.

Forsyth nu-și dădu osteneala să privească trupul mort. Se opri la un pas de Norfolk.

— Unde sînt ceilalți ? întrebă.

— Crozier e aici înăuntru. Pe lady Destrier am văzut-o intrînd într-una din camerele astea. A doua ușă. (Arătă cu degetul spre hol.) De ceilalți nu pot să-ți spun nimic.

— Sonia Kepple a leșinat, spuse Anne. George Presdale a dus-o în sufragerie.

— Asta-i tot, spuse Forsyth. Skinner !

— Da, domnule.

Tonul lui Skinner era la fel de plat ca totdeauna, dar glasul său arăta mai multă umanitate ca de obicei. Vînătaia de pe fruntea lui era acum aproape neagră din cauza sîngelui închegat. Culoarea și umflătura dădeau chipului un aspect ciudat de strîmb.

— Roag-o pe lady Destrier să fie atît de bună să vină aici, spuse Forsyth. Spune-i căpitanului să vină și s-o aducă și pe doamna nu-știu-cum-o-cheamă.

— Am înțeles, domnule.

Skinner plecă. Forsyth o privi pe Anne.

— Aici înăuntru.

Și privindu-l pe Norfolk :

— Și dumneata.

Anne intră în cameră. Norfolk o urmă și Forsyth încheie procesiunea.

Era o cameră mică, destul de confortabilă, mobilată cu amestecul ciudat de obiecte vechi de bună calitate, scoase din uz, și mobilă nouă de calitate proastă, obișnuit în sufrageriile servitorilor din Anglia. Era, ca de obicei, supraîncărcată cu mobilă. Mai mult de jumătate dintr-un perete era ocupat de canapeaua tare și respingătoare pe care, încă legat de mîini și de picioare, stătea întins omul care spusese că se numește Crozier.

Forsyth puse mîinile pe spătarul unui fotoliu și-l întoarse, ca Anne să se poată așeza în el. Rămase cu mîinile pe spătarul fotoliului, și-l privi întîi pe Norfolk, care se agita, nu la largul lui, sub privirea sa. Apoi spre omul legat de pe canapea.

Omul care-și zicea Crozier, vorbi :

— Ce-ar fi să-mi scoateți astea ?

Îşi ridică mîinile în timp ce vorbea, arătînd batista din jurul încheieturilor ; apoi îşi mişcă picioarele, lăsîndu-le să cadă din nou pe canapea cu un zgomot surd. Glasul lui nu era exact acelaşi glas blînd, plăcut pe care-l avusese cînd intrase în această casă, dar nu era nici glasul aspru, răguşit pe care-l folosise înainte, în timp ce şi după ce-i căzuse masca.

— Aşteaptă, spuse Forsyth.

— E absolut imposibil, domnule Forsyth, spuse Norfolk, ca Paul să aibă vreo legătură cu... cu...

— Aşteaptă, spuse Forsyth.

Verity intră în cameră fără zgomot. Bărbatul de pe canapea nu putea vedea uşa. Norfolk nu se uita spre uşă. Şi Anne şi Forsyth stăteau cu spatele la uşă. Şi totuşi, toţi patru fură conştienţi de noua prezenţă în cameră de îndată ce Verity apăru.

— Stai aici, spuse Anne şi se sculă.

— Ia loc, spuse Forsyth.

Apucă celălalt fotoliu, îl întoarse şi o privi pe Verity. Ea îi zîmbi cu un zîmbet care nu ajunse să-i lumineze ochii.

— Mulţumesc, spuse şi se aşeză.

O dată cu venirea ei, camera, liniştită înainte, păru să se umple de o tăcere înfricoşătoare, cel puţin aşa simţi Anne Lavenham.

Skinner se întoarse. Forsyth îl privi şi-l întrebă :

— Unde e căpitanul Presdale ?

— În sufragerie, domnule, spuse Skinner. Cu doamna Kepple.

— Vin ?

— Nu încă, domnule. Doamna Kepple a leşinat.

Hugo Forsyth se încruntă.

— Şi-a revenit ?

— Da, domnule, spuse Skinner.

Şi după ce tuşi, adăugă :

— Mi-am permis să-i sugerez căpitanului Presdale că e de dorit ca el şi doamna Kepple să vină aici de îndată, dar nu... nu a fost de acord cu mine, domnule.

— O ! exclamă Hugo Forsyth.

O privi pe Verity.

— Scuză-mă o clipă, spuse şi plecă.

Omul de pe canapea rîse ; un sunet surprinzător. Norfolk se încruntă. Verity închise ochii, iar Anne privi uimită. Dar persoana care vorbi fu Skinner :

— Să taci din gură !

Avea tonul unui bărbat, nu al unui servitor. Traversă camera şi se opri lîngă canapea, privind în jos. Spuse din nou :

— Să taci din gură ! Dacă nu taci, îţi închid eu gura !

Hugo Forsyth găsi uşa sufrageriei închisă. I se făcu deodată lumină în cap. Fără voie, îşi îndreptă umerii. Se încheie la haină, deschise uşa şi intră.

Masa din sufragerie era din nou la locul ei în mijlocul camerei. Într-unul din scaunele de stejar şedea Sonia Kepple. Era foarte palidă şi avea cearcăne negre sub ochi, pe care nu le avusese înainte. Părea mai mică. Pe braţul stîng al scaunului era cocoţat George Presdale. Îşi ţinea braţul în jurul umerilor femeii, iar capul ei învăluit în părul negru se sprijinea de el.

— O ! spuse Sonia Kepple văzîndu-l pe Hugo Forsyth.

Se îndreptă pe scaun şi-şi ridică mîinile spre părul ciufulit. George Presdale se ridică.

— Am înţeles din ce mi-a spus Skinner că refuzaţi să veniţi să vă alăturaţi celorlalţi, spuse Forsyth.

Vocea ii suna mai aspru ca de obicei. Ochii îi sclipeau întunecaţi, intraţi adînc în orbite.

— Nu face pe grozavul. Nu eşti bun pentru asta, spuse George Presdale.

— Mai bine aţi veni acum, spuse Forsyth.

— Uite ce e : poţi să te duci la dracu ! Acum şterge-o !

Hugo Forsyth se apropie cu paşi repezi de masă. Spuse, controlîndu-şi aşa de mult glasul, încît vorbi pe un ton plat :

— Înţelege că Bellamy e mort. Asta înseamnă două crime aici, astă-seară. Toţi ceilalţi sînt în camera servitorilor. Înainte de a putea lua vreo hotărîre, trebuie să fim toţi acolo. Vii ?

— Cînd o să vreau, spuse George Presdale.

— Şi asta va fi, cînd ?

Tonul lui Forsyth era acum diferit : blînd, moale, periculos.

— Cînd o să am chef.

Presdale îşi puse mîinile în buzunare, îşi aruncă capul într-o parte şi-l privi pe Forsyth de sus pînă jos. Apoi spuse :

— Într-un fel, doamna Kepple este musafira mea. A trecut destul pentru o noapte prin spaimele altora. Nu poate fi lăsată singură. Poate că n-ai observat, dar abia şi-a revenit din leşin... Şi acum, şterge-o ! Am să vin, împreună cu doamna Kepple, de îndată ce se simte bine.

— Ai să vii acum, spuse Forsyth.

George Presdale privi în jos spre picioarele sale și spre gleznele care se zăreau între pantofi și manșetele pantalonilor.

— Cred că-ți închipui că nu pot fi nepoliticos cu dumneata pentru că port pantalonii dumitale, spuse Presdale. Dar pot. Ieși dracului odată ! În primul rînd, pentru că o plictisești pe doamna Kepple.

— George ! spuse Sonia.

— Încetează cu prostiile astea ! Nu-mi pasă de doamna Kepple. Avem nevoie de dumneata. Doamna văd că se simte foarte bine. Arată la fel de zdravănă ca și mine.

Se cunoștea din glasul lui că e furios.

Zîmbetul dispăru de pe buzele lui George Presdale. Sîngele i se scurse încet din obraji. Sprîncenele i se împreunară și gura parcă i se alungi, pînă ce buzele strînse deveniră doar o linie subțire. Luă repede poziția corectă a unui boxer. Își repezi uimitor de iute pumnul drept, cu toată forța. Dacă Hugo Forsyth ar fi avut mai puțină experiență — sau dacă ar fi avut reflexele mai încete — lovitura și-ar fi atins ținta, adică bărbia lui. Dar așa, Forsyth se feri, iar pumnul lui Presdale îl lovi nu în maxilar ci mai sus, în obraz, cu o plesnitură slabă și totuși răsunătoare. Faptul că se ferise atenuase forța loviturii. Forsyth se clătină ușor, lovindu-se de masă. Se depărtă, azvîrlindu-se înainte ca un profesionist al ringului.

— Așa ! spuse George Presdale cu satisfacție.

— Hugo ! se auzi o voce din ușă.

Era o voce rece, clară, care avea ceva în ea ce opri brațul lui Forsyth la mijlocul drumului. Acesta se răsuci. Anne Lavenham stătea chiar în prag.

— Încetează cu prostiile, Hugo ! spuse ea.

Hugo Forsyth își duse mîna la obrazul lovit. Spuse, cu aerul îmbufnat al unui copil mic :

— M-a lovit. Voiam să...

— Încetează cu prostiile, repetă Anne Lavenham. Căpitanului Presdale ar trebui să-i fie rușine și fără îndoială că-i este. Haideți, amîndoi !

O privi pe Sonia și zîmbi deodată. Îi spuse :

— Ce proști sînt, nu-i așa ?

Sonia descoperi, teribil de surprinsă, cum de nu-i plăcuse pînă acum această tînără femeie.

— Foarte proști, întări ea.

Se ridică, împingînd scaunul de sub ea.

— Ești sigură că te simți bine ? o întrebă George Presdale.

Sonia dădu din cap. Ieși din cameră alături de Anne. Pe coridor, pe cînd dădeau colțul spre ușa deschisă de alături, se opri o clipă din mers văzînd cadavrul de pe podea. Anne Lavenham se opri și ea, privind-o cu puțină teamă.

— Nu-i nimic, spuse Sonia.

Vorbise cu răsuflarea tăiată, dar merse mai departe destul de stăpînă pe ea. Cînd ajunse lîngă cadavru, își întoarse privirile și trecu hotărîtă peste el, intrînd în cameră.

În cameră era liniște. Sonia se așeză pe fotoliul pe care stătuse Anne. Skinner trase un scaun de lemn cu spătarul înalt pentru Anne. Hugo Forsyth și George Presdale intrară împreună, așa de plouați încît, în ciuda împrejurărilor tragice, două femei din cameră abia își putură stăpîni zîmbetele. Forsyth închise ușa în urma lui. George Presdale se duse spre scaunul Soniei și rămase în spatele lui, cu mîinile pe spătar. Hugo Forsyth veni în mijlocul camerei. Stătea încruntat, cu fruntea încrețită, iar roșul închis a vînătăii îi păta obrazul stîng. O privi pe Verity și spuse :

— Acum sîntem toți. Trebuie să aflăm cît mai multe posibil despre...

Se opri.

Verity îl privi și spuse doar :

— Da.

Avea o voce aproape normală, iar chipul ei, deși palid, își pierduse înfățișarea de ceară, ca de moarte. Doar ochii mari ce priveau nefiresc de fix îi trădau încordarea.

— Ori altcineva a fost în casă chiar acum, care poate că mai e încă sau nu aici, spuse Hugo Forsyth, ori Bellamy a fost omorît de cineva de aici din cameră.

O voce de pe canapea spuse :

— Parcă am mai auzit asta înainte ?

Era o voce caldă, cu un puternic accent american.

Skinner fu cel care răspunse. Plecă din spatele fotoliului lui Verity, unde stătea, și pentru a doua oară se duse lîngă canapea.

— Asta le pune vîrf la toate ! Încă un sunet și...

— Destul, Skinner, spuse Verity calmă.

Skinner tresări. Își privi stăpîna peste umăr. O clipă se uită mirat, cu ochii larg deschiși, sinceri ai unei ființe omenești. Apoi, pe fața sa apăru din nou masca servitorului bine stilat.

— Foarte bine, doamnă, spuse. Iertați-mă, doamnă.

Se întoarse încet la locul său și rămase ca mai înainte. Forsyth se uită la omul de pe canapea și spuse :

— Situația este aceeași. Doar mai gravă.

— Situația nu este aceeași, vorbi Crozier. Eu aș fi putut să-l omor pe primul. Dar cu siguranță *n-aș fi putut* să-l omor pe acesta.

— E destul de adevărat, spuse Norfolk. Ascultați, lady Destrier și domnule Forsyth, Paul are dreptate. Știam că ați greșit bănuindu-l.

Verity îl privi cu răceală.

— N-ai o memorie prea bună, domnule Norfolk. Nu cred că e mai mult de o oră de cînd te spălai pe mîini de orice răspundere în legătură cu acțiunile acestui om, pe motiv că nu l-ai cunoscut cu adevărat. Acum a devenit din nou „Paul". Dacă aș fi în locul dumitale, domnule Norfolk, aș tăcea.

Omul de pe canapea rîse din nou ; de data aceasta cu un rîs care-l făcu pe Norfolk să clipească, făcînd să-i dispară culoarea din obraji.

Skinner tuși :

— Mă iertați, doamnă.

Verity se întoarse pe jumătate pe fotoliu să-l privească.

— Gîndindu-mă bine, doamnă, spuse Skinner, pot confirma într-o mare măsură ceea ce spune acest domn.

— Iar eu nu sînt un scamator, spuse vocea de pe canapea.

— Singurul mod de a ne lămuri e să facem puțină ordine, spuse Forsyth.

O privi pe Verity :

— Propun să începem cerînd fiecăruia să ne spună ce a văzut sau a auzit în legătură cu moartea lui Bellamy.

Verity aprobă din cap.

— Foarte bine.

Își lăsă capul pe spătarul fotoliului și închise ochii. Stătea foarte dreaptă, cu brațele sprijinite, dar în ciuda poziției de relaxare și a ochilor închiși, era totuși ceva în înfățișarea ei care nu însemna nici pe departe neatenție.

— Atunci, am să încep cu mine, spuse Forsyth. Mă aflam în sufragerie. Tocmai îl dusesem pe Presdale sus și-i dădusem

un costum de haine de la mine. Era ud leoarcă. A vrut să împrumute pantaloni, ciorapi și pantofi. I-am dat. Îi are pe el acum. N-am așteptat cît s-a schimbat. Am coborît și m-am dus în sufragerie. Am luat o tavă și tocmai puneam pe ea căni, pahare și mai știu eu ce, ca s-o duc în camera mare. Pusesem totul pe tavă cînd am auzit gălăgie, care mi s-a părut că venea dinspre capătul coridorului. Ușa era închisă. N-am putut auzi prea clar. Cred că primul lucru pe care l-am auzit a fost o voce pe care n-am recunoscut-o. Striga ceva. Aproape imediat după aceea, am auzit trei sunete. Nu le-am putut distinge. Acum știu că erau sunetele înăbușite a trei împușcături trase dintr-un revolver cu surdină.

Se întrerupse, în timp ce-și îndreptă privirile spre masa din mijlocul camerei, pe care era așezat un obiect scurt, de un albastru închis, deformat la țeavă din cauza adăugării neîndemînatice a unei surdine Hagstrom ; era revolverul care fusese luat bărbatului ce zăcea acum legat pe canapea. Privirile celorlalți urmară privirii lui.

— N-a fost revolverul ăsta, spuse Forsyth. M-am uitat la el. E curat.

Bărbatul de pe canapea spuse :

— Bineînțeles că e curat. N-a mai fost folosit de la Războiul de Independență.

— Dacă l-ai folosit prima oară, spuse Forsyth, ai avut destul timp ca să-l cureți.

— Nu mai spune ? întrebă batjocoritor vocea de pe canapea.

— Dar bineînțeles că de data asta n-a putut fi revolverul lui, vorbi Forsyth. Cînd am auzit împușcăturile, am alergat afară din sufragerie în josul coridorului. L-am găsit pe Bellamy unde se află acum. Încă nu murise. L-am văzut mișcîndu-se. Era foare multă gălăgie. Omul ăsta — arătă cu capul spre Crozier — striga ca să atragă atenția. După colț, Skinner striga și încerca să spargă ușa toaletei unde îl încuiase cineva. M-am uitat înăuntru și am văzut că nu era în pericol. L-am cercetat pe Bellamy să văd dacă se putea face ceva. În timp ce-l examinam, au sosit ceilalți, întîi Norfolk, apoi Presdale. Skinner continua să bată, așa că m-am dus și am luat o daltă dintr-un dulap din cămară, am spart ușa și i-am dat drumul. Asta-i tot ce știu.

Îl privi pe Norfolk :

— Acum dumneata.

— Mă spălam în toaleta din vestibul. Am auzit o voce strigînd şi m-am repezit. Nu eram prea sigur din ce parte vine. Mi s-a părut că vine din capătul acesta al casei şi am alergat direct aici. L-am găsit pe domnul Forsyth îngenuncheat lîngă colonelul Bellamy. Cred că auzisem doi bărbaţi strigînd, dar cînd am ajuns aici, am văzut că era doar unul. Probabil că al doilea era Skinner care fusese încuiat. Mai bătea şi în uşă.

— Ai înţeles ce spunea ? întrebă Forsyth.

— Nu, răspunse Norfolk.

Hugo Forsyth îl privi pe George Presdale. Vînătaia de pe obraz îi zvîcnea puternic. Întrebă :

— Care e povestea dumitale ?

— Ştii unde eram. Eram sus în camera dumitale. Îmi schimbasem pantalonii, ciorapii şi pantofii. A fost foarte drăguţ din partea dumitale. Tocmai coboram, de fapt tocmai deschisesem uşa, cînd a început gălăgia. Am alergat jos şi te-am găsit pe dumneata şi pe Norfolk lîngă Bellamy. Asta-i tot.

— Nu, nu e tot, dădu din cap Hugo Forsyth.

— Ce dracu vrei să spui ?

Forsyth îl privi fix.

— Ce fel de zgomote ai auzit ?

— Un vacarm, spuse vag Presdale. Doi oameni ţipînd. Cineva pocnind într-o uşă.

— Din ce parte a casei veneau ?

— Chiar de sub camera dumitale. Clar, nu-i aşa ?

— Hm !

— Nu te distra pe socoteala mea, spuse George Presdale.

— Ai înţeles ce se spunea ?

— Nu.

— Cîte glasuri ai auzit ?

— Dumnezeule, de unde să ştiu ? Cred că două. Tipul ăsta, şi Skinner. Totuşi, nu pot să jur. Ce-am auzit a fost un vacarm îngrozitor şi, auzindu-l, am alergat într-acolo cît am putut de repede.

— Hm ! mormăi Hugo Forsyth, mîngîindu-şi obrazul.

Presdale îl privi fix. Sonia întinse o mînă şi-şi strînse degetele în jurul acelora care strîngeau spătarul scaunului. George Presdale se aplecă spre ea.

— Da, da, bine, îi spuse. Iartă-mă.

Forsyth îl privi pe Skinner.

— Acum mai ştim cîte ceva. Skinner, spune-ne povestea dumitale. Începe însă mai înainte de punctul de unde am început noi, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Skinner înaintă şi se opri lîngă fotoliul lui Verity, în faţa celui care punea întrebările. Spuse :

— Înţeleg perfect, domnule. Colonelul Bellamy m-a lăsat aici să-l păzesc pe acest om. Ştiţi cînd a fost asta, domnule. Bineînţeles că am rămas aici. Am auzit diferite mişcări prin casă, dar nimic neobişnuit, dacă mă înţelegeţi. Doar dumneavoastră, ceilalţi domni şi doamnele. Cu alte cuvinte, n-am auzit nimic îngrijorător. Era două şi zece — tocmai m-am uitat la ceas cu o clipă înainte, aşa că ştiu ce oră era — cînd a venit colonelul Bellamy. A intrat şi m-a întrebat cum îmi merge şi dacă prizonierul îmi face greutăţi. I-am spus că nu. M-a întrebat dacă mă putea ajuta cu ceva şi l-am rugat să mă înlocuiască cîteva minute. Apoi m-am dus... ăă... pe coridor. Colonelul Bellamy a rămas în prag, în picioare. Îmi amintesc exact poziţia lui. Uşa era deschisă şi se sprijinea cu spatele de ea, în stînga dumneavoastră cum ar veni, domnule. Era, cu alte cuvinte, pe jumătate în odaie şi pe jumătate afară. Tocmai voiam să mă întorc, cînd am descoperit că fusesem încuiat. Întîi am crezut că uşa toaletei se înţepenise. Dar după ce am încercat în toate felurile s-o deschid, mi-am adus aminte că cheia se afla ca de obicei pe dinafară, înăuntru fiind un zăvor. Eram absolut sigur că cheia fusese acolo cînd am intrat, dar cînd m-am uitat pe gaura cheii, am văzut că fusese luată. Nu auzisem pe nimeni întorcînd cheia, doar chiar eu am uns broaştele de curînd, aşa că totul se explică. Tocmai mă întrebam cum să atrag atenţia, cînd am auzit un glas. Era glasul unui bărbat, domnule, şi m-a pus pe gînduri pentru că era un glas pe care nu-l cunoşteam de loc. Nu era glasul nici unuia dintre dumneavoastră sau dintre servitori. Am auzit clar ce spunea. Deşi pot să vă spun că era cel puţin la celălalt capăt al coridorului, spre bucătărie, spunea : „Norman Bellamy, întoarce-te şi priveşte-mă".

Skiner se opri. Ochii tuturor celor din cameră erau întorşi spre el ; şi fără excepţie, în afară de mirare ce se transforma în stupefacţie, ochii arătau teamă şi oroare. Verity Destrier nu se mişcă, dar deschise ochii.

— Ce fel de glas era, Skinner ? întrebă ea.

Propriul ei glas răsună monoton şi plat. Tremuratul din el abia se simţea.

— Era un glas neobişnuit, doamnă, spuse Skinner. Un glas de bărbat, foarte profund... (ezită căutînd cuvîntul) un glas aspru, doamnă. Nu vreau să spun un glas de om needucat, căci era glasul unui gentleman, după cît mă pricep eu. Vreau să spun că suna cam aspru. Poate că ar trebui să spun că era un glas răguşit, doamnă.

Se aşternu tăcere. Verity închise din nou ochii. Forsyth îl privi pe Skinner şi-l întrebă :

— L-ai auzit pe colonelul Bellamy dînd vreun răspuns ?

— I-am auzit glasul, domnule, dar n-am putut distinge cuvintele.

— Ţi-ai dat seama de ceva din tonul lui ?

— Striga ceva, domnule. N-aş putea să vă spun exact ce fel de ton era.

— Ce s-a întîmplat apoi ?

— Totul a fost iute ca un fulger, domnule, deşi ca să povesteşti îţi trebuie mult timp. A fost aşa : tocmai mă întrebam cum să atrag atenţia, cînd am auzit glasul, apoi colonelul Bellamy a început să strige şi apoi — aş putea spune aproape înainte de a se termina totul — am auzit trei sunete ca nişte împuşcături înăbuşite. Un fel de zgomote surde.

— Da, şi apoi ?

— O clipă a fost foarte linişte, apoi omul acesta... (Skinner arătă cu capul spre silueta culcată pe canapea) a început să strige şi am început şi eu să strig şi să bat în uşă. Mă temeam că toţi ceilalţi ar putea fi aşa de departe, încît dacă nu reuşesc să dau alarma s-ar putea să ajungă prea tîrziu.

— Prea tîrziu pentru ce ? întrebă Hugo Forsyth.

Ochii lui Skinner se măriră puţin, parcă miraţi de această întrebare.

— Adică, domnule, prea tîrziu ca să-l prindă pe omul care l-a omorît pe colonelul Bellamy.

— Hm !

Hugo Forsyth îşi mîngîie bărbia, apoi urmă :

— Eşti sigur, Skinner, că n-ai mai auzit glasul ăsta înainte ?

— Absolut sigur, domnule.

— Foarte bine. Îţi mulţumesc.

Hugo Forsyth se întoarse pe călcîie, se duse spre canapea şi rămase privind în jos spre bărbatul legat.

— Acum, dumneata.

Nişte ochi negri îl priveau cu o sfidare în care se simţeau urme maliţioase de umor.

— Dă-i drumul !

— Ce ştii *dumneata* despre ce s-a întîmplat ?

— Pe dracu, nimic ! spuse bărbatul care spusese că se numeşte Crozier.

— Cum aşa ? Trebuie să fi auzit ceva.

— A, dacă am auzit ceva ? Da, bineînţeles că am auzit o mulţime de lucruri. Dar a vedea nu înseamnă a crede şi a auzi nu înseamnă a şti. M-ai întrebat ce ştiu. Dacă ai fi zăcut aici ca mine, şi ai fi ştiut că nu pot vedea uşa din cauza mesei.

— Atunci, ce-ai auzit ?

— Exact ce-a spus Gustav. Era aici cu un ochi pe mine şi cu altul pe uşă. La început am încercat să vorbesc cu el, dar n-a fost comunicativ, aşa că am renunţat. După ce-am stat aşa o eternitate, a venit colonelul cum-zici-că-l-cheamă, a vorbit cu Gustav şi l-a întrebat cum o duce. Gustav i-a spus că m-a ţinut în frîu şi l-a rugat să-i dea voie să iasă din cameră. Şi dacă nu se supără colonelul, să rămînă şi să mă păzească. Colonelul a acceptat şi a rămas în uşă exact cum a spus Gustav, în timp ce Gustav însuşi a dat repede colţul, după copac.

— Uşurel ! întrerupse Forsyth. Spui că l-ai văzut pe colonelul Bellamy stînd în uşă ?

— Da, i-am putut vedea chipul, şi asta e aproape tot. Dar cînd vezi un cap, profesore, poţi să spui în general unde se află şi restul corpului. În orice caz, acolo stătea. L-am auzit pe Gustav mergînd pe coridor spre celălalt capăt şi intrînd în „birou". Apoi n-am mai auzit nimic pînă ce, undeva pe coridor, un bărbat a strigat, aşa cum v-a spus Gustav. Spunea cam aşa : „Norman Bellamy, întoarce-te şi priveşte-mă." Cum nu mai auzisem glasul acesta înainte — şi era un glas ciudat, puternic — am devenit curios, mi-am ridicat capul cît am putut — aşa — şi abia am izbutit să-l văd pe colonel plecînd din uşă pe coridor.

— Uşurel ! Ai văzut în ce parte a luat-o ?

— Cînd ?

— Cînd a ieşit pe coridor.
— Nu.
— De ce?
Hugo Forsyth îl privi mirat.
— Pentru că tot ce am văzut cînd ieşea pe coridor era ceafa lui.
— Hm! Bine. Continuă!
— Totul s-a petrecut atît de repede cum spune Gustav. Întîi strigătul; apoi colonelul ieşind pe coridor; apoi spunînd „Dumezeule! Dumneata!" Chiar aşa, numai că strigînd; apoi trei pocnituri cu un Hagstrom şi zgomotul căderii lui. O clipă am ascultat să văd dacă pot auzi pe unde a luat-o tipul cu revolverul, dar n-am auzit nimic. Pe urmă am început să zbier, şi chiar după colţ Gustav încerca să spargă uşa „biroului" şi striga să i se dea drumul afară. Aici se termină povestea mea. Vreo întrebare, domnule judecător?
— Da. Spune-ne cînd ai auzit glasul ciudat.
— Pentru numele lui Dumnezeu! Chiar dacă aş fi avut un cronometru, cum dracu crezi că aş fi putut să mă uit la el. Şi nu există nici un ceas — în nici un caz ca să-l pot vedea.
— Nu fi prost! izbucni Hugo Forsyth. Nu te-am întrebat cît era ceasul; te-am întrebat cînd, faţă de celelalte momente pe care ni le-ai povestit. Înţelegi?
— Aha, înţeleg. După cum ţi-am spus, aproape imediat după ce Gustav plecase spre „biroul" de după colţ, exact cînd colonelul începuse să mă păzească. Era, aş spune, un minut sau un minut şi jumătate de cînd Gustav plecase şi pînă cînd a apărut noul oaspete... Aşa! Mi-am îndeplinit sarcina! Ce-ar fi să-mi desfaci legăturile? Am înţepenit, mă doare şi mă usturā. N-ai nici un drept să mă ţii legat. N-aş fi putut să comit a doua crimă şi, oricum, cine poate şti dacă nu dumneata ai făcut-o? Hai, prietene, dă-i drumul!
— Aşteaptă! spuse Forsyth.
Îşi întoarse privirea spre Verity. Aceasta deschise imediat ochii. Forsyth o întrebă:
— Dumneavoastră, doamnele, eraţi toate împreună?
— Da. Doamna Kepple şi cu mine ne-am dus în camera mare. Anne ne-a urmat imediat. Eram acolo cu uşa închisă, cînd am auzit... am auzit...
— Da, spuse Forsyth. Da. Aşadar, acum ştim cu toţii cam cum s-au întîmplat lucrurile.

Anne Lavenham îl privi cu reproş. Spuse, parcă sie însăşi :

— *Ştim?* Vai, Hugo !

Forsyth vorbi fără să zîmbească :

— Cred că ştim cam cum s-au petrecut lucrurile. Considerînd drept fapt că omul ăsta nu s-ar fi putut mişca, nu i-am putea crede povestea despre vocea străină dacă n-ar fi confirmată de cineva. Şi a fost confirmată de cineva. Dacă trebuie să acceptăm afirmaţia celor doi despre vocea străină, sîntem obligaţi să credem că, deşi am cercetat peste tot şi am încuiat, există un om, nu aici în cameră, care ori a intrat în casă şi a plecat, ori a intrat în casă şi se mai află aici.

— Watson, eşti sublim ! spuse Anne *sotto voce.*

— Ce-i asta ? o întrebă Forsyth, privind-o.

Ea dădu din cap.

— Nimic.

Forsyth privi în jur.

— Cred că aş vrea să supun la vot. Cine crede că există un străin în casă ? Vă rog să-mi spuneţi. Dacă vreţi, ridicaţi mîinile.

Verity ridică mîna dreaptă de pe braţul fotoliului. Sonia Kepple, ridică mîna stîngă de pe braţul scaunului ei. Anne Lavenham rămase cu mîinile în poală. Norfolk ridică mîna dreaptă mult deasupra capului. Bărbatul de pe canapea îşi ridică deasupra capului mîinile legate la încheieturi. Prin arcul făcut de braţe, zîmbi sardonic adunării.

— Se pare că votul decisiv mă favorizează, în cazul în care majoritatea sînt de acord că ucigaşul nu se află aici în cameră, spuse Forsyth privind în jur.

— Hugo ! Ai votat pentru ? întrebă Anne Lavenham.

— Da, răspunse Forsyth.

— Doamne Dumnezeule ! exclamă Anne.

Forsyth nu o privi.

— În aceste împrejurări, cred că trebuie să întrebăm pe cei în minoritate care sînt motivele lor.

O privi pe Verity :

— De acord ?

Verity aprobă din cap.

Forsyth o privi pe Anne.

— Vrei să ne spui de ce crezi că ucigaşul este unul dintre noi ?

— Pentru că teoria unui intrus mi se pare foarte improbabilă şi pentru că există în mod hotărît o posibilitate peste care toată lumea pare a trece. Dacă...

Nu-şi termină fraza. Se oprise o clipă, cîntărindu-şi în minte cuvintele, iar pauza lăsase un gol în atmosfera de aşteptare. În acest gol căzu deodată zgomotul, umplîndu-l şi umflîndu-l... Deasupra capetelor lor se auzi deodată o trosnitură răsunătoare ; apoi alta, mai puternică, terminîndu-se într-un zornăit, un zgomot cristalin de geam spart ; apoi un şir întreg de zgomote mai slabe, ca nişte picături de ploaie grele, rare, anunţînd furtună, care răpăiră pe podeaua de deasupra. Apoi se auziră paşi grei, alergînd ; apoi o uşă deschisă ; apoi, croindu-şi drum prin liniştea casei, ţipete ascuţite unul după altul.

Un moment de nemişcare îngheţată. Pe urmă, parcă înţeleşi, Skinner, Presdale şi Hugo Forsyth porniră spre uşă. Forsyth se opri şi se întoarse, cu spatele la uşă. Ridică mîna.

— Dă-te la o parte ! strigă Presdale.

Forsyth îl apucă violent de reverul hainei şi de cămaşă, şi-l trase cu putere înapoi.

— Nu toţi, strigă Forsyth. Nu toţi, nebunilor. Nu toţi. Norfolk, rămîi aici. Presdale, rămîi şi dumneata. Skinner, vino cu mine.

Presdale îl privi înfuriat. Parcă era gata să sară înainte, dar o voce blîndă din spatele lui îl chemă şi atunci ca un cal tînăr care simte pe neaşteptate o zăbală mai dureroasă decît cunoscuse pînă acum, se opri.

Forsyth deschise brusc uşa. Ţipetele se înteţeau. Se apropiau. Veneau, fără îndoială, pe scara de serviciu. Forsyth se repezi spre uşa de acolo — pe care, din cauza panourilor acoperite cu hîrtie, Norman Bellamy n-o observase. O deschise, ca să se lovească cu pieptul de trupul masiv şi greoi al Minniei Walters. Se clătină gata să cadă, dar printr-o minune îşi păstră echilibrul. Skinner veni să-l ajute. O apucară pe femeie, fiecare de cîte un umăr, şi o scuturară. Capul îi atîrna moale pe gîtul scurt. Nu mai avea pince-nez-ul pe nas şi ochii miopi, înroşiţi, priveau tulburi. Ţipetele încetară, înlocuite de gemete şi pufnituri sufocante.

Hugo Forsyth o scutură mai zdravăn, cu brutalitate.

— Ce e ? Ce s-a întîmplat ? o întrebă.

Capul moale se străduia să scoată nişte sunete.

— Uşor, domnule ! spuse Skinner. O să vorbească.

Încetară s-o mai scuture. Dintre buzele moi, cenuşii, ieşi un amestec de cuvinte.

— Un bărbat ! Un bărbat în cameră ! A venit după mine! Un bărbat în cameră. Of, Dumnezeule mare, era un bărbat...

CAPITOLUL XIV

De la 3,00 a.m. la 3,30 a.m.

Femeile erau din nou în camera mare. Sonia Kepple şi Anne Lavenham stăteau alături pe canapea, fumînd într-o tăcere care, ciudat, le făcea să se simtă foarte aproape una de alta. În colţul îndepărtat din nord-vestul camerei, Minnie Walters, acum liniştită dar încă tremurînd, stătea pe jumătate culcată într-un scaun mare. Era acoperită cu un pardesiu negru al lui Hugo Forsyth. În picioare avea ciorapi de-ai lui Hugo Forsyth. Avea din nou pince-nez-ul pe nas. Părul îi atîrna în şuviţe încîlcite şi dezordonate în jurul obrazului umflat, plin de pete. Femeia respira sacadat. Aplecată deasupra ei, cu un pahar cu puţin brandy, stătea Verity Destrier.

Lîngă uşă se aflau cei doi bărbaţi care le păzeau pe femei în general, şi pe Verity în special : George Presdale şi Crozier, din nou liber. Aceştia vorbeau fără să fie auziţi de femeile din celălalt capăt al camerei. Forsyth, Norfolk şi Skinner cercetau în restul casei, căutînd în fiecare ascunziş posibil şi imposibil, asigurîndu-se că ferestrele erau încuiate şi încuind uşile cînd terminau cu fiecare cameră.

George Presdale întinse o cutie cu ţigări.

— Vrei o ţigară ?

— Mulţumesc, spuse Crozier.

Luă o ţigară, o aprinse şi azvîrli chibritul.

— De ce te-ai răzgîndit ? întrebă el.

George Presdale privi mirat.

— Ce vrei să spui ?

— Ce te-a făcut să te răzgîndeşti ?

— Nu ştiu la ce te referi.

— La vot, ai afirmat că cineva din grup e criminalul. Acum vorbeşti cu mine cît se poate de prietenos.

Presdale zîmbi și spuse :

— N-am presupus nici o clipă că ești dumneata, orice aș fi crezut. Este evident că același om trebuie să fi comis ambele crime și că dumneata n-ai putut să-l împuști pe Bellamy... Ei bine, asta e !

Crozier îl privi, cu un început de zîmbet apărîndu-i pe buze sub mustața îngustă, neagră.

— Mulțumesc pentru amabilitate... Ascultă, o crezi pe baba asta ?

— Pe cine ?

— Pe bucătăreasă — femeia care stă pe scaun sorbind din brandy... Ei comèdie, aș bea și eu ceva !... Crezi născocirea ei despre un bărbat ?

George Presdale ridică din umeri.

— Dumnezeu știe ! Nu știu ce să cred.

— Ar fi un tip deștept ăla care ar ști în harababura asta. Spune-mi, crezi că aș fi fost dezlegat dacă lady Destrier n-ar fi spus că-i pare bine că nu sînt eu omul pe care-l caută ?

George Presdale ridică din nou din umeri.

— N-aș putea să-ți spun. Forsyth se poartă ca un ofițer superior — de ce, Dumnezeu știe !

— Da. Ciudat tip. Cam încrezut. Ce rol are el aici ?

— O să se însoare cu domnișoara Lavenham, spuse George Presdale.

Crozier își strînse buzele.

— Daa ? Ei bine, e norocos ! Ascultă, pariez pe cît vrei că n-or să găsească nimic.

George Presdale își ținea capul aplecat într-o parte. Asculta. După o clipă, spuse :

— O să aflăm într-un minut. Iată-i.

Se dădu la o parte din ușă. De afară se auziră pași și ușa se deschise. Intrară Norfolk și Skinner, apoi Forsyth care închise ușa în urma lui. Rămase cu spatele la ea și spuse, ridicînd glasul ca să fie auzit de toți cei din cameră :

— Nimic ! Nici o urmă. Femeia asta nebună a deschis singură fereastra. Dacă cineva a intrat pe-acolo, tot pe acolo a ieșit. Atît cît am putut vedea, nu există nici o urmă. Pe de altă parte, nici nu e nevoie să lase vreuna, e foarte ușor să urci pe-acolo fără să se cunoască.

În celălalt colț al camerei, Verity se ridică. Vîrî paharul aproape gol între degetele acum mai sigure ale femeii așezate

pe scaun. Se întoarse şi, cu pasul obişnuit, veni în mijlocul camerei. Forsyth se grăbi s-o întîmpine. Ceilalţi se apropiară şi ei, în afară de Skinner. Cele două femei de pe canapea se ridicară, veniră şi se plasară în dreapta lui Verity. Skinner rămase pe loc, foarte aproape de uşă.

— Deci, n-am făcut nimic, spuse Verity. Poate că e cineva care nu se află aici sau poate că e...

Se opri puţin, trăgîndu-şi respiraţia ca un şuierat care abia se auzea.

— ...poate că e cineva din această cameră.

— Da, spuse Forsyth.

Verity îl privi fix.

— Ce vrei să spui, Hugo ?

El ridică din umeri.

— Nu vreau să spun nimic. Nu pot.

Verity tăcea. O clipă umerii i se lăsară în jos şi întreg trupul înalt şi frumos păru a se micşora fără graţie. Dar într-o fracţiune de secundă se îndreptă iar, ridicîndu-şi capul învăluit în părul auriu.

— Ce facem acum ? întrebă ea.

— Ne hotărîm asupra a două puncte foarte importante, spuse Forsyth.

— Care anume ? întrebă Verity.

— Întîi, dacă rămînem aici pînă dimineaţă, şi atunci o să vedem cum comunicăm cu poliţia. Sau dacă plecăm cu toţii. Dumneata decizi.

Surprinzător, Verity rîse ; un rîs forţat, dar totuşi sincer, datorită faptului că în el se simţea umor. Sunetul atrase asupra ei privirea tuturor. Chiar silueta necioplită, ghemuită pe scaun în celălalt colţ, se îndreptă pentru moment şi privi uimită.

— Vrei să spui, Hugo, că eu sînt la rînd ? întrebă Verity.

Forsyth o privi fix. Privirile lor se întîlniră şi rămaseră aşa mult timp. În cele din urmă el spuse, cu un ton care exprima mai clar decît cuvintele admiraţia pe care evita s-o exprime :

— E un fel de a spune. În orice caz, e un lucru pe care trebuie să-l hotărîm.

— Nu putem pleca, spuse Verity. Nu avem unde să mergem şi nici cu ce să mergem.

— Am putea încerca să punem în funcţiune o maşină, spuse Forsyth.

— Asta ar însemna ca grupul să se fracţioneze, şi fiecare ar fi expus primejdiei mai mult decît dacă am rămîne toţi aici, răspunse Verity.

— Mi-a trecut şi mie asta prin cap. Dar dacă reparăm o maşină, putem să ajungem toţi la Gowborough Head sau chiar la Tuxford şi să anunţăm poliţia îndată. Pe de altă parte, rămînînd aici şi cunoscînd pericolul, putem avea grijă de dumneata noi înşine, fără să ne expunem pericolului. O dată cu zorile, lucrurile se vor schimba.

— Aşa cred şi eu, aprobă Verity.

— Dar trebuie să aflam şi celelalte păreri, spuse Forsyth, îl privi pe Norfolk.

— Sînt de aceeaşi părere cu dumneata şi cu lady Destrier, răspunse Norfolk. Rămînem împreună.

Forsyth îl privi pe George Presdale.

— N-am nici o părere... spuse acesta. Sau, nu ştiu, dar poate că e mai bine să rămînem. Să rămînem la un loc lîngă lady Destrier şi atunci, fie că e cineva pe care nu-l cunoaştem, fie că e unul dintre noi, ea e în siguranţă.

Forsyth îl privi pe Crozier.

— Eu sînt de părere s-o ştergem. Şi cît mai repede !

Forsyth se uită fix la el. Vorbi, parcă pe jumătate cu sine însuşi :

— Da. Poate că aşa ai face.

Crozier îl privi cu uimire.

— Ce vrei să spui ?

— Taci din gură ! îl repezi Forsyth.

Colţurile gurii lui Crozier se lăsară în jos într-un început de zîmbet, dar tăcu.

— Skinner ! chemă Forsyth, întorcîndu-se.

Skinner veni de lîngă uşă. Se opri la cîţiva paşi de grup şi-l privi întrebător pe Forsyth.

— Ai auzit despre ce vorbeam ? întrebă Hugo Forsyth.

— Da, domnule. Vreţi să ştiţi părerea mea ?

Forsyth aprobă din cap.

— După părerea mea, domnule, n-ar trebui să încercăm să părăsim casa.

— Pari foarte categoric, Skinner, spuse Verity.

— Fără îndoială, doamnă. Sînt convins de ceea ce spun.

— De ce ?

— Avînd în vedere... ăă... împrejurările tragice, doamnă, cred că ar fi o crimă să vă lăsăm să ieşiţi din casă în seara asta.

Anne Lavenham se depărtase de grup. Acum stătea foarte aproape de umărul lui Skinner. Pe neaşteptate, vorbi :

— Cred că ai dreptate, Skinner, dar aş vrea să ştiu ce te face să fii atît de categoric ?

Skinner o privi ; îl privi apoi pe Forsyth ; apoi din nou pe Verity.

— Spune, Skinner, vorbi Verity.

— Primul motiv, doamnă, este că, fiind pe deplin convins că omul răspunzător de aceste tragedii se află printre noi, cred că ar fi teribil de periculos să vă lăsăm să fiţi expusă pericolului şi mai mare de a părăsi casa. Indiferent cît de mult v-am păzit, ticălosul de criminal ar fi unul din paznici. Şi gîndiţi-vă cîte şanse în plus ar fi, doamnă, pe întuneric ; ca să nu mai vorbim de posibilitatea de a despărţi grupul. Nu doamnă, ar fi curată nebunie ! Curată nebunie !

Sub privirea neaşteptat de curioasă şi concentrată a şapte perechi de ochi, Skinner se înroşi. Pentru prima dată în noaptea aceasta de necrezut, chipul lui fusese mai mult de o clipă chipul unui om şi nu al unui servitor. În locul tonului inexpresiv avusese un ton puternic, vibrant. Şi în timp ce glasul său se lepădase de masca servitudinii, şi chipul îşi schimbase înfăţişarea. Acum era oglinda vie, expresivă a emoţiilor şi dorinţelor unui om de acţiune.

— Şi care este celălalt motiv pentru a rămîne aici, Skinner ? întrebă Verity foarte blînd.

Skinner stătea foarte drept şi o privea în ochi. Nu-şi reluă atitudinea oficială.

— Celălalt motiv, doamnă, e că de vreme ce ucigaşul se află printre noi în această cameră, trebuie să fim siguri, rămînînd aici, că el nu va putea face nici un rău şi nu poate pleca.

Se aşternu liniştea. Verity o întrerupse. Continuă să-şi privească fix servitorul şi spuse cu aceeaşi voce blîndă :

— Eşti foarte sincer.

— Sînt nevoit, doamnă. Doi bărbaţi au fost ucişi în această casă ; ucişi de un maniac care abia aşteaptă ocazia să vă ucidă şi pe dumneavoastră. Asta e adevărul curat, nu-i aşa doamnă ?

Verity continuă să-l privească în ochi.

— Da, spuse ea.

— Aşa că *eu* cred, doamnă, că am fi nişte criminali dacă nu am avea grijă să fiţi în siguranţă, lăsîndu-vă să părăsiţi această casă, oricît de mult am *crede* că vă păzim, înainte de a-l prinde pe nebunul care a omorît doi oameni astă-seară şi vrea să-l omoare pe al treilea — pe dumneavoastră. Dacă toţi bărbaţii de aici care *nu* sînt vinovaţi nu-şi aduc contribuţia la descoperirea lui, şi *chiar acum,* sînt la fel de vinovaţi ca cel pe care va trebui să-l găsim.

Deodată se opri.

— O clipă, Skinner ! spuse Verity. Spunînd că eşti sigur că criminalul este... este aici, înseamnă că nu dai de loc crezare poveştii bucătăresei despre bărbatul din camera ei.

— Şi chiar aşa este, doamnă. Nu pun asta nici mai mult nici mai puţin decît pe seama isteriei. Femeia este istovită şi şi-a ieşit din minţi. Şocul pe care l-a suferit astă-seară în bungalow, la care s-a adăugat un pat străin, plus toate lucrurile care s-au petrecut aici, toate astea au făcut-o să aibă vedenii. Nu dau nici un fel de atenţie la tot ce spune. A visat sau a avut mintea puţin zdruncinată... Nu uitaţi, doamnă, că am căutat în toată casa.

— Da, şi aţi găsit o fereastră deschisă. În odaia bucătăresei.

— Fără îndoială, doamnă. Dar asta nu schimbă lucrurile. Nu cred nici pe departe povestea ei, şi povestea cu un străin nu se potriveşte împrejurărilor.

Skinner stătea drept şi nemişcat, fără să-şi ia ochii de la Verity. De lîngă el, Anne Lavenham spuse :

— Bravo, Skinner ! Nu te lăsa !

Se îndepărtă de grup şi luă o ţigară dintr-o cutie de pe masa de lîngă uşă. Se aşeză pe marginea mesei şi-şi aprinse ţigara. Îi privea pe ceilalţi prin rotocoalele de fum, plimbîndu-şi ochii de la unul la altul.

— Mulţumesc, spuse Verity cu voce joasă.

— Totul e foarte bine, spuse Hugo Forsyth.

O privi pe Verity, apoi pe Skinner.

— Dar cum propui să stabilim care dintre noi nu este ceea ce pare ? continuă el. N-ar prea folosi un interogatoriu, nu-i aşa ? „Eşti un om cumsecade ? Sau eşti ucigaşul" ? La ce răspuns te aştepţi ? Sau poate că vrei să propui proba focului ? Sau o luptă ?

Anne Lavenham sări în picioare ; apoi se aşeză din nou, încet.

— Hugo, exclamă Verity, de ce complici lucrurile ?

Forsyth se îndepărtă. Mormăi :

— Iartă-mă, iartă-mă !

— Skinner, spuse Verity, cum propui dumneata să descoperim criminalul ?

Înainte de a se auzi răspunsul lui Skinner, se intercală o pauză. Liniştea care o umplea apăsa greu în camera mare. În cele din urmă Skinner vorbi, privind-o în continuare numai pe Verity :

— Ucigaşul este omul care m-a încuiat chiar înainte de a ucide pe colonelul Bellamy. Unde e cheia, doamnă ?

— Vrei să spui.... vrei să spui că... dar ce *vrei* să spui ?

— Vreau să spun, doamnă, că omul care are cheia n-a putut încă s-o arunce. Cel mult ar fi putut — şi oricum nu cred — ar fi putut s-o arunce pe fereastră şi apoi să încuie fereastra la loc. Dar nu cred că a avut timp pentru aşa ceva. Cred că, fără îndoială, a ascuns-o pe undeva prin casă. Dar *e posibil* s-o fi păstrat la el. Oricine ar fi, doamnă, n-a avut mult timp în intervalul dintre împuşcături şi momentul în care trei bărbaţi se aflau deja în jurul cadavrului. Aşa că...

Cineva îl întrerupse. Hugo Forsyth se întorsese în mijlocul grupului.

— Înainte de a continua, vreau să ştiu *la cine* faci aluzie.

Skinner nu se uită la el. Continua să se uite la Verity.

— Ţin să ştiu, spuse Hugo Forsyth.

— Skinner, spuse Verity, ar fi bine să ne spui de îndată pe cine suspectezi. Chiar dacă greşeşti, n-are importanţă. Nimeni nu te-ar putea învinui în situaţia asta. Dacă o fac... ei bine, în ochii mei lucrurile nu se schimbă şi, îmi închipui, nici în ai dumitale.

— Vă mulţumesc, doamnă.

O clipă, tonul lui reveni la cel al servitorului.

— Ei, de ce taci ? întrebă Verity.

— Nu pot. Nu ştiu. Dacă pot să mă exprim aşa, doamnă, n-am nici o preferinţă.

— Ia-o altfel, spuse Hugo Forsyth. Încearcă să ne spui clar pe cine nu suspectezi.

— O idee bună, domnule. Fără doar şi poate nu-l suspectez pe acest bărbat (şi-şi opri o clipă privirea asupra lui Crozier).

N-ar fi putut să-l omoare pe colonelul Bellamy — am văzut cu toții cît de strîns îi erau legate mîinile cînd l-am dezlegat — și nu m-ar fi putut încuia.

— Ce făcea cu revolverul dacă n-are nici în clin nici în mînecă cu toată povestea ? întrebă Hugo Forsyth.

— N-aș putea să vă spun, domnule. Nu mă privește. Tot ce mă interesează e — care dintre bărbații de aici e cel care i-a ucis pe generalul Crecy și pe colonelul Bellamy, și care va încerca, dacă nu luăm nici o măsură, s-o ucidă pe doamna.

— Nu-l suspectezi deci pe Crozier, sau care o fi numele lui adevărat, spuse Hugo Forsyth. Altul cu sufletul nevinovat mai există ?

— Nu, domnule, spuse Skinner neînduplecat.

Hugo Forsyth rîse, un rîs supărător, lipsit de veselie.

— Rămîn eu, Presdale și...

— Și eu, adăugă Norfolk.

Skinner îl privi pe Forsyth.

— Da, domnule.

Hugo Forsyth rîse din nou.

— Îți mulțumesc.

— Dacă putem găsi cheia, domnule, facem un pas înainte. Dacă a fost ascunsă, locul în care a fost ascunsă ne-ar putea da vreo indicație. Dacă e încă la el, cu atît mai bine.

— Unde vrei să ajungi, Skinner ? întrebă Norfolk.

— Ce vrei ? Te supără să fii căutat ? întrebă George Presdale.

— O, nu, răspunse Norfolk dînd din cap cu convingere gravă.

— Asta vrei, Skinner ? întrebă Presdale. Vrei să fim percheziționați ?

— Da, domnule.

— Totul e o prostie ! spuse furios Hugo Forsyth. Ce sîntem noi ? Poliția în acțiune ?

Verity își luă o clipă ochii de pe Skinner. Îl privi pe Forsyth și spuse :

— Nu te înțeleg, Hugo ! Nu vrei să ne ajuți ?

— Să vă ajut ! rîse iar Hugo Forsyth. Foarte bine ! Continuă ! Detectivi renumiți la lucru. Fascicola întîi : comisarul Skinner ne arată drumul.

Își vîrî adînc mîinile în buzunare și se răsuci pe călcîie. Se opri la mijlocul drumului, ca pentru a se întoarce înapoi și a

mai spune ceva, Dar nu se întoarse. Fără un cuvînt se îndepărtă de grup. Se duse spre masa de lîngă pian și canapea, luă o țigară dintr-o cutie și și-o aprinse.

În colțul celălalt, Minnie Walters, clănțănind din dinți cu paharul la buze, dădu pe gît ultima picătură de brandy. Strîngînd încă paharul în mîini, se cufundă în fotoliul mare și rămase moțăind, ghemuită și crispată. Alături de Verity, Sonia Kepple scoase un suspin scurt de spaimă. Verity o privi cu blîndețe. Fără un cuvînt se întoarse și, luînd-o de braț, o duse spre canapea, o așeză și se așeză și ea alături. Strîngîndu-și buzele, Norfolk vru parcă să fluiere, dar nu scoase nici un sunet. Crozier și Presdale, capul blond al ofițerului depășindu-l cu cîțiva inci pe cel negru, rămaseră alături, pe loc. Skinner nu se mișcase. Privindu-l pe George Presdale, întrebă :

— Aveți ceva împotrivă dacă am începe cu dumneavoastră, domnule ?

— Cîtuși de puțin, răspunse Presdale.

Rămase nemișcat, cu mîinile ridicate, în timp ca Skinner îl pipăia de sus pînă jos și-l căuta în buzunare. Cu mîinile ridicate în continuare, George Presdale întrebă :

— Nevinovat ?

Skinner aprobă din cap.

— Da, domnule. Vă mulțumesc.

Îl privi pe Norfolk :

— Dumneavoastră, domnule ?

Norfolk răspunse :

— Cum vrei, cum vrei.

Înaintă și se supuse percheziției. În cele din urmă, Skinner spuse :

— Mulțumesc. Nimic.

— Acum e rîndul meu, spuse Crozier și făcu un pas înainte. Întreaga lui atitudine părea să arate, la fel de clar ca și cuvintele, că era obișnuit să fie percheziționat. Ridică mîinile în sus, cu palmele în jos, cu brațele la nivelul umerilor. Rămase nemișcat în timp ce Skinner îl căuta în buzunare.

— Nimic. Vă mulțumesc, spuse Skinner în cele din urmă.

Din fundul camerei se auzi glasul lui Hugo Forsyth. Își ridicase vocea ca să poată fi auzit.

— Eu urmez ?

— Da, domnule.

Skinner ridicase și el glasul.

— Bine ! spuse Hugo Forsyth şi se apropie de ceilalţi.

Ochii tuturor din cameră erau acum aţintiţi asupra victimei lui Skinner, iar Verity tresări brusc cînd se simţi trasă de tivul fustei. Nu strigă. Nimeni n-o văzuse tresărind. Se întoarse încet, ca s-o găsească pe Minnie Walters care-şi revenise. Îi spuse, nu fără asprime :

— Ce e ? Nu mă sîcîi acum !

— Ce fac aici ? întrebă Minnie Walters într-o şoaptă tremurată şi hîjîită.

Verity răspunse ; de ce se obosea, n-ar fi putut spune :

— Cineva l-a încuiat pe Skinner chiar înainte de a fi fost ucis colonelul Bellamy. Skinner crede că cineva ar putea avea cheia.

Minnie Walters prinse să tremure. Un început de scîncet îi muri în gît. Verity se întoarse spre ea, îndepărtîndu-se de grup. O întrebă, apucînd-o cu degete de fier pe cea care tremura într-un început de criză de isterie :

— Ce s-a mai întîmplat ?

— El a fost ! El a fost ! spuse Minnie Walters.

— Ce vrei să spui ? întrebă Verity.

— Dacă vor să ştie unde e cheia... dacă vor să ştie unde e cheia... dacă vor să ştie unde e cheia, e la domnul Forsyth.

— Explică-te ! spuse aspru Verity.

Stătea în faţa femeii şi o apucă de amîndoi umerii gata s-o scuture.

— E domnul Forsyth... e domnul Forsyth ! El a venit acolo unde stăteam eu, în celălalt capăt al camerei, chiar acum... Spunea ceva, da' n-am auzit ce... da' l-am urmărit cu privirea cînd s-a îndepărtat... Cred că-şi închipuia că dorm. M-a privit prudent, apoi a scos ceva din buzunar şi i-a dat drumul în vasul ăla, în vasul cu feriga aia ciudată ăla mare, din colţul unde stăteam.

Glasul lui Skinner le ajunse la urechi. Acesta spunea :

— Nimic. Vă mulţumesc foarte mult, domnule.

Deodată Minnie Walters începu să scîncească îngrozitor. Verity o scutură. Veniră şi Crozier şi George Presdale. O apucară pe femeia care tremura şi scotea ţipete lungi şi insistente. Ţinută strîns de cei doi bărbaţi, femeia încetă să mai ţipe. În schimb începu să strige tare, la început mai mult sau mai puţin incoerent. Striga :

— Domnul Forsyth, domnul Forsyth a făcut asta, el e criminalul, el a făcut asta şi a ascuns cheia, nu credea că îl văd, da' l-am văzut adineauri cum a ascuns cheia... în vasul mare cu feriga aia ciudată... Acolo a ascuns cheia... Luaţi-mă de-aici ; luaţi-mă de-aici...

Începu din nou să scîncească. Crozier, apucînd-o de umeri cu ambele mîini, o scutură atît de sălbatic, încît capul care-i atîrna păru gata să se frîngă dar scîncetul încetă. Skinner, cu ochii pe Hugo Forsyth care stătea nemişcat, îi făcu semn cu capul lui Norfolk. Spuse :

— Duceţi-vă şi uitaţi-vă în vasul mare de acolo, din colţ.

Îşi ridică glasul.

— Doamnă, vreţi să vă duceţi cu domnul Norfolk ?

Verity porni spre vas. Norfolk făcea paşi mari, dar Verity mergea încet, aşa că Norfolk o aşteptă. Ajunseră împreună lîngă vas. Din cupa lui neagră se ivea o ferigă graţioasă, argintie, care era o raritate. Norfolk şi Verity se aplecară amîndoi. Verity tresări. Uitîndu-se la ea, Norfolk îşi vîrî mîna în vas şi scoase o cheie mică ce sclipea în lumină. O întinse, şi Verity o luă, întorcîndu-se încet în mijlocul camerei. În timp ce mergea, cheia îi strălucea în mînă. Se duse direct la Hugo Forsyth şi-l întrebă :

— Tu ai pus-o acolo ?

— Da, răspunse Hugo cu ochii la ea.

Nu răspunsese imediat. Iar după ce vorbi, se aşternu liniştea, întreruptă brusc de rîsetele sălbatice, ca ţipetele unui animal nebun, ce ieşeau din gîtlejul femeii ţinute de Presdale şi Crozier.

CAPITOLUL XV

De la 3,35 a.m. la 3,55 a.m.

Minnie Walters zăcea pe canapea. Lîngă ea stătea Sonia Kepple. Minute întregi corpul diform tremura în tăcere şi apoi, deodată, se încorda şi se auzea un rîs strident, isteric.

Hugo Forsyth înfrunta pe bărbaţii strînşi în jurul său, printre care se afla şi Verity.

— Vă spun că nu ştiu nimic, spuse el. Pentru prima oară am aflat de ea cînd am pus mîna în buzunar şi am găsit-o acolo.

Skinner tocmai vorbise despre cheie. La început am vrut s-o scot şi să întreb cum dracu a ajuns la mine, dar apoi m-am gîndit că n-are rost să pierd timp şi că aş scăpa de încurcături dacă mă debarasez de ea. Credeam că bătrîna doarme. M-a văzut ascunzînd cheia acolo.

Stătea în faţa grupului, cu mîinile din nou în buzunarele hainei. Stătea foarte drept. Avea obrajii mai puţin roşii ca de obicei, iar vînătaia lăsată de pumnul lui George Presdale era accentuată de paloare.

Skinner o privi pe Verity şi o întrebă :

— Ce trebuie să facem, doamnă ?

Verity ridică din umeri cu un gest scurt, patetic, obosit. Parcă nu mai stătea atît de dreaptă.

— Dumnezeu ştie ! Nu-mi trece prin cap ! zise ea.

— Ştiu că pare neverosimil, doamnă, dar oare nu tot ce s-a întîmplat astă-seară pare neverosimil ?

Verity ridică încă o dată obosită din umeri.

— Nici măcar asta nu pot s-o spun ! Întreaga lume a devenit neverosimilă !

— Ce să facem cu domnul Forsyth ? întrebă Skinner.

— Nu ştiu, spuse Verity cu o voce plată, lipsită de viaţă.

— Ar trebui să-i întrebăm pe ceilalţi, doamnă.

— Cum vrei, spuse Verity.

Hugo Forsyth o privi. Se uitară îndelung unul la altul. În cele din urmă, bărbatul spuse :

— Nu te pot învinui. Dumneata nu ştii.

Verity ridică mîna şi făcu un gest scurt, ciudat, care în mod paradoxal păru pe jumătate de scuză pe jumătate de acuzare.

— Dumneavoastră ce credeţi, domnilor ? întrebă Skinner. Îi privi pe Presdale, pe Crozier şi pe Norfolk.

— Ia-ţi din nou batistele în primire, spuse Crozier.

Zîmbetul care-i strîmba gura se lărgi pe moment într-un rînjet maliţios.

— Cum ar putea domnul Forsyth să fie Bastion ? spuse Norfolk. S-ar zice că e un fel de membru al familiei.

— Aşa e, spuse Presdale, şi se uită la Verity. Lady Destrier, sigur că ştiţi destule despre acest om ca să vă daţi seama că nu poate fi el criminalul.

— Nu face pe deşteptul, spuse Hugo Forsyth. Nu ştie. Verity îl privi pe Forsyth.

— Sînt... sînt... începu ea.

— Nu te frămînta, spuse Hugo Forsyth. Nu poţi face nimic gîndindu-te la tot felul de eventualităţi. Şi, la urma urmei, nu ştii nimic.

Deodată Verity spuse :

— Dar Anne ! Anne poate...

Se opri brusc. Hugo Forsyth se întoarse dintr-o dată. Căută cu privirea prin cameră. După o clipă de uimire, ochii i se lărgiră înspăimîntaţi.

— Unde e ? întrebă el.

Vocea răguşită era mai răguşită şi mai acută ca de obicei.

— Nu te frămînta, spuse Norfolk. Am văzut-o ieşind pe domnişoara Lavenham.

— Cînd ? întrebă Verity. Cînd ?

— Acum vreo cinci minute. Poate ceva mai mult.

Forsyth îl privi furios.

— De ce n-ai spus nimic ?

— De ce să fi spus ? răspunse Norfolk.

Forsyth se apropie de Norfolk. Se opri la un pas de el. Avea chipul palid, de o paloare cenuşie, pe care vînătaia urîtă lăsată de pumnul lui George Presdale zvîcnea ieşind în evidenţă. Deschise gura să vorbească, dar se auzi glasul lui Verity Destrier :

— Ascultă, Hugo ! Are dreptate. Şi, oricum, de ce să ne frămîntăm ?

Un sunet care ar fi putut fi luat drept rîs ieşi din gîtul lui Forsyth.

— De ce să ne frămîntăm ! Cum poţi să spui aşa ceva ? Se întoarse brusc şi păşi spre uşă.

Skinner îl privi pe Crozier. Crozier dădu din cap, aprobator. Amîndoi se repeziră spre uşă, îl depăşiră pe Forsyth înainte ca acesta să ajungă la ea şi rămaseră înfruntîndu-l, cu spatele spre uşă.

— O clipă, spuse Skinner.

Hugo Forsyth rînji, descoperindu-şi dinţii. Sub sprîncenele stufoase, ochii i se îngustară ca nişte crăpături care sclipeau. Se încovoie puţin şi-şi strînse pumnii.

George Presdale fu imediat lîngă el. Îi privi pe Skinner şi pe Crozier şi spuse :

— Ce înseamnă asta ?

— Mă duc s-o caut, spuse Forsyth.

— Mai bine stai pe loc, băiete ! spuse Crozier.

— Domnule căpitan Presdale, spuse Skinner, ați auzit ce-a spus chiar acum doamna. Asta vă explică cum ar putea acest om...

Forsyth îl întrerupse :

— Vreau s-o caut.

Skinner deschise gura să vorbească, dar o închise la loc, în timp ce Verity se apropia de ei.

— Cred că cineva ar trebui să se asigure că domnișoarei Lavenham nu i s-a întîmplat nimic.

— Bineînțeles, doamnă, spuse Skinner. Vreau doar să fiu sigur că acest bărbat nu e lăsat să umble prin casă de unul singur.

— Tîmpitule ! exclamă Forsyth. Dacă sînt afară, cum pot să-i fac vreun rău doamnei Destrier ?

— Poate că aveți revolverul care a dispărut, spuse Skinner.

— Unde e celălalt revolver ? Al lui ? întrebă Presdale, privindu-l pe Crozier.

Crozier rînji. Cu mîna dreaptă se pipăi semnificativ la piept.

— Aha ! spuse George Presdale.

— Ce propuneți, doamnă ? întrebă Skinner.

— Nu văd nici un motiv ca domnul Forsyth să nu caute prin casă.

— Nu singur, doamnă, spuse Skinner. Poate că-l interesează ori poate că nu-l interesează ca domnișoara Lavenham să fie în siguranță. Pe mine mă interesează ca dumneavoastră să fiți.

— Așteaptă o clipă, spuse Verity.

Se îndepărtă de grup, puse mîna pe clanță și deschise ușa. Skinner fu lîngă ea dintr-o săritură. Verity se opri în prag, se întoarse spre el și zîmbi. Spuse blînd :

— Foarte bine, n-am de gînd să mă expun pericolului. La urma urmei, am fost avertizată.

Trecu pragul și se opri dincolo de el. Își ridică glasul și strigă :

— Anne ! Anne ! Anne, unde ești ?

Avea vocea înaltă, puternică și clară. Ecoul ei răsună în holul larg.

Casa răspunse doar prin tăcere.

Hugo Forsyth năvăli pe uşă, lovindu-se aşa de puternic de Crozier, încît îl făcu să se clatine într-o parte.

— Faceţi cum vreţi, spuse el. Dar eu mă duc s-o caut.

Cu vocea puternică, strigă :

— Anne ! Anne ! Anne, unde eşti ?

Casa răspunse prin linişte.

— O clipă ! spuse Skinner şi-l privi pe Forsyth. Dumneavoastră şi căpitanul Presdale să căutaţi în camerele de sus. Eu voi căuta aici jos. Domnul Norfolk şi domnul Crozier rămîn să aibă grijă de lady Destrier.

— Cred că ar fi mai bine să rămînă cu mine căpitanul Presdale şi domnul Crozier, spuse Verity. Domnul Norfolk poate merge cu voi.

Norfolk tresări. Vru parcă să spună ceva, dar închise gura înainte de a rosti vreun cuvînt.

Hugo Forsyth plecase. Ajunse la picioarele scării. Skinner se uită la Norfolk şi-i făcu semn cu degetul. Norfolk ezită. Skinner îl privi fix. Atunci Norfolk porni. Era la picioarele scării în clipa cînd Hugo Forsyth ajunsese în capul lor.

Verity se întoarse în camera mare. În urma ei veniră Crozier şi George Presdale. Skinner închise uşa în urma lor şi o luă imediat spre vestibul. De sus se auzea vocea lui Hugo Forsyth strigînd :

— Anne ! Anne !

Skinner căută în vestibul şi la toaleta din vestibul. Erau goale. Ieşi, traversă holul şi, trecînd de picioarele scării, o luă în jos pe coridor. Sus, Hugo Forsyth şi Norfolk treceau din cameră în cameră. Din cînd în cînd se opreau şi strigau. Casa răspundea fiecărui strigăt doar prin tăcere.

Skinner ieşi din sufrageria goală şi închise uşa după el. Rămase în mijlocul coridorului şi-şi înălţă glasul, strigînd :

— Domnişoară Lavenham ! Domnişoară Lavenham !

Casa răspunse prin tăcere.

Şi în camera mare era tăcere. Pe canapea stătea nemişcată Sonia Kepple lîngă trupul prăvălit şi crispat al Minniei Walters.

Verity stătea în picioare lîngă pian, sprijinindu-se cu o mînă de el. Cealaltă mînă îi atîrna moale de-a lungul corpului. Capul auriu îl ţinea aplecat. Stătea nemişcată. Lîngă uşă, Crozier şi Presdale se priveau fără să vorbească.

Crozier spuse în cele din urmă :

— Nu mi-ar strica să dau ceva pe gît.
Presdale holbă ochii.
— Ce ?
— Să beau, îl lămuri Crozier.
— Aa ! spuse George Presdale.
Căută cu privirea şi găsi tava mare de pe masa joasă de lîngă canapea.
— De ce nu ?
Se duseră lîngă masă şi, fără un cuvînt, îşi turnară de băut.
— Lady Destrier, aş putea face ceva... ? întrebă George Presdale.
Fără se se întoarcă, Verity clătină din cap. George Presdale o privi pe Sonia.
— Ţi-ar face bine, spuse.
Dar fata zîmbi şi clătină şi ea din cap.
Crozier îşi luă de la buze paharul pe jumătate gol.
— Isuse ! spuse el. A fost bun !
Glasul lui tare, insolent, şi pe un ton cît se poate de natural, răsună ca o explozie în liniştea camerei.
— Taci din gură ! spuse George Presdale.
— Iartă-mă !
Crozier îi zîmbi peste marginea paharului pe care-l dusese iar la gură.
Din nou se aşternu tăcerea. Clipele se scurgeau. Crozier fumă trei ţigări, iar George Presdale una. Trupul ghemuit, fără formă, al femeii de pe canapea păru a se cufunda într-un somn chinuit, crispat.
George Presdale se aşeză pe braţul canapelei şi luă mîna mică a Soniei Kepple între mîinile sale mari.
Verity nu se mişcă ; în imobilitatea ei absolută era ceva aproape înspăimîntător.
Crozier îşi aprinse a patra ţigară şi începu să se plimbe prin cameră.
În cele din urmă se auziră paşi în hol şi o uşă deschizîndu-se. Mîna dreaptă a lui Crozier, pe care şi-o vîrîse sub haină în partea stîngă, se lăsă din nou în jos. Intră Hugo Forsyth, urmat de Skinner şi Norfolk.
Acum, Verity se mişcă. Se îndreptă cu pasul ei mare, calm spre mijlocul camerei şi rămase în faţa lui Forsyth.
— Vrei să spui... vrei să spui că n-ai găsit-o ?
Glasul îi suna neîncrezător.

— Nu e în casă, spuse Forsyth.

Avea o voce plată, lipsită de viață dar, era ușor de observat, doar în aparență.

— Dar... dar... ești sigur că ai căutat peste tot? întrebă Verity.

— Peste tot, doamnă, spuse Skinner. La început, domnul Forsyth și cu domnul Norfolk au trecut prin fiecare cameră de sus, în timp ce eu făceam același lucru jos. Apoi domnul Forsyth a căutat peste tot, în timp ce eu m-am dus sus cu domnul Norfolk. Cunosc această casă, doamnă, și pot să jur că domnișoara Lavenham nu se află înăuntru.

— Cum...? începu Verity.

— Toate ușile, doamnă, vorbi Skinner, le-am găsit încuiate.

— Dar este... imposibil! spuse Verity.

— Da, doamnă.

CAPITOLUL XVI

4,00 a.m.

Durerea se născu din nimic. Păru a umple universul. Nu existase niciodată altceva decît durere. Nu exista decît durere. Durerea era inevitabilă; totul era numai durere.

Durerea, umflîndu-și apele în spațiul limitat al nemărginirii ei, păru a crește, din ce în ce mai mult, pînă ce se retrase și, din nou, apăru neantul.

Din neant apăru de data aceasta lumea reală. Durerea nu mai era totul: era agonie în capul cuiva în care, proiectate pe o perdea de catifea neagră, dansau mii de stele multicolore.

Ea știa acum că aceea care simțea durerea era Anne Lavenham. Cînd deveni conștientă că eul și Anne-Lavenham-în-chinuri erau unul și același lucru, deveni conștientă că nu capul era singurul lucru care o durea pe Anne Lavenham. Tot trupul o durea. Ca să-și aline durerea din cap, făcu o mișcare încercînd să ridice mîinile, să și-l susțină. Dar mîinile nu se mișcau. Erau legate. Erau legate împreună, la spate, și greutatea trupului ei le apăsa. Ca să aline durerea brațelor legate, încercă să-și miște picioarele astfel încît să se întoarcă pe o parte. Dar picioarele nu se mișcau. Erau legate la glezne;

legate cu ceva ce le strîngea aşa de tare, încît i se părea că era o bandă de metal înroşit care îi dădea alternativ senzaţii de căldură şi de frig puternic.

Nu vedea nimic. Se întrebă de ce nu vede. Şi în unele clipe înspăimîntătoare se întrebă dacă orbirea nu era cumva efectul sau cauza durerii din capul ei. Şi apoi, chiar în clipa în care fu sigură, o siguranţă ascuţită şi înspăimîntătoare, că nu putea vedea şi că nu va mai vedea niciodată, văzu.

O fîşie de lumină slabă, foarte slabă. Era exact deasupra capului ei. În jur, cu toate că-şi putea mişca ochii şi pleoapele, o beznă atotînvăluitoare apăsa totul. Era aşa de slabă geana de lumină, încît în orice altă împrejurare n-ar fi considerat-o cîtuşi de puţin lumină. Dar fu de ajuns ca să-i îndepărteze din minte spaima de moarte. Într-o clipă binecuvîntă spaima. Aceasta îi împrăştiase ceaţa din cap. Mintea îi fu deodată inundată de amintiri, încît durerea de moment, şi poziţia incomodă, şi nedumerirea dispărură.

Îşi aminti. Îşi aminti totul. Îşi aminti cum ieşise liniştită din camera mare ; pe nesimţite, astfel că — sau aşa i s-a părut — nimeni n-o văzuse plecînd. Fuseseră toţi prea concentraţi asupra preocupării lor. Îşi aminti ideea bruscă care o făcuse să iasă din cameră ; convingerea bruscă că dacă s-ar duce — imediat, liniştită, de una singură — să caute revolverul care-l omorîse pe Bellamy, l-ar găsi ; convingerea bruscă că dacă l-ar găsi într-adevăr, ar afla misterul înfricoşător care schimbase, cel puţin în noaptea aceasta, întreaga viaţă într-un coşmar, a cărui însuşire cea mai neplăcută era realitatea lui de netăgăduit.

Îşi aminti cum închisese încet în urma ei uşa camerei mari şi aşteptase, ţinîndu-şi respiraţia, ca cineva s-o deschidă din nou şi s-o cheme. Îşi aminti sentimentul de victorie care urmase cînd îşi dăduse seama că nu i se observase lipsa. Îşi aminti grija exagerată cu care traversase holul. Îşi aminti cum stătea cu piciorul pe prima treaptă, în timp ce hotăra în care dintre cele trei locuri, la care se gîndise deja, să înceapă să caute. Îşi aminti cum luase hotărîrea. Îşi aminti cum ajunsese la locul respectiv. Îşi aminti fiorul sălbatic de exaltare cînd îşi dăduse seama că venise la locul potrivit.

...Cu revolverul în mînă, se întorsese, gîndindu-se deja care ar fi cel mai potrivit mod de a le anunţa descoperirea. Îşi aminti cum, hotărîrea o dată luată, se întorsese ca să se ducă

din nou în camera mare. Își aminti fiorul de groază care o cuprinsese cînd, întorcîndu-se, dăduse cu ochii de omul care stătea chiar în spatele ei. Își aminti cum deschisese gura să ţipe şi cum mîinile omului se repeziseră, stînga astupîndu-i gura, dreapta strîngîndu-i cu brutalitate ceafa. Și apoi, își aminti, omul luase mîna dreaptă de pe ceafă ; fascinată, văzuse cum mîna se transforma în pumn ; văzuse pumnul trăgîndu-se înapoi ; îl văzuse venind pe neaşteptate spre ea ; şi acolo se sfîrşea amintirea cu ceva ce semăna cu o flacără ce i se aprinsese în cap o dată cu lovitura.

Un geamăt înăbuşit ieşi din gîtul Annei Lavenham ; sunetul abia se auzea. Își dădu seama pentru prima oară că o parte din durerea din cap se datora căluşului moale, neîndurător din gură. Rămase liniştită, căznindu-se să fie calmă ; şi reuşi încercînd cu disperare să-şi dea seama unde se afla. Se gîndi că zace culcată pe lemn. Ştia, datorită simţurilor şi atmosferei şi unui al şaselea simţ, că zăcea într-un spaţiu închis şi extrem de mic. Dar unde putea fi un astfel de spaţiu în casă ? Căută un răspuns, în capul care o durea, dar nu găsi nici unul. Închise ochii ca să se gîndească, dar cînd gîndul se transformă pe moment în disperare, deschise din nou ochii, ca să vadă încă o dată fîşia îngustă de lumină — sau mai degrabă mai puţin întuneric — care o salvase de spaima că nu mai poate vedea.

„Nu, o lumină ca asta," se gîndea Anne Lavenham, „nu există în casă. Aşadar, sînt afară ? Dar unde ? Unde ? Nu poate fi departe." Răspunsul veni pe neaşteptate, cu conştiinţa care nu dădea loc posibilităţii de a greşi. Capul îi zvîcnea de o durere arzătoare. Mii de junghiuri îi torturau braţele răsucite şi strînse. Picioarele îi zvîcneau şi o dureau. Putea să-şi ridice puţin capul, cu preţul unei dureri care făcea ca toate celelalte dureri să fie prin contrast plăcute. Putea să-şi mişte picioarele, cu preţul unei dureri mai mari, doar puţin şi amîndouă deodată. Braţele însă nu putea să şi le mişte de loc.

Și totuşi, era esenţial să iasă de acolo, să-i găsească pe ceilalţi şi să le spună. Esenţial. Esenţial.

Începu să se lupte. Extenuată de durere şi de efort, rămase liniştită. Căluşul nu numai că-i provoca durere, dar parcă o şi împiedica să respire. Şi aerul pe care-l respira era îmbîcsit şi greu, şi-i rănea plămînii. Un fel de junghi îi străbătu pulpa

piciorului drept. și mișcă picioarele într-o parte și în alta, căutînd alinare. Se lovi de un perete al celulei și ceva ascuțit îi sfîșie carnea piciorului chinuit.

Rămase din nou liniștită.

CAPITOLUL XVII

De la 4,10 a.m. la 4,20 a.m.

În camera mare era vacarm. Chiar în mijlocul ei, Skinner și Crozier țineau între ei trupul care se lupta patetic și, într-un fel, înfricoșător, al Minniei Walters. Țipa așa cum țipase înainte; dar de data asta se lupta, și se lupta cu toată furia unei nebune. Stînd deoparte, fascinați fără voie, se uitau Presdale și Sonia Kepple.

Mai era o singură persoană în cameră. Lîngă fereastra din mijlocul peretelui de sud stătea Verity Destrier. Trăsese în dreapta cele două perdele lungi și părea că se uită afară, în puținul pe care-l putea vedea din noaptea neagră, sfîșiată de ploaie. Stătea dreaptă și nemișcată, dar acum imobilitatea ei părea să sugereze mișcare iminentă și poate violență.

Skinner și Crozier gîfîiau și asudau. Puterea femeii aproape că le depășise așteptările.

Sonia respira cu un sunet șuierat, ascuțit. Cu o mișcare bruscă în care se simțea disperare, își ridică mîinile și-și băgă degetele în urechi. Întregul ei trup mic, frumos și cochet se ghemuise. Se strînse mai aproape de George Presdale, și acesta îi înconjură umerii cu brațul stîng.

— Cel mai bun lucru pe care l-am putea face ar fi s-o strîngem de gît pe idioata asta ! spuse Crozier.

Vorbea printre dinți. Skinner nu răspunse. Prin ușa deschisă a camerei se auzi deodată țîrîitul soneriei de la ușa principală.

— Au venit ! spuse Skinner.

Îl privi pe George Presdale și-și ridică glasul :

— Vreți să vă duceți dumneavoastră, domnule ?

— Da ! răspunse Presdale.

Mîngîie protector umărul alb pe care-și ținuse mîna și plecă alergînd, ieșind pe ușă.

Sonia, cu picioarele tremurîndu-i în ciuda eforturilor pe care le făcea, căută canapeaua mare și se lăsă pe ea. De lîngă fereastră, Verity se întoarse, lăsînd perdeaua să cadă.

Țipetele femeii care se lupta se înteţiră.

Hugo Forsyth intră pe ușă. O haină lungă, albă de cauciuc, strălucind de apă, îl acoperea din cap pînă-n picioare. Avea capul descoperit și apa îi curgea de pe cap și de pe față. În spatele lui mergea Norfolk. Purta o haină de altă culoare și avea pălărie, dar apa curgea de pe el ca și de pe Forsyth. George Presdale venea încet în urma lor.

Verity păși în mijlocul camerei. Rămase în fața noilor veniți. Tăcea, dar întreaga ei înfățișare era plină de întrebări.

Hugo Forsyth ridică un braț și încercă să-și șteargă apa de pe față cu o mînecă udă. Spuse, cu un glas sugrumat și ciudat de ascuțit :

— Nimic !

— Dar e o noapte neagră ca păcura, spuse Norfolk. Și apa te împiedică să vezi. E o ploaie ca la tropice. Nu văd...

Forsyth se întoarse spre el. Surprinzător de violent pentru calmul lui, Forsyth spuse :

— Să te ia dracu, taci din gură !

Glasul, deși jos, acoperi țipetele femeii, așa cum o lamă ar tăia o bucată de piele. Verity îl privi pe Skinner :

— Luați-o de aici ! Luați-o de aici ! spuse ea.

— Puteți singur? întrebă Skinner pe Crozier. Afară, în hol?

Crozier aprobă dînd din cap.

— Pot. Măcar o vreme. Poate că am să fiu brutal.

— Luați-o de aici, spuse Skinner.

Cu o mînă pe ceafa femeii, cu alta ținîndu-i brațul strîns răsucit la spate, Crozier o duse pe femeie spre ușă și ieși cu ea. Cu piciorul stîng împinse ușa în urma lui. Aceasta se închise pocnindu-se, acoperind glasul femeii și aducînd o ușurare rapidă și binevenită nervilor încordați.

— Skinner, n-au găsit-o pe domnișoara Lavenham, spuse Verity.

— Am auzit, doamnă.

— Ce facem acum ?

Deodată, cu un gest atît de neașteptat încît cei care o priveau își dădură seama că niciodată pînă acum această femeie nu-și pierduse cumpătul, își duse mîinile la cap. Spuse, cu o voce care păru îngreunată de lacrimi disperate, stăpînite :

— Ce să facem ? Nu mă mai pot gîndi de loc !

— Ați auzit ce voia bucătăreasa să spună, doamnă ? întrebă Skinner.

Verity tremura. Dădu din cap negativ.

— Spunea, doamnă, că... începu Skinner.

Hugo Forsyth îl întrerupse. Cu aceeași voce calmă, a cărei reținere nu făcea decît să mărească furia, spuse :

— S-o ia dracu pe femeie ! Și du-te și dumneata dracului !

Se întoarse spre Verity :

— Povestea asta te-a privit pur și simplu numai pe dumneata. Acum mă ·privește și pe mine ! Ceea ce te interesează e să te păzești să n-o iei pe urmele lui Bellamy și ale lui Crecy. Pe mine mă interesează s-o găsesc pe Anne. Am nevoie de cît mai mult ajutor, dar dacă nu pot găsi nici unul, trebuie să fac tot ce pot singur. Dar am nevoie de ajutor.

— Nu uitați, doamnă, spuse Skinner, că...

Hugo Forsyth își pierdu stăpînirea de sine. Se întoarse spre Skinner și strigă :

— Taci dracului odată din gură !

Se întoarse din nou cu fața spre Verity :

— Ai auzit ce-am spus. Acum ascultă ! Crezi că eu sînt Bastion ; că eu i-am ucis pe Crecy și pe Bellamy. E de înțeles. Faptul că nu eu am făcut-o și că spun că n-am făcut-o nu schimbă lucrurile cu nimic, după tot ce s-a întîmplat astă-seară. Dar fie că sînt fie că nu sînt omul care i-a ucis pe Crecy și pe Bellamy și care, prin urmare, vrea să te ucidă și pe dumneata, ceea ce propun eu nu poate decît să contribuie la siguranța dumitale. Am nevoie de ajutor ca s-o găsesc pe Anne. Știu că nu este în casă. Așadar, trebuie să fie pe undeva, pe afară.

Arătă disprețuitor cu degetul spre Norfolk :

— Nebunul ăsta, care pare a fi un fel de pungaș, și cu mine am fost în jurul casei. Atît cît ne-am putut da seama, nu e prin apropiere. Dar nu în felul ăsta vreau să căutăm. Am nevoie de *bărbați* și am nevoie de ei ca să caute așa cum trebuie. Dacă vreunul dintre voi are în el atîta omenie, o să chibzuiți la ce vă spun. Sînt șase bărbați disponibili, dacă puneți la socoteală și pe șoferul lui Bellamy din bungalow.

Se adresă acum din nou doar lui Verity :

— Ce vreau să faci, e să-ți alegi doi din cei șase ca să te păzească și să rămîi aici, cu cealaltă femeie ; iar mie să mi-i

dai pe ceilalţi trei bărbaţi. Dacă eu sînt afară şi dumneata rămîi aici în cameră, cu paznicii aleşi de dumneata, nu pot să-ţi fac nici un fel de rău. Asta ar trebui să te convingă cît sînt de hotărît.

— Doamnă, spuse Skinner, dacă...

— Taci din gură ! spuse Verity.

Îl privea pe Hugo Forsyth cu ochii larg deschişi, neclintită : era o mască albă, concentrată, mai degrabă dînd la iveală decît ascunzînd flacăra ce ardea în spatele măştii. Fu o pauză mai lungă, înainte ca Verity să vorbească ; dar în cele din urmă spuse :

— Foarte bine, şi... şi sper că Anne se află în siguranţă. Simt că aşa e.

Se întoarse spre Skinner şi spuse cu altă voce :

— Voiai să spui ceva. Ce anume ?

— Uitaţi, doamnă, spuse Skinner, toate astea par destul de verosimile, şi aproape cred că el... domnul Forsyth... oricine ar fi, e în clipa asta preocupat s-o găsească pe domnişoara Lavenham. În acelaşi timp, doamnă, cu cît sînt mai multe şanse — dacă mă pot exprima atît de sincer — ca domnul Forsyth să nu fie omul de care încercăm să vă păzim, cu atît mai periculos este planul lui în ceea ce vă priveşte. Dacă domnul Forsyth nu este omul nostru, nu pot decît să-mi cer scuze şi să spun că dacă domnişoara Lavenham a păţit ceva rău, îmi pare extrem de rău, dar susţin că dacă domnul Forsyth nu este omul respectiv — şi în ciuda celor întîmplate cu cheia, încep să simt că nu este el — atunci planul lui este foarte periculos. Adică, în ceea ce vă priveşte pe dumneavoastră, doamnă. Nu foloseşte la nimic să vorbim pe ocolite despre povestea asta ; trebuie să vorbim deschis. Şi vorbind deschis, înseamnă că l-aţi putea alege pe omul nepotrivit drept unul dintre cei doi paznici ai dumneavoastră. Nici unul dintre noi nu ştie cine e criminalul şi este de neconceput să rămîneţi doar cu un paznic. Propunerea mea este ca domnul Forsyth, cu încă un bărbat şi cu şoferul, să meargă s-o caute pe domnişoara Lavenham, în timp ce dumneavoastră să rămîneţi cu trei paznici. Dacă sînt trei, şi dacă ucigaşul este unul din ei, atunci acesta se află în minoritate. Dacă sînt doi, şansele sînt egale. Şi şansele egale nu sînt bune, doamnă.

Skinner se opri brusc. În timpul cuvîntării, cea mai lungă din cîte îl auzise ea ţinînd, nu-şi luase privirile de pe chipul

lui Verity. Vorbise pe un ton clar, dar fusese ceva în glasul lui care exprima, mai mult decît orice altă inflexiune a tonului, o puternică sinceritate.

Verity îl privi lung. Zîmbi slab.

— Îți mulțumesc, Skinner, spuse ea. N-am să uit niciodată grija pe care mi-ai purtat-o.

Un șuvoi iute de cuvinte izbucni dinspre Hugo Forsyth. Acum era incapabil să tacă. În timp ce vorbea, își apleca corpul înainte și înapoi, lăsîndu-și greutatea cînd pe vîrfuri, cînd pe călcîie. Spuse, fiecare cuvînt repezindu-se pe urmele celuilalt :

— Ce trebuie să înțeleg din toată vorbăria asta ? La ce dracu mi-ar folosi trei oameni la o cercetare ? Ar trebui să avem zece. Eu cer doar patru, dar unul în minus schimbă grozav de mult lucrurile. Grozav de mult, fir-ar al dracului. Al dracului de mult le schimbă !

— Nu te nelinişti, spuse Verity. Ia-ți trei și lasă-mă pe mine cu doi și-ți urez noroc.

Bărbatul o privi uimit, fără un cuvînt. Ea se întoarse și spuse :

— Skinner, vreau ca dumneata să rămîi. Și dumneata, dacă vrei, căpitane Presdale.

Sonia Kepple suspină ușurată.

— Vă mulțumesc, doamnă, spuse Skinner.

— Desigur, spuse George Presdale.

— Ești gata ? întrebă Hugo Forsyth privindu-l pe Norfolk.

Norfolk aprobă din cap. Își scoase pălăria udă și fața îi strălucea ca o caricatură palidă a chipului plin de culoare de la început.

— Crozier nu vine ? întrebă Hugo Forsyth privindu-l.

— Nu mă întreba pe mine, spuse Norfolk.

— Va veni, spuse Forsyth.

— Un lucru, Hugo... începu Verity.

Forsyth tresări cînd o auzi spunîndu-i pe nume. Se întoarse spre ea.

— Bucătăreasa, vorbi Verity. Trebuie dusă înapoi la bungalow. Acum. Înainte de toate. O să înnebunească dacă rămîne aici. Și o să înnebunim și noi. Poți să faci asta, Hugo ?

Forsyth o privea fix.

— Bineînțeles, spuse el. Trebuie să mă duc întîi la bungalow să-l iau pe omul lui Bellamy. Hai, spuse el întorcîndu-se spre Norfolk.

CAPITOLUL XVIII

De la 4,25 a.m. la 4,45 a.m.

Grupul plecase în cercetare, ducînd cu ei trupul inert al Minniei Walters. După ceas, plecaseră doar de trei minute. În mințile celor patru persoane din camera mare, acest interval de timp păru însă de zece ori mai lung. La început George Presdale încercase să închege o conversație, care însă muri de o moarte lamentabilă. Verity stătea pe scaunul mare care, întorcînd spatele taburetului de la pian, avea brațul stîng paralel cu brațul canapelei mari. Pe canapeaua mare stăteau George Presdale și Sonia Kepple. Retras în umbră, ca cel mai discret dintre cameleoni, se afla Skinner. Verity ținea în mînă un pahar gol. George Presdale ținea în mînă un pahar aproape gol.

Tăcerea dura de atît de mult timp, încît fiecare dintre cei din cameră simțea în felul său, logic dar hotărît, că n-ar fi putut s-o întrerupă. Undeva în cameră bătu ceasul. Sonia se mișcă și-și aranjă pernele la spate. George Presdale o privea cu ochi plini de adorație. Skinner se mișcă în umbră.

Verity Destrier vorbi. Vorbi încet, dar urechile le erau atît de obișnuite cu liniștea, tulburată doar de bătăile ceasului și de zgomotul înăbușit, pe jumătate auzit, pe jumătate simțit al ploii de afară, încît și Sonia și Presdale tresăriră vizibil la noul sunet.

— Skinner, de ce nu stai jos ? întrebă Verity.

Skinner ieși din umbră pentru o clipă.

— Vă mulțumesc, doamnă. Stau cît se poate de bine.

Avea din nou vocea servitorului și nu aceea a omului. Verity își lăsă capul pe spătarul scaunului. Skinner se retrase în umbră. George Presdale își goli paharul, se uită la el și-l puse jos lîngă picioarele sale.

Skinner ieși din nou din umbră. Se duse spre canapea, se aplecă și luă paharul. Îl întrebă pe George Presdale :

— Pot să vă prepar un whisky cu sifon, domnule ?

George Presdale întîrzie, în mod convențional, să răspundă. După o pauză, spuse :

— Cred că da. Mulțumesc.

Skinner se duse cu paharul spre masa mică de lîngă pian. Se aplecă deasupra tăvii, turnă whisky în paharul pe care-l puse pe o tavă mai mică şi lîngă care aşeză un sifon. Se duse cu tava spre canapea. Se înclină, iar George Presdale luă paharul mormăind un cuvînt de mulţumire.

— Sifon, domnule ?

Presdale dădu din cap, aprobativ.

— Mulţumesc.

Şi ridică paharul cu mîna stîngă. Skinner se împiedică, scăpă tava, care căzu aproape fără nici un zgomot pe covorul gros, iar el rămase cu sifonul în mîna dreaptă.

— Iertaţi-mă, domnule.

Şi deodată se îndreptă. De necrezut, timp de o clipă atît de scurtă, întipărită pe vecie în amintirea lui, George Presdale văzu braţul drept al lui Skinner ridicat deasupra capului său, cu sifonul strîns în mînă.

Sifonul coborî peste ţeasta lui George Presdale. Făcu un zgomot mocnit, ca o bucată de metal ce loveşte ceva, nu elastic dar mai moale decît ea. Un sunet mort, ciudat. Din gîtul lui George Presdale ieşi un sunet scurt, ca şi cînd ar fi tuşit. Capul şi toracele i se lăsară în jos, pînă ce fruntea îi rămase pe genunchi. Stătuse pe marginea canapelei şi acum, aproape în timp ce fruntea îi atingea genunchii, alunecă de la locul lui şi căzu, ca o minge diformă, urîtă.

Buzele roşii ale Soniei îi descoperiră dinţii. Ochii i se măriră. Gura i se deschise, dar nu scoase nici un sunet. La fel de nemişcată ca şi cînd ar fi fost făcută din ghips, se holbă la grămada care pînă atunci fusese omul de lîngă ea. Verity Destrier se ridică dintr-o dată în picioare. În mai puţin de o secundă, la fel ca şi Sonia, deschise larg ochii, parcă fără să dea crezare celor văzute, dar deodată incredulitatea se metamorfoză.

Sonia Kepple îl privea pe bărbatul de pe podea.

Verity Destrier îl privea pe bărbatul care stătea în picioare.

Văzu un bărbat purtînd încă hainele unui servitor pe care-l avea de aproape cinci ani ; un bărbat al cărui chip avea aceeaşi formă ca cel al servitorului, dar care nu semăna totuşi de loc cu chipul acelui servitor.

Bărbatul acesta stătea privind-o în ochi. Părea mai înalt într-o oarecare măsură decît Skinner. Gura lui cu buze subţiri era strîmbată într-un zîmbet. Ochii îi luceau cu o strălucire

pe care n-o mai văzuse niciodată în acești ochi, și nici în alții. Își aminti că nu observase niciodată ochii lui Skinner. În mîna dreaptă a bărbatului văzu un revolver ; un revolver avînd la capătul țevii ceva de un aspect ciudat și disproporționat.

Îl privea pe bărbat, uitîndu-se spre el de sus. Își dădea seama că e mulțumită că acest bărbat era atît de diferit de Skinner.

Sonia Kepple sări în picioare de pe canapea. Un sunet sugrumat, un amestec ciudat de suspin, țipăt înăbușit și tînguire îi ieși din gît. Nu se uită de loc la cele două siluete care stăteau în picioare. Se lăsă în genunchi lîngă trupul ghemuit al lui George Presdale, îi ridică ușor capul și-i trase partea superioară a corpului, pînă ce capul se sprijini de genunchii ei.

Bărbatul nu se uita la ea. Continua să înfrunte privirile lui Verity Destrier.

— Verity Isabel Destrier, știi cine sînt ! spuse el.

Glasul nu mai era glasul lui Skinner, așa cum nici felul de a se exprima nu ar fi putut fi al lui Skinner ; totuși, exista ceva atît în ton cît și în cuvinte ce o asigura că se afla în fața unui om care, pentru mult timp și pentru motive întemeiate, fusese Skinner.

Verity stătea dreaptă și nemișcată. Vru să vorbească, dar buzele îi erau uscate și, înainte de a putea vorbi, trebui să și le umezească cu limba.

— Da. Știu cine ești. Ești Rudolph Bastion.

Bărbatul stătea foarte drept. Părea să-și îndrepte și mai tare umerii, adoptînd fără urmă de afectare o atitudine mai demnă.

— Da. Sînt Rudolph Bastion. Astă-seară a fost noaptea de 21 spre 22 august. Cunoști aceste date. Le cunoști la fel de bine ca și cei doi bărbați care au murit astă-seară. Așa e ?

Verity își umezi din nou buzele înainte de a răspunde. Dar continua să stea dreaptă și ochii ei fixau ochii bărbatului.

— Le cunosc, spuse ea.

— Am vrut să fac fiecăruia dintre acești bărbați un fel de proces. Împrejurările m-au împiedicat. Dar nimic nu mă poate împiedica în cazul dumitale.

Tăcu, și nimic nu tulbură liniștea care urmă. Verity nu vorbi. Dinspre fata îngenuncheată în spatele ei se auzi doar un oftat înăbușit.

— Verity Isabel Destrier, te afli pe banca acuzaţilor. Eşti acuzată de a fi unul dintre cei care au pricinuit moartea inutilă a şapte sute de oameni. Vrei să stai jos în timp ce rostesc acuzaţia ?

Cuvintele erau ciudat alese, dar în vocea profundă, atît de diferită de a lui Skinner în ton şi volum, accent şi registru, se simţea ceva atît de comun şi de plat, încît dădea o impresie de pasiune şi de neobişnuit care depăşea înţelegerea femeii ce asculta.

Verity spuse, simţindu-şi buzele ciudat de rigide :

— Voi sta în picioare.

El dădu din cap în semn de aprobare.

— Te acuz că în noaptea de 21 spre 22 august 1918 ai fost complice înainte de, în timpul şi după uciderea ofiţerilor, a soldaţilor şi a celorlalţi oameni din regimentul de cavalerie cunoscut sub numele de Bastion's Horse. Bastion's Horse a plecat în Franţa, din Africa, în vara anului 1918, debarcînd în ziua de 2 iunie a aceluiaşi an. Erau sub conducerea mea. După o perioadă de antrenament la o bază militară, au fost trimişi pe front pentru a forma o unitate în brigada decimată a unei divizii. Fuseseră recrutaţi şi plătiţi şi instruiţi de mine la începutul războiului. Serviseră lîngă mine şi sub comanda mea, cu mari merite, în diverse campanii mici, terminate cu lupta de mare amploare împotriva germanilor, în Africa de Est. Au fost, bineînţeles — cu mult înainte de a pleca din Africa spre Franţa — încorporaţi în armata britanică regulată. Dar au rămas o unitate distinctă sub comanda mea. Erau, de fapt, exact în aceeaşi situaţie ca întotdeauna, doar că nu mai erau plătiţi de mine. Fiecare om din regiment era din districtul meu natal, din Africa de Sud. Cunoşteam pe fiecare din ei — nu ca o cifră pe statul de plată, sau ca un număr pe lista militarilor de serviciu — ci ca om. Ştiam despre fiecare cum îl cheamă, cîţi ani are, îi ştiam povestea vieţii, ocupaţia, dacă era sau nu căsătorit, cîţi copii avea — totul. Şi fiecare mă cunoştea şi ştia tot ce era de ştiut despre mine. Aveam încredere în ei ; şi ei aveau încredere în mine. Văzuserăm războiul împreună : poate că nu un război de felul aceluia din Franţa, dar în orice caz război. Aş putea să continui să-ţi vorbesc despre aceşti oameni — şi cînd folosesc cuvîntul oameni, îl folosesc în înţelesul lui uman, nu cel militar — de acum şi pînă la următoarea aniversare a păcatului dumitale.

Dar timpul e scurt. Trec de la istoria personală la cea publică. Bastion's Horse s-a alăturat brigăzii pe data de 12 august 1918. Pe 10 august, cu două zile înainte, mă îmbolnăvisem, astfel încît am suferit suprema dezamăgire de a fi despărțit de regimentul meu tocmai cînd a fost trimis pe cîmpul de luptă din Franța, care a fost, la urma urmei, poate cel mai important teatru de război. Nu-mi făceam nici un fel de griji în ceea ce privește bunăstarea lor personală, căci adjunctul meu — Greubel — era preocupat, știu asta, de problemele regimentului la fel de mult ca și mine. Am fost trimis la un spital. Unde, nu contează. Pe 9 august — înainte de a cădea bolnav — îl întîlnisem pe generalul de brigadă care comanda brigada în care regimentul meu devenise o unitate. Acesta era, după cum știi, un ofițer distins, cu gradul de general-adjunct, numit Barraclough. În timpul acesta, spitalul de lîngă Rouen care-ți purta numele și care era finanțat din averea soțului dumitale mort se bucura de o reputație ciudată printre aceia care știau de el, atît în Franța cît și în Anglia. Vreau să spun ca un punct în apărarea dumitale că nu circulau zvonuri privitoare la neglijarea sau proasta îngrijire a bolnavilor. Dar circulau — căci, bineînțeles, mai existau două sau trei alte asemenea instituții în Franța și în Flandra — zvonuri categorice de alt fel. Cu alte cuvinte, trec la un lucru pe care nu cred că vei încerca să-l negi — anume la faptul că erai, cel puțin în vara anului 1918, amanta lui John Barraclough. Cîți alți amanți aveai în același timp, nu mă privește. Recunoști că ai fost amanta lui John Barraclough ?

— Da, spuse Verity Destrier.

— Acum vrei să stai jos ? Nu ? Foarte bine: Ajungem deci la miezul acuzației. 21 august a căzut într-o zi cînd, dintr-un motiv pe care numai dumneata îl cunoști, l-ai chemat urgent, în mod special, pe John Barraclough să-ți facă o vizită. Așa este ?

— Da, spuse Verity Destrier.

— Pe front era liniște. Nu era, cum se spunea pe atunci, mai nimic de făcut. Barraclough, deși cunoscut drept un bun ofițer, a comparat posibilitatea unei plictiseli continue în sectorul său cu certitudinea delectării în compania dumitale. Nu e nevoie să spun ce anume a cîntărit mai greu. Devreme, în dimineața zilei de 21 august 1918, generalul sir John Barraclough și-a îngăduit să-și ia două zile de permisie. Nu exista, tehnic vorbind, nimic care să-l împiedice să facă un astfel de

pas. Etic, însă, susţin că exista: cum s-a dovedit, de fapt, că nu trebuia să plece. În seara zilei de 21 august 1918, un ofiţer de geniu a raportat de mare urgenţă maiorului Greubel — în acel moment comandantul regimentului meu — că oamenii lui nu numai constataseră că partea frontului unde se afla Bastion's Horse începuse să fie minată, dar de asemenea, lucru mult mai important, că aveau informaţii precise că minele vor exploda chiar în noaptea aceea. Greubel a trimis imediat un raport urgent la brigadă. Comandantul brigăzii, în absenţa lui Barraclough, era un locotenent-colonel răspunzător de o altă unitate, anume Crecy. Era, după cum ştii, un ofiţer de carieră care servea în armată de mult timp. Era de asemenea, cum fără îndoială ştii, un ofiţer de carieră dintre aceia înguşti la minte şi fanatici, care din fericire se întîlneşte rar, şi totuşi încă destul de des. Nu-i putea suferi de loc pe voluntarii din timp de război. Nu fusese de acord cu includerea temporară a regimentului Bastion's Horse în brigadă care, avea el convingerea, trebuia să fie alcătuită în întregime şi numai din infanterişti de carieră. De asemenea, nu-i plăceau de loc persoanele pe care le socotea „gentlemeni temporari", adică orice om cu un nume care ar fi putut sugera o origine germanică şi nici un fel de formă a ceea ce ar fi putut fi considerat drept „colonial blestemat". Aşadar, vei înţelege uşor cum s-a întîmplat că atunci cînd raportul urgent al lui Greubel a ajuns la el, locotenent-colonelul Crecy (avea pe atunci acest grad) a decis că era doar „un alt zvon lansat de genişti". Cînd a văzut şi semnătura de pe raport, a adăugat probabil şi alte cuvinte în legătură cu nemţoii din armata britanică. Binenţeles, ceea ce a făcut a fost egal cu ignorarea raportului. A inclus un extras din el în raportul său către divizie, care nu putea ajunge la divizie decît peste vreo treizeci şi şase de ore. Spunîndu-i unui funcţionar să facă asta, s-a dus la masă destul de mulţumit. Maiorul brigăzii era pe vremea aceea un alt ofiţer de carieră; dar unul foarte diferit de Crecy. Acest maior era un om cu numele de Norman Bellamy. Cred că Bellamy n-a văzut de fapt raportul lui Greubel. Dar fără îndoială a avut mai multe convorbiri telefonice cu Greubel privind conţinutul raportului, cînd Greubel a descoperit că brigada părea a nu-i da nici un fel de atenţie. Norman Bellamy, un intelectual încrezut, era un ofiţer mai bun decît Crecy. Dar nici lui nu-i lipsea dispreţul faţă de formaţii ca

Bastion's Horse, pe care probabil că le numea „gunoaie". Norman Bellamy a afirmat, după crima în masă, că se pregătea să se ducă la Greubel pe front cînd minele au explodat. Asta e fără îndoială adevărat. Dar este la fel de neîndoielnic că minele n-au explodat decît după multe ore de la ultima convorbire disperată pe care Greubel o avusese cu el. După cum știi, minele au explodat — cu rezultatul că ceea ce a rămas din regimentul meu nu merită să fie amintit... Există ceva în această relatare cu care nu ești de acord?

— Nu, spuse Verity Destrier.

— Am ieșit din spital. Din motive pe care le bănuiești, nu mi-am mai putut găsi regimentul. Am făcut cercetări. Cercetările m-au costat bani și timp și toată ingeniozitatea pe care o am. Oficial, nu mi se spunea nimic. Dar în cele din urmă am descoperit. Restul povestirii îl cunoști. L-am judecat pe Barraclough. L-am lovit. Am fost scos din cadrele armatei. Pe urmă, am fost imediat reprimit ca soldat simplu în serviciul militar obligatoriu. Am dezertat. La un an după ce armistițiul a fost declarat, am fost prins și arestat. Mi s-au dat trei ani închisoare. Am ieșit din închisoare. Ulterior, s-a spus în unele cercuri că am fost ucis într-un accident de tren. Am descoperit că în timpul anilor petrecuți în închisoare nu mai rămăsese mare lucru din averea mea personală care fusese destul de mare. În afară de faptul că asta mă împiedica oarecum să-mi înfăptuiesc hotărîrea înflăcărată de a-i judeca pe ucigașii celor șapte sute de oameni ai mei, lucrul nu m-a afectat de loc. Pe 21 august 19.., ți-am scris prima scrisoare dintre cele pe care le-ai primit destul de regulat la aniversarea celei mai absurde crime din anii aceia criminali. Am călătorit prin toată lumea. Eram ca doi oameni. Unul — omul de suprafață — era preocupat doar de a trăi și de nevoile vieții. Al doilea — omul lăuntric și mult mai important — era o Idee. Pe drumuri întortocheate am venit în Anglia. Hotărît să nu mă descurajez, am realizat în cele din urmă, în 1927, primul punct din planul meu. M-am angajat ca servitor la dumneata. Am fost un servitor bun. Cred că ești de acord cu asta.

Verity Destrier se clătină puțin pe picioare. Glasul plat, monoton și totuși mereu altul părea a exercita asupra ei o putere ciudată pe care n-o putea analiza.

— Cred că ești de acord că am fost un servitor bun, repetă glasul cu insistență.

— Da, răspunse Verity Destrier, făcînd un efort să rămînă dreaptă.

Ochii ei erau fixați nu asupra bucății de metal hidoase, amenințătoare din mîna bărbatului, ci asupra ochilor lui sclipitori. Acesta urmă :

— Mulțumesc. Deci, ca servitor am lucrat pentru dumneata. Ca Rudolph Bastion am lucrat împotriva dumitale. Știam că pot aștepta. De fapt, așteptarea era un punct esențial din planul meu. Nu voiam ca dumneata sau ceilalți să moară fără să sufere. Știam că dacă al doilea eu al meu are răbdare, vă pot pedepsi așa cum meritați să fiți pedepsiți. Mi-a venit ideea să-ți scriu scrisori și, ajutat de cunoștințe din diferite părți ale lumii, ți le-am trimis ca și cînd eu, Rudolph Bastion, m-aș fi aflat în țările de unde erau expediate scrisorile. Am plănuit așa ca, după un an sau doi, să începi să-ți dai seama că Rudolph Bastion se apropia de dumneata și că ceea ce credeai că nu e decît farsa unui nebun este, în realitate, ceva mult mai grav. Am fost dezamăgit cînd a murit Barraclough. Mai mult, am fost furios. O parte din sarcina mea fusese îndeplinită pentru mine și nu așa cum plănuisem. Cînd m-am liniștit, mi-am dat seama totuși că, în ciuda dezamăgirii, aș putea folosi această moarte ca o unealtă împotriva dumitale și a celorlalți. Astfel că, în scrisoarea următoare, m-am referit la această moarte ca și cînd eu însumi aș fi putut s-o provoc. Restul îl știi. Aveam certitudinea că atunci cînd vei descoperi că mă apropii de dumneata, ai să trimiți după ceilalți. Nu m-am înșelat. Se pare că am făcut o greșeală crezînd că de fiecare dată cînd primeai o scrisoare îi anunțai și pe ceilalți. Îmi pare rău pentru asta. Căci nu au suferit așa cum ai suferit dumneata și așa cum, fără îndoială, ar fi trebuit să sufere. Dar nu folosește la nimic să ne tînguim asupra trecutului. Cînd i-am văzut pe cei doi astă-seară aici, observîndu-vă fețele în timp ce citeați scrisoarea netimbrată pe care am lăsat-o în această cameră, lîngă fereastră, pe cînd erați la masă, prefăcîndu-mă c-o descopăr pe covor exact înainte de a vă servi cafeaua, am fost copleșit de bucurie. Aș fi putut, bineînțeles, să vă ucid pe toți atunci, pe loc. Dar nu ăsta era planul meu, mai ales că bărbații nu suferiseră cum intenționasem să-i fac să sufere. Planul meu presupunea o pedeapsă în care speranța să alterneze cu disperarea. Bineînțeles că aveam doar o idee generală cînd a început seara. Dar provi-

dența a fost de partea mea tot timpul. Totul a fost de partea mea. Fiecare întîmplare m-a ajutat. Din clipa cînd m-am rănit singur de bunăvoie — poți vedea vînătaia de pe fruntea mea — pînă cînd l-am pocnit pe tipul de colo ca să mă pot ocupa de dumneata, totul s-a înlănțuit perfect...

Glasul devenea din ce în ce mai tare ; cuvintele îi ieșeau din ce în ce mai repede din gură. Și deodată, în clipa în care șuvoiul de cuvinte curgea de parcă n-ar fi putut să fie oprit nicicînd, omul își trase răsuflarea. O clipă păru a se lupta cu el însuși. Respiră de trei ori adînc și tremurat. Și vorbi din nou. Acum glasul lui era așa cum fusese în prima parte a cuvîntării, jos și monoton, mereu același și totuși schimbîndu-se mereu.

— Dar toate astea n-au nici o legătură cu procesul dumitale. Ce s-a întîmplat astă-seară, știi. Verity Destrier, mi-ai auzit acuzația. Ai ceva de spus ?

Verity Destrier își dădu capul pe spate. Spuse cu o voce clară, plină :

— Da. O mulțime de lucruri.

Ochii sclipitori îi căutau fața.

Pentru prima oară de cînd George Presdale căzuse, privirea lui Verity păru deodată normală. Pentru prima dată văzu învelișul acestui străin confundîndu-se cu învelișul lui Skinner. Și văzu, pentru prima dată, că strălucirea ciudată a ochilor, pe care nu o observase niciodată în ochii lui Skinner, era strălucirea exaltării unui maniac. O fascina, această strălucire ; o fascina cu oroarea neajutorării. Cuvintele i se îngrămădeau, dar cu un efort, le trimise înapoi.

— M-am răzgîndit, spuse ea. N-am nimic de spus.

— Foarte înțelept. Ai făcut economie de respirație și ai scăpat de oroarea finală a unei speranțe nerealizate.

Mîna care ținea revolverul atîrnase de-a lungul corpului lui Bastion. Acum se ridică, pînă ce forma monstruoasă de la capătul țevii se îndreptă spre pieptul lui Verity. Deși între ei era o distanță de un pas, ea simți parcă apăsarea botului diform, straniu, pe carnea ei. Închise ochii; apoi, cu un mare efort, îi deschise din nou și îi ațintí asupra ochilor care străluceau.

Lîngă Bastion, foarte aproape de piciorul lui stîng, Sonia Kepple simțise în cele din urmă, sub palma ei, bătăile tot mai puternice ale inimii lui Presdale. În acest timp, în care simți revărsîndu-se în ea un val de bucurie și ușurare atît de mi-

nunat încît îi opri aproape respirația și-i întunecă privirea, își dădu seama că o parte din ea înregistrase ceea ce se petrecea între Verity și omul care o amenința. Pînă să-și stăpînească nervii și tremuratul mîinii și să fie sigură că inima lui George Presdale începe să bată, nu fusese conștientă de nimic altceva pe lume, în afară de trupul inert al bărbatului din brațele ei. Dar acum, acum lucrurile stăteau altfel. Nu numai că deveni conștientă că în cameră se mai aflau încă două persoane ; își mai dădu seama că auzise destul ca să știe că sfîrșitul lui Verity Destrier era foarte aproape. Ușor, dar iute, puse jos capul lui George Presdale pînă ce acesta atinse podeaua. Se întoarse pe genunchi și sări în picioare. În aceeași clipă Bastion întoarse revolverul spre ea. Pentru prima oară observă ea strălucirea din ochii omului. Aproape își pierdu răsuflarea, dar curajul disperat îi dădu puterea să-și pună în aplicare planul care îi apăruse în mintea ageră la o secundă după ce devenise conștientă. Nu-l privi pe bărbat, deși era dureros de conștientă că revolverul era îndreptat spre ea. O privi pe Verity și-i strigă :

— Nu-ți fie frică ! Nu-ți fie frică ! N-o să-ți facă nimic. Nu-ți dai seama ? Nu poate fi Bastion. N-a putut face toate lucrurile pe care le-a făcut Bastion astă-seară.

Se întrerupse. Nu mai putea să respire. Verity, care nu o privea pe ea, ci pe bărbat, nu dădu nici un semn că ar fi auzit-o. Sonia încercă să-l privească pe bărbat. Nu putu. Ochii ei refuzau. Liniștea care urmă după ce tăcu o răni fizic, în adîncul stomacului. Bărbatul fu cel care vorbi.

— Sonia Keppie, spuse el. Întoarce-te și uită-te la mine, proasto !

Teama Soniei fu străbătută de un fior sălbatic, ciudat, amestec neobișnuit de exaltare, speranță și teamă. Dar nimic din toate astea nu se văzu pe fața ei. Se întoarse pînă ce bărbatul îi putu vedea fața, dar tot nu izbuti să-l privească în ochi.

Rudolph Bastion vorbi ; iar acum în glasul său se simțea o schimbare ; ceva care, în mod surprinzător, nu putea fi decît iritare. Spuse, cu o voce mai ascuțită și cu un ritm mul mai rapid :

— Ești o proastă ! Eu sînt Rudolph Bastion. Și Rudolph Bastion a fost Skinner. Și pe toate le-am făcut astă-seară singur, și toate aceste acțiuni sînt o parte din planul meu bine gîndit de pedepsire a acestei femei, a lui Crecy și a lui Bellamy. Cum poate îndrăzni un copil prost ca tine să spună

că sînt nebun susţinînd că sînt Bastion, pentru că n-aş fi putut face toate lucrurile astea. Ascultă ! Lucrurile pe care le-a făcut Bastion astă-seară sînt următoarele : a găsit o scrisoare pe care el singur o scăpase. S-a rănit singur ca să dea impresia unui intrus necunoscut care ar putea fi Bastion. A tăiat firele telefonice. A stricat maşinile. L-a executat pe Norman Bellamy.

Sonia îşi adună forţele, pe care pînă acum nici ea nu ştiuse că le are. O privi din nou pe Verity. Se strădui din nou să gonească teama din vocea ei. Strigă :

— Vezi ! Vezi ! Chiar el a dovedit-o ! Nu poate fi Bastion ! E nebun ! E nebun !

O mînă brutală, cu degete care păreau de oţel cald, o apucă sălbatic de umăr, făcînd-o să se întoarcă cu o smucitură violentă, care îi zgudui ochii din cap. Bărbatul era lîngă ea. Îşi apropie capul de ea şi îi vorbi ţinîndu-şi faţa la o palmă de chipul ei. Spuse, abia deschizînd gura :

— Ţi-am spus să încetezi cu prostiile ! Ascultă aici ! Dacă nu vrei să mă asculţi, am să găsesc o modalitate să te silesc. Aruncarea scrisorii a fost uşoară. Găsirea ei a fost şi mai uşoară. Pentru un om cu un singur scop în viaţă, ca mine, a fost uşor să mă rănesc singur. Tăierea firelor de telefon a fost uşoară : am făcut-o mult mai devreme decît ar crede oricine. M-am gîndit că exista riscul ca cineva să telefoneze — şi am avut dreptate. Am scos din funcţiune maşinile. A fost uşor. Am avut destul timp atunci cînd, din motive întemeiate, Skinner a ieşit afară în seara asta şi voi nu vă gîndeaţi la el. Am defectat maşinile de pe alee la prima ieşire. Am defectat maşinile din garaj la a doua ieşire. Nu mi-au trebuit decît cîteva secunde pentru fiecare. Apoi l-am omorît pe Crecy. Din nou a fost simplu. Simplu, cel puţin pentru un om cu un scop precis. Aveam o a doua cheie la uşa din dos. Cînd credeaţi că mă aflam afară căutînd, m-am întors şi am intrat pe această uşă. Mi-am scos pantofii, m-am dus sus, l-am găsit pe Crecy, i-am vorbit şi l-am omorît. După ce l-am omorît, am coborît. Am ascuns revolverul. Mi-am pus pantofii şi am ieşit, în linişte, închizînd uşa în urma mea. Apoi m-am dus pe plajă, aşa încît pantofii şi hainele să aibă urme că am fost acolo. Simplu, fetiţo, simplu — cel puţin pentru un om cu un scop precis. Acum, în ceea ce priveşte execuţia lui Bellamy... Şi spui că ăsta e un punct care dovedeşte că sînt nebun şi că nu sînt Bastion ? Eşti o proastă !

A fost pentru mine cel mai uşor dintre toate! Nu înţelegi? Am să te fac să-ţi pui la contribuţie picul de minte pe care-l ai. Am să-ţi spun în şase cuvinte cum l-am ucis pe Bellamy: eu însumi m-am încuiat în toaletă. Înţelegi? Bineînţeles că pînă şi tu poţi înţelege. Am luat cheia de afară şi, cînd am intrat, am trîntit uşa cu putere; apoi am deschis-o încet. Aveam revolverul la mine. Am mers în vîrful picioarelor pînă în capătul coridorului şi i-am vorbit lui Bellamy, care se sprijinea de uşa camerei mele. I-am vorbit cu propriul meu glas — cu glasul lui Bastion. Apoi l-am omorît. Pe urmă am alergat înapoi, foarte încet, pînă la toaletă. M-am încuiat înăuntru şi am pus cheia în buzunar. Prostul de Forsyth a spart uşa şi mi-a dat drumul afară. În timp ce mergeam împreună pe coridor, i-am strecurat cheia în buzunar. O idee genială! S-a dovedit a fi foarte folositoare pentru mine după aceea, nu-i aşa, cînd am împiedicat un exod general din casă?...

Acum înţelegi, fetiţo, că eu sînt Bastion? Şi înţelegi ce poate face un ţel unic? N-am nici un chef să te rănesc. N-aveam nici un chef să-l rănesc pe omul care zace acolo. Dar mi-a rămas un lucru de făcut, şi el îmi stătea în cale. Înainte de a termina ce am de făcut, trebuie să înţelegi altceva. Ai înţeles că eu sînt Bastion şi că am făcut toate lucrurile pe care le credeai imposibile? Ai înţeles? Şi că există ceva în afara mea care mă ajută? Şi că totul s-a potrivit cu planul meu de a-i pedepsi pe aceşti oameni prin frică? Şi că tocmai oamenii pe care Crecy i-a adus aici prin bunăvoinţa bărbatului de acolo s-au dovedit a fi oamenii care sînt, şi deci un ajutor la teama-prin-suspiciune? Dar, fireşte, înţelegi, căci eşti unul din ei. Înţelegi că comportarea stranie a lui Forsyth m-a ajutat? Că furtuna m-a ajutat? Cînd o să te gîndeşti la noaptea asta în timpul altor nopţi, o să... Înţelegi? Dacă mai vrei o dovadă că o forţă dinafară a lucrat pentru mine — pentru Rudolph Bastion — ascultă ce i s-a întîmplat Annei Lavenham. Cînd s-a strecurat nevăzută din cameră, se dusese să caute revolverul care-l omorîse pe Bellamy, căci avea mintea mult mai trează decît voi ceilalţi. Cînd noi — Forsyth, eu şi cu ceilalţi — ne-am dus s-o căutăm, ea găsise revolverul acolo unde îl ascunsesem eu. Exaltarea ei văzînd că l-a descoperit trebuie s-o fi împiedicat să audă, sau cel puţin să răspundă chemărilor noastre. Găsind revolverul, probabil că a înţeles, datorită locului unde era ascuns,

al cui este. Dă-ţi seama, aşadar, cum providenţa a fost de partea mea făcîndu-mă să caut jos, în timp ce Forsyth şi ceilalţi s-au dus sus. Am găsit-o cu dovada împotriva mea în mînă. M-am repezit asupra ei înainte ca ea să poată ţipa. Am lovit-o făcînd-o să-şi piardă cunoştinţa, am legat-o şi am ridicat-o. Afară, lîngă uşa din dos, există o banchetă cu ladă. Din nou providenţa. Ce putea fi mai uşor pentru mine decît să deschid uşa fără zgomot, să ridic capacul lăzii, să-i dau drumul prizonierei mele înăuntru, s-o închid din nou, să mă întorc în casă, să încui uşa la loc, să-mi curăţ hainele de urmele de ploaie şi să fiu la timp în hol ca să-l întîlnesc pe Forsyth ? Acum înţelegi cum providenţa a lucrat pentru mine — tot timpul pentru mine ? Poţi înţelege. Trebuie să înţelegi... Şi acum...

Degetele strînseră umărul Soniei, pînă ce părură a intra în osul de sub carnea moale. Ea îşi muşcă buzele.

— Şi acum, urmă glasul, acum am să-ţi spun că tocmai mi-a venit în minte că s-ar putea ca prostia ta să fie simulată ; că s-ar putea să fi jucat teatru pentru a cîştiga timp. Într-un fel, sper că aşa a fost. Dacă aşa a fost, ce ai să vezi acum te va vindeca.

Mîna o împinse. Sonia, împinsă de o forţă mai mare decît îi fusese dat să simtă vreodată, se clătină şi căzu pe canapea, iar de acolo pe podea, lîngă trupul încă nemişcat al lui George Presdale. Cînd teama şi şocul se risipiră, privi în sus şi văzu că bărbatul stătea aplecat deasupra ei. Şi acesta spuse, vorbind însă acum nu iritat şi repede, ci pe un ton inexpresiv, coborît, pe care-l folosise şi cu Verity Destrier :

— Şi dacă te mişti, dacă încerci să te ridici înainte ca eu să isprăvesc...

Îşi lăsă fraza neterminată. Se întoarse, o privi pe Verity Destrier şi spuse :

— Aşadar, nu mai ai nimic de spus ?

— Nimic, răspunse Verity.

Rostise cuvîntul clar şi tare, stînd foarte dreaptă.

Bastion vorbi acum, cu pauze lungi şi apăsătoare între cuvinte :

— Dumneata şi cei doi bărbaţi care sînt morţi meritaţi moartea. Sînteţi vinovaţi de moartea a şapte sute de oameni, nici unul dintre voi nefiind bun nici măcar să-i slujească. Acum ai să mori. Pentru că eşti femeie, am să-ţi dau voie

să alegi : poţi sta cu faţa la mine, sau te poţi întoarce cu spatele. Poţi sta în picioare, sau poţi sta jos. Ce alegi ?

Ochii lui Verity se mişcară. Aruncă o privire fulgerătoare întîi ochilor strălucitori ai nebunului, apoi mai jos, spre revolverul ce sclipea în mîna lui ; revolver care era din nou îndreptat spre pieptul ei. Apoi privirea ochilor ei deveni iarăşi fixă, aţintită asupra ochilor lui Bastion.

— Voi sta în picioare, spuse Verity Destrier. Aşa.

— Crezi că trebuie să mori ? întrebă Bastion.

Femeia îşi umezi buzele cu vîrful limbii şi spuse :

— Nu.

— Crezi că ai să mori ?

— Da.

— Vrei să stai în picioare ? Aşa ?... Foarte bine.

Azvîrlindu-se dintr-o dată cu braţele şi corpul înainte, Sonia Kepple sări în picioare. Nu ştia ce are de gînd să facă. Ştia doar că nu poate să stea acolo şi să privească. Trebuia să facă ceva — orice ! Cu capul în jos, se azvîrli spre Bastion. El nu păru a-şi întoarce capul, dar întinse mîna stîngă cu degetele răsfirate. O prinse cu palma de bărbie dintr-o mişcare bruscă în sus. Fata fu azvîrlită înapoi, căzînd întinsă ca şi mai înainte.

— Acum ! spuse Rudolph Bastion.

Sonia, buimăcită, se chinuia să se ridice iar. Cuvîntul pe care-l pronunţă Bastion, îl auzi cu forţa unei explozii ; apoi mai auzi un sunet pe care simţurile ei amorţite îl înregistrară ca şi cînd cineva, de undeva de-afară, ar fi plesnit cu un bici. O dată cu zgomotul se auzi zăngănitul cristalin al unui geam spart.

Cu ochii mari, fără să dea crezare la ceea ce vedea, Sonia îl văzu pe Bastion cutremurîndu-se ; văzu cum îi scapă revolverul din mînă, dintre degetele lipsite de viaţă. Omul se clătină. Ea văzu, cu un straniu fior alcătuit din oroare şi exaltare, că ceva ca o pată mare neagră îi apare pe tîmpla stîngă.

Bastion nu scoase nici un sunet. Genunchii i se muiară. Păru pe punctul să cadă cu faţa în jos, dar, la un ultim tremurat convulsiv de viaţă, se rostogoli chiar în timp ce cădea. Rămase pe spate, nemişcat, cu ochii larg deschişi, fixînd tavanul.

Sonia se ridică cu greu în picioare. O privi pe Verity, care nu se mişcase. Încercă să-i spună ceva, dar îşi auzi vocea venind parcă de departe, ca un mormăit lipsit de înţeles.

Auzi din nou zgomot de geam spart. Privi spre uşa-fe-

reastră din mijloc şi văzu printr-o crăpătură îngustă de două degete între perdele cum o mînă intră din întunericul de afară, întoarce cheia şi apasă clanţa.

Se duse clătinîndu-se spre fereastră. Vîntul umflă perdelele: O rafală puternică de ploaie năvăli în cameră. Printre perdele apăru figura udă leoarcă a lui Crozier, ţinînd în mîna dreaptă un revolver din a cărui ţeavă vizibilă ieşeau încă rotogoale albastre, subţiri de fum. În urma lui îl văzu pe Hugo Forsyth, ducînd în braţe o fiinţă murdară şi zburlită, în care era greu s-o recunoşti pe Anne Lavenham. În urma lor se ivi Norfolk şi apoi un alt bărbat străin, probabil şoferul lui Bellamy.

CAPITOLUL XIX

4,45 a.m.

Crozier îşi vîrî revolverul într-un buzunar al hainei. Traversă camera repede, cu paşi mari, şi îngenunche lîngă corpul lui Bastion. Nu-l atinse. Îşi lăsă capul în jos şi privi spre omul doborît. Îl înălţă apoi şi se ridică şi el în picioare. Spuse:

— A încasat-o! Şi, dacă pot spune, cu cea mai perfectă tragere la ţintă pe care aţi putea-o vedea vreodată! Îmi pare bine că m-aţi cunoscut!

— Taci din gură! spuse Norfolk.

Verity nu se mişcă. Stătea neclintită. Puteau observa că ochii ei îi priveau, dar nu puteau spune dacă mintea din spatele ochilor era sau nu conştientă de prezenţa lor.

Norfolk întinse o mînă s-o sprijine pe Sonia. Ea îl împinse într-o parte şi căzu în genunchi lîngă Presdale; ridică din nou capul lipsit de viaţă şi-l strînse la piept.

Hugo Forsyth păşi spre fotoliul de lîngă uşă şi-şi aşeză încet povara pe el. Cu chipul desfigurat de pete de noroi şi de sîngele a nenumărate zgîrieturi, Anne Lavenham îi zîmbi. Rochia îi era o zdreanţă murdară. Crozier privi în jos spre chipul încremenit, alb al lui George Presdale. Spuse în spatele Soniei:

— Lovit la cap? Arată straniu. Să-l ducem în pat.

Se întoarse spre Norfolk.

— Ajută-mă.

Sonia se ridică. Îl privi îndelung pe Crozier.

— Îţi mulţumesc, spuse ea în cele din urmă.

Verity se mişcă. Imediat, o linişte deplină se aşternu în cameră. Stînd stînjenit şi uluit lîngă fereastra deschisă, Wilcox privea mirat. Avea să spună după aceea: „La dracu! Parcă era a statuie care ar fi prins viaţă, totul în afară de capul ei rigid! Totul era anapoda, vă spun eu! Şi felul ei ciudat, şi toate!"

Verity se opri în faţa lui Crozier. Acesta se mişcă stînjenit sub privirea fixă, neclintită a ochilor mari. Încercă să-i evite, dar nu putu. Verity spuse cu o voce care acum părea răguşită, fără să se ştie din ce cauză:

— Aş spune mult mai mult; dar tot ce pot să spun este — mulţumesc.

Îi întinse mîna.

O clipă, Crozier privi fix, cuprins de ceea ce părea un amestec de uluire şi precauţie. Dar apoi întinse mîna şi o strînse pe cea întinsă spre el.

— N-ai de ce să-mi mulţumeşti. Dacă n-ar fi fost... domnişoara Lavenham care să ne lămurească...

Tăcu, şi umerii săi terminară fraza, ridicîndu-se. Se întoarse spre Norfolk şi-i spuse, repezit:

— Ai de gînd să mă ajuţi? Sau preferi să stai ca o momîie?

Verity era în picioare în faţa fotoliului pe care stătea întinsă Anne Lavenham. Hugo Forsyth se ridică de pe braţul lui. Anne spuse repede:

— Nu! Acum nu! Draga mea, m-am luptat ca să ies afară... afară din lada aia îngrozitoare, din dorinţa de a scăpa... dar uit... tu nu ştii...

— Ba da, ştiu. Mi... mi s-a spus. Bancheta de lîngă uşa din dos.

Cu fiecare cuvînt, vocea lui Verity devenea mai răguşită:

— Eu...

Anne o opri. Spuse, cu un surîs rugător care-i schimonosea în modul cel mai ciudat faţa murdară, rănită:

— Nu! Dacă vrei să mulţumeşti cuiva, du-te şi spune o rugăciune în amintirea tîmplarului care a lăsat un cui ascuţit într-o scîndură a lăzi. Dacă acesta nu mi-ar fi rănit piciorul ajutîndu-mă să înţeleg că era un cui acolo, n-aş fi avut nicicînd gleznele libere şi n-aş fi ieşit afară să văd ce... ce se întîmplă aici, şi să-mi închipui că ceilalţi sînt duşi să-l aducă pe omul ăsta de la bungalow, şi să reuşesc într-un fel sau altul să-i ajung şi să le spun...

Se întrerupse, în timp ce o procesiune mică trecea pe lîngă ei îndreptîndu-se spre ușă — Crozier, Norfolk și Wilcox cărînd trupul inert al lui George Presdale, Sonia învîrtindu-se grijulie în jurul lor. Nu vorbi din nou decît cînd ușa se închise în urma lor. Atunci spuse, cu ochii plini de milă, privind spre chipul ca o mască al femeii ce stătea în picioare :

— Dacă... dacă vrei să mulțumești, există *doar* un lucru pe care-l poți face.

Verity nu vorbi, dar ochii ei răspunseră.

— Poți, spuse Anne, poți... să-i ceri scuze lui Hugo.

— Taci din gură ! o repezi Hugo Forsyth.

— N-am să tac ! Și nu-mi vorbi așa !... Verity, nu înțeleg cum de-ai putut... cum de-ai putut să-l suspectezi pe Hugo măcar o clipă !

— Cum ar fi putut să n-o facă ? După tot ce s-a întîmplat ! Atîtea lucruri neobișnuite. Crozier, de pildă. Și felul în care m-am purtat eu. Și faptul că nu știa nimic despre mine, decît că m-ai cules de pe undeva și că vrei să te măriți cu mine pentru cine știe ce motiv necunoscut.

Nu fu luat în seamă. Anne Lavenham spuse, privind-o doar pe Verity.

— N-are nici o legătură. Chiar dacă Hugo a fost... a fost *ciudat* — și a fost — nu trebuia...

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, spuse Verity. Îmi pare rău!

Hugo Forsyth spuse mînios :

— E ridicol. Nu puteai să știi. Și dacă tot ai aflat atîtea, trebuie să-ți mai spun ceva. Nu m-am purtat ca un om care n-are nimic de ascuns, nu-i așa ?

— Hugo ! strigă Anne. Taci din gură !

Era rîndul ei să nu fie luată în seamă. Hugo Forsyth o privea fix pe Verity.

— Nu-i așa ? întrebă el. Bineînțeles că așa e ! Pentru că aveam ceva de ascuns. La început, totul a fost perfect, dar în timp ce noaptea se scurgea, devenea tot mai clar că înainte ca întrebările lungi să înceapă să fie puse... Genul de întrebări la care nu voiam să răspund. De unde vii ? Ce cauți aici ? Chiar așa te cheamă ? Genul ăsta de lucruri...

Hugo ! spuse Anne. Te rog să taci din gură !

— Nu vreau. Pe scurt, lady Destrier, numele meu nu e Forsyth. Este Forrester. Nu există nici un motiv să nu mă însor cu Anne. Dacă, totuși, cineva ia în considerare trecutul...

Fu oprit de mîna ridicată a lui Verity. Aceasta spuse rar, ca şi cînd fiecare cuvînt i-ar fi rănit gîtul :

— Nu vreau să aud. Totul te priveşte doar pe dumneata. Tot ce vreau să spun este : îţi mulţumesc. Şi iartă-mă că m-am îndoit.

Întinse mîna dreaptă, pe care Hugo o luă.

— Verity..., începu Anne.

— Tu, nici un cuvînt mai mult ! spuse Hugo. Sus cu tine ; săpun, apă şi iod.

Anne Lavenham o privi pe Verity şi spuse :

— Verity, vino şi tu sus. Lasă-mă să găsesc ceva care să te ajute să dormi. Mîine...

Vocea răguşită spuse foarte tare :

— Nu-mi vorbi de ziua de mîine ! Vreau să rămîn puţin aici singură.

Pe patul care trebuia să fie al lui George Crecy, George Presdale se mişcă. Pleoapele îi tremurară şi se ridicară. Ochii, orbi o clipă de chin, se luminară cînd văzură ceea ce voiau să vadă.

Afară, în uşă, stăteau Crozier şi Norfolk. Norfolk îşi frîngea mîinile.

— Cum să ieşim din toate astea ? întrebă el. Lucrurile or să se complice pentru noi ! Cercetările...

— Abţine-te ! spuse Crozier. Îmi faci greaţă !

În camera ei, Anne Lavenham suporta stoică durerea pe care i-o produceau apa şi antisepticele. Zîmbea printre usturimi.

— Oare toate astea s-au întîmplat ? se întrebă ea.

Jos, Verity Destrier stătea în picioare şi privea spre cadavrul bărbatului care o urîse. Rudolph Bastion zăcea pe spate, cu braţele aruncate în părţi. Chipul lui, pe care moartea îl făcea atît de ciudat de asemănător şi totuşi atît de teribil de deosebit de chipul obişnuit al servitorului ei, era calm şi destins. Şi Verity simţi că o învăluie fericirea.

Rămase nemişcată, privind în jos spre chipul lui Bastion. Chipul ei era la fel de neclintit ca şi corpul — nefiresc de neclintit.

Ochii i se măriră. Ceva căzu din ei. Ceva ce lăsă o pată mică şi strălucitoare pe chipul mort.
